A. DUMAS LE COMTE DE MONTE CRISTO adaptation de Pierre de BEAUMONT

الكسندر دوما كونت مونت ــ كريستو

إعادة صياغة: بيبر دو بومون ترجمة: لينا شكيب البعيني

A. DUMAS

LE COMTE DE MONTE CRISTO

adaptation de Pierre de BEAUMONT

ألكسندر دوما

کونت مونت ــ کریستو

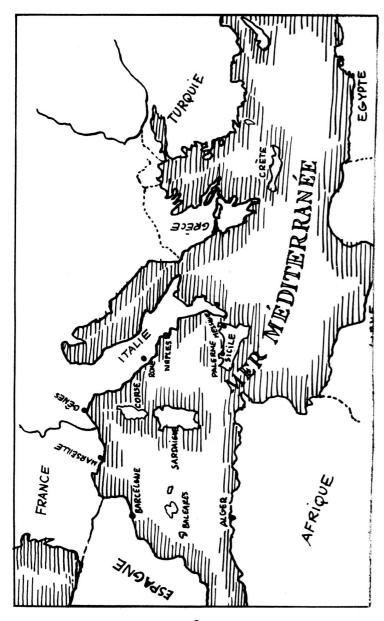
إعادة الصياغة: بيير دو بومون

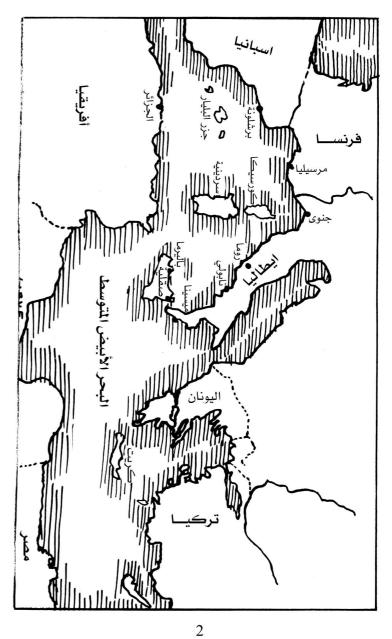
ترجمة: لينا شكيب البعيني

جميع الحقوق محفوظة لدار رسلان

هاتف: ۵۲۷۷۹۰ – فاکس: ۵۳۲۸۹۰ عام 2009

A. DUMAS

LE COMTE DE **MONTE CRISTO**

adaptation de Pierre de BEAUMONT

الكساندردوما كونت مونت حريستو

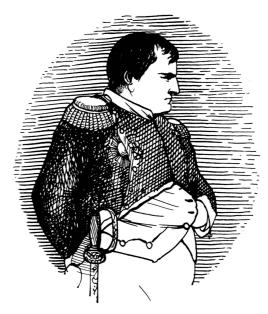
إعادة الصياغة: بيير دو بومون

PREFACE

Jusqu'en 1792, la France avait toujours été gouvernée* par des rois*. Cette année-là, les Français décident de changer de gouvernement. Ils condamnent même leur roi, Louis XVI, à mort. Les royalistes* sont chassés. Tous les rois d'Europe font la guerre à la République française.

En 1799, Napoléon Bonaparte* devient le vrai maître du pays. En 1804, il est nommé empereur* des Français sous le nom de Napoléon I^{et}. Il veut faire de toute l'Europe un seul pays et tous les rois d'Europe continuent la guerre.

مقدمة

حتى العام ١٧٩٢ كانت فرنسا ما تزال تحت حكم الملوك . في ذلك العام، قرر الفرنسيون تغيير الحكومة و حكموا بالموت حتى على ملكهم لويس السادس عشر . طرد أنصار الملك، فحارب جميع ملوك اوروبا الجمهورية الفرنسية .

في العام ١٧٩٩ أصبح نابليون بونابارت السيّد المطلق للبلاد . وفي العام ١٨٠٤ سمّي امبراطوراً على الفرنسيين تحت اسم نابليون الأول أراد أن يجعل من كل أوروبا بلداً واحداً، بينما تابع ملوك أوروبا الحرب .

En 1814, Napoléon est battu. Il est envoyé dans la petite île d'Elbe, au milieu de la Méditerranée. Le frère de Louis XVI devient roi de France sous le nom de Louis XVIII. Tous les membres de son gouvernement sont des royalistes, des ennemis de Napoléon.

Les amis de l'empereur préparent son retour et Napoléon rentre en France le 28 février 1815. Les royalistes sont de nouveau chassés. Mais Napoléon est battu trois mois plus tard et les royalistes reviennent. Ils chassent les bonapartistes* de tous les postes du gouvernement, les jugent, les condamnent parfois à mort.

L'histoire du Comte de Monte-Cristo (Edmond Dantès) commence en février 1815, quelques jours avant le retour, pour trois mois, de Napoléon, en France. Les royalistes sont les maîtres de la France et les amis de Napoléon, leurs ennemis, se cachent.

C'est alors qu'un bateau, Le Pharaon, revient d'Egypte en France. Au moment où il va passer devant l'île d'Elbe, où se trouve alors l'empereur Napoléon, son capitaine", M. Leclère, tombe malade. Celui-ci, avant de mourir, donne à un i jeune homme, Edmond Dantès, le commandement du bateau et l'ordre de s'arrêter à l'île d'Elbe pour remettre une lettre à l'empereur.

Napoléon reçoit Edmond Dontès. Il lui remet à son tour une lettre et lui demande de la porter à Paris. Edmond Dantès accepte*. Le voilà devenu, sans l'avoir voulu, un ami de-t'empereur Napoléon, , un ennemi de Louis XVIII et des royalistes. في عام ١٨١٤ هُزم نابليون و نُفي إلى جزيرة (إلبا) الصغيرة، وسط البحرالابيض المتوسط.

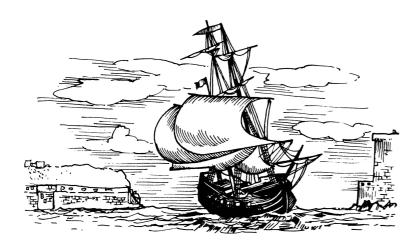
أصبح شقيق الملك لويس السادس عشر ملكاً على فرنسا تحت اسم لويس الثامن عشر و كان جميع أعضاء حكومته من أنصار الملك و أعداء لنابليون .

هيّاً أصدقاء نابليون عودته إلى فرنسا، و عاد في ٢٨ شباط ١٨١٥. طُرد أنصار الملك من جديد . لكن نابليون هُزم بعد ذلك بثلاثة أشهر وعاد أنصار الملك، فطردوا أنصار نابليون من جميع المناصب الحكوميّة وحاكموهم وحكموا على بعضهم بالموت .

بدأت قصة كونت مونت ـ كريستو وهو إدمون دانتي في شباط عام ١٨١٥، قبل عدة أيام من عودة نابليون إلى فرنسا التي دامت ثلاثة أشهر. كان أنصار الملك هم سادة فرنسا و كان أنصار نابليون أعدائهم يختبئون.

في ذلك الوقت عاد مركب (الفرعون) الى فرنسا قادماً من مصر. وفي الوقت الذي كان سيمر فيه أمام جزيرة إلبا، حيث كان حينئذ الامبراطور نابليون، مرض قبطان السفينة السيّد لوكلير. وقبل موته أوكل لشاب يدعى إدمون دانتي قيادة السفينة و أمره بالتوقف في جزيرة إلبا لتسليم رسالة للامبراطور.

استقبل نابليون إدمون دانتي وسلّمه بدوره رسالة وطلب منه حملها الى باريس. قبل إدمون دانتي، وها هويصبح و دون أن يقصد صديقاً للامبراطور نابليون ، وعدواً للويس الثامن عشر وأنصاره.

L'ARRIVEE A MARSEILLE

Le 24 février 1815, à quatre heures de l'aprèsmidi, un bateau de la famille Morrel, Le Pharaon, approche* du port de Marseille. Il avance lentement et, sur le quai, un des nombreux curieux dit à un voisin:

— Il est sûrement arrivé un malheur.

A ces mots, un homme saute dans une barque* et donne l'ordre qu'on le conduise jusqu'au *Pharaon*.

Un jeune homme de dix-huit à vingt ans est debout à l'avant de ce bateau. Il est grand, mince. Ses yeux et ses cheveux sont très noirs. Il a l'air simple et sûr de lui. Quand la barque arrive en dessous de lui, il enlève son chapeau.

الوصول إلى مرسيليا

في ٢٤ شباط عام ١٨١٥، عند الساعة الرابعة من بعد الظهر، اقترب مركب يعود لعائلة موريل وهو الفرعون من مرفأ مرسيليا. تقدم ببطء، وعلى الرصيف، قال أحد الفضوليين العديدين لجاره:

مؤكد حدثت مصيبة.

عند سماع هذه الكلمات، قفز رجل إلى قارب و أمر بإيصاله إلى الفرعون.

على مقدّمة ذلك المركب، وقف شابٌ بين التاسعة عشرة والعشرين من عمره، طويل القامة، ونحيفاً، عيناه وشعره شديدا السواد ويبدو بسيطاً وواثقاً من نفسه. وعندما وصل القارب تحته رفع قبّعته.

L'homme lui crie d'en bas :

— Ah! c'est vous, Edmond Dantès! Qu'est-ce qui est arrivé?

Le jeune homme répond :

- Un grand malheur, monsieur Morrel. Il y a trois jours, le capitaine Leclère est mort.
  - Et le chargement*?
- Tout va bien et vous serez content; mais le pauvre capitaine...
  - Il est tombé à la mer?
  - Non, mort d'une terrible fièvre.
- Ah! nous devons tous mourir et les jeunes doivent prendre la place des vieux.
- Peut-être, monsieur, mais cette mort est vraiment pour moi un grand malheur.

Après avoir dit ces mots, Dantès va à l'avant du bateau et donne un ordre. Puis il revient audessus de la barque et dit:

— Excusez-moi, monsieur. Nous venons de passer devant le château* d'If (1) et le bateau va entrer dans le port. Il faut que je vous quitte. Mais je vois venir monsieur Danglars, l'homme qui s'est occupé du chargement pendant ce voyage. Il vous dira tout ce que vous voudrez savoir. Attrapez d'abord cette corde et montez.

M. Morrel prend la corde, monte et se trouve en face de Danglars. C'est un homme de vingt-cinq

صاح به الرجل من الأسفل:

_ آه! هذا أنت إدمون دانتي! ماذا حدث ؟

أحاب الشاب:

_ مصيبة كبيرة يا سيد موريل، منذ ثلاثة أيام مات القبطان وكلير.

_ و الحمولة ؟

_ كل شيئ على ما يرام وستكون مسروراً، لكن القبطان المسكين ...

_ هل سقط في البحر ؟

_ لا، لقد مات بسبب حمّى رهيبة.

_ آه ! حتم علينا جميعاً أن نموت، و على الشباب أن يأخذوا مكان المسنّبن.

__ ربمًا يا سيدي، لكن هذه الوفاة هي بحق مصيبة كبيرة بالنسبة لى .

بعد أن قال هذه الكلمات، ذهب دانتي الى مقدّمة المركب وأعطى أمراً ثم عاد إلى فوق القارب وقال:

_ اعذرني يا سيدي، لقد مررنا للتو أمام قصر إيف أو سيدخل المركب الى المرفأ. يجب أن أتركك. لكنني أرى السيد دانغلار قادماً، وهو الذي اهتم بالحمولة خلال هذه الرحلة، سيخبرك بكل ما ترغب بمعرفته أمسك هذا الحبل أولاً و اصعد.

أمسك السيد موريل الحبل و صعد فوجد نفسه أمام دانغلار و هو رجل بين الخامسة و العشرين

⁽¹⁾ Le château d'If a été construit sur un rocher en mer. Ce rocher sort de l'eau à trois ou quatre kilomètres au sud de Marseille. En 1815, ce château servait de prison. On y enfermait les ennemis du roi Louis XVIII.

بني قصر إيف فوق صخرة في البحر , تبرز من الماء على بعد ثلاثة أو أربعة كيلومترات جنوب مرسيليا . في عام ١٨١٥ كان هذا القصر يستخدم كسجن .كانوا يسجنون فيه أعداء الملك لويس الثامن عشر.

à vingt-six ans, au visage gras, qui ne regarde pas dans les yeux.

- Eh bien, monsieur Morrel, dit Danglars, vous savez le malheur?
- Oui, oui. Pauvre Leclère! un si bon capitaine.
- Il a vécu entre le ciel et l'eau à votre service et à celui de votre père. Il sera bien difficile à remplacer.
- Croyez-vous? demande M. Morrel qui suit Dantès des yeux.

Danglars regarde méchamment le jeune homme et dit:

- Ce garçon est bien jeune et bien sûr de lui.
- Il me semble qu'il n'y a pas besoin d'être vieux pour savoir commander. Notre ami Edmond a l'air de connaître son métier et de n'avoir pas besoin de conseils.
- Il n'en a pas demandé pour prendre le commandement du bateau, reprend Danglars, et il a commencé par perdre un jour et demi à l'île d'Elbe.
- Il a bien fait de prendre le commandement et mal fait de perdre un jour et demi. Mais le bateau avait peut-être besoin d'être réparé?
- Le bateau n'avait pas de mal, monsieur Morrel. Ce jour et demi a été perdu pour le seul plaisir d'aller à terre.
  - Dantès, appelle Morrel, venez donc ici.
- Dans un moment, monsieur, répond le jeune homme. J'ai encore quelques ordres à donner.

Il les donne, puis s'approche et demande:

والسادسة والعشرين من عمره ، ذو وجه ممتلئ ولا ينظر في العينين. قال دانغلار:

_ إذاً سيد موريل ، هل علمت بالمصيبة ؟

_ أجل ، أجل، مسكين لوكلير! إنه قبطان ماهر.

_ عاش بين السّماء و الماء بخدمتك وخدمة والدك، سيكون من الصّعب جدا ً استبداله.

سأل السيد موريل الذي تابع دانتي بعينيه:

_ هل تعتقد ذلك؟

نظر دانغلار بخبث إلى الشاب وقال:

_ هذا الشاب فتىّ جداً وواثق جداً من نفسه.

_ يبدو لي أنه لا حاجة للمرء أن يكون مسنّاً كي يحسن القيادة، يبدو على صديقنا إدمون أنه يعرف مهنته وأنه ليس بحاجة لنصائح.

أردف دانغلار:

_ لم يطلب النصائح في تولّيه قيادة المركب ، وقد بدأ بإضاعة يوم و نصف في جزيرة إلبا .

_ لقد فعل حسناً بتوليه القيادة ، وأخطأ بإضاعة يوم و نصف . لكن ربمًا كان المركب بحاجة للإصلاح ؟

ــ لم يكن بالمركب سوءاً يا سيد موريل، ضاع اليوم والنصف ذاك لمجرّد الإستمتاع بالنزول إلى اليابسة.

نادی موریل:

_ دانتي ، تعال إلى هنا.

أجاب الشاب:

_ لحظة يا سيدي، ما زال لدي بعض الأوامر لإعطائها.

أعطى الأوامر ثمّ اقترب و سأل:

- Vous m'avez appelé, je crois? Danglars fait un pas en arrière.
- Pourquoi vous étes-vous arrêté à l'île d'Elbe?
- Pour obéir au dernier ordre du capitaine Leclère. Avant de mourir, il m'avait donné un paquet et m'avait demandé de le porter à l'empereur Napoléon.

Morrel regarde autour de lui, ne voit personne et demande à voix basse :

- L'avez-vous vu, Edmond?
- Oui.
- Et comment va-t-il?
- Il m'a semblé qu'il allait bien.
- Et que vous a-t-il dit?
- Il m'a posé beaucoup de questions: quelle route j'allais suivre, quel était le chargement, si le bateau était à vendre. Je suis sûr qu'il avait envie de l'acheter. J'ai répondu que Le Pharaon n'était pas à moi, mais à vous, monsieur Morrel. Alors, il m'a dit: «Ah! Ah! je connais cette famille. Il y a eu un Morrel dans l'armée avec moi en 1785 ».
- C'est vrai! dit M. Morrel. C'était Policar Morrel, mon oncle. Dantès, quand vous le rencontrerez, vous lui direz que l'empereur pense encore à lui. Et vous le verrez pleurer... Vous avez bien fait, Dantès, d'obéir au capitaine Leclère et de vous arrêter à l'île d'Elbe... Mais, si on apprenait que vous avez porté une lettre à l'empereur Napoléon, la police pourrait vous mettre en prison.
  - Et pourquoi? Je ne sais même pas ce que

- _ ناديتني ، أعتقد؟
- تراجع دانغلار خطوة إلى الوراء.
- _ لماذا توقّفت في جزيرة إلبا ؟
- ــ لإطاعة آخر أمر للقبطان لوكلير، فقد أعطاني قبل موته رزمة و طلب منى حملها إلى الامبراطور نابليون.

نظر موريل حوله ، لم ير أحداً ، فسأل بصوتٍ منخفض :

- _ هل رأيته إدمون ؟
  - _ أحل.
  - _ وكيف حاله؟
- ـ بدا لى بحالةٍ جيدة .
  - _ وماذا قال لك؟

_ طرح علي الكثير من الأسئلة: أي طريق كنت سأسلك ، ماذا كانت الحمولة، إن كان المركب للبيع، أنا واثق أنه كان يرغب بشرائه، وقد أجبت أن الفرعون ليس لي لكن لك سيد موريل، عندها قال لي:

" آه ! آه ! أنا أعرف هذه العائلة ، فقد كان أحد أفراد عائلة موريل معى في الجيش عام ١٧٨٥ "

قال السيد موريل:

هذا صحيح ! كان ذلك عمي بوليكار موريل ، عندما ستقابله يا دانتي ستقول له إن الامبراطور ما زال يفكر فيه ، و ستراه يبكي. لقد فعلت حسناً يا دانتي بإطاعة القبطان لوكلير و بالتوقف في جزيرة إلبا . لكن إذا علموا أنك حملت رسالة إلى الامبراطور نابليون، قد تضعك الشرطة في السجن .

_ و لماذا؟ حتى أنني لا أعرف ماذا

je portais et l'empereur m'a posé seulement des questions sur le bateau. Mais je dois aller donner de nouveaux ordres. Est-ce que vous me permettez de vous quitter?

- Faites, faites, mon bon Dantès.

Le jeune homme part. Danglars revient et dit :

- Eh bien, il me semble que ce jeune homme vous a donné de bonnes raisons pour expliquer son passage à l'île d'Elbe.
- De très bonnes, monsieur Danglars. Dantès a fait son devoir. Le capitaine Leclère lui avait donné un ordre.
- Leclère lui a demandé aussi avant de mourir de vous remettre une lettre. Est-ce qu'il vous l'a donnée?
  - A moi, non! Il y avait une lettre?
  - Oui, en plus du paquet.
- Comment savez-vous qu'il y avait un paquet?

Danglars rougit.

- Je passais devant la porte du capitaine et je l'ai vu remettre ce paquet et cette lettre à Dantès.
  - Il ne m'en a pas parlé.
- Alors, monsieur Morrel, c'est que je me suis trompé.

A ce moment, Dantès revient et Danglars fait de nouveau quelques pas en arrière. M. Morrel dit à Dantès:

- Edmond, voulez-vous venir dîner avec moi?
- Excusez-moi, monsieur Morrel, excusez-moi,

كنت أحمل ، و قد طرح عليّ الامبراطور أسئلة حول المركب فقط . لكن علي أن أذهب لإعطاء أوامر جديدة. هل تسمح لي بالإنصراف؟

_ إفعل ، إفعل يا صديقي دانتي.

انصرف الشاب . عاد دانغلار و قال :

_ إذاً ، يبدو لي أن هذا الشاب قد قدّم لك أسباباً وجيهة ليبرّر سبب مروره على جزيرة إلبا .

_ وجيهة جداً يا سيد دانغلار، لقد قام دانتي بواجبه، فقد أعطاه القبطان لوكلير أمراً بذلك .

_ طلب منه لوكلير أيضا قبل موته أن يسلّمك رسالة، فهل أعطاك إيّاها ؟

_ لى أنا ، لا ! هل كان لديه رسالة ؟

نعم، بالإضافة إلى رزمة.

و كيف علمت أنه كان هناك رزمة ؟

احمر دانغلار.

ــ كنت ماراً أمام باب القبطان و رأيته يسلّم تلك الرزمة والرسالة لدانتي.

- _ لم يحدّثني عنها .
- _ إذاً ، سيد موريل ، ذلك أننى أسأت الفهم .

في تلك اللحظة ، عاد دانتي فتراجع دانغلار من جديد بضع خطوات إلى الوراء .

قال السيد موريل لدانتي:

_ هل ترغب في المجيء لتناول العشاء معى يا إدمون ؟

_ اعذرني يا سيد موريل ، اعذرني

Je dois aller dîner avec mon père. Il est vieux. très pauvre et je l'aime.

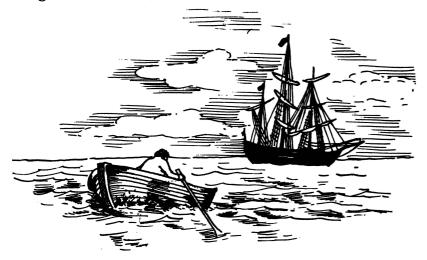
- Vous êtes un bon fils, Dantès.
- Sa santé est-elle bonne?
- Je crois que oui. Mais je ne l'ai pas vu depuis longtemps.
  - Oui, il ne sort pas de sa petite chambre.
  - Il a sans doute tout ce qu'il lui faut...
- Mon père ne demanderait quelque chose qu'à Dieu.
  - Venez donc déjeuner avec moi, demain.
- Excusez-moi encore, monsieur Morrel. Mais, demain, il faut que je voie une autre personne.
- C'est vrai, Dantès. J'oubliais la belle Mercédès. Elle vous attend, elle aussi. Partez donc. Mais, dites-moi, le capitaine Leclère vous a-t-il donné une lettre pour moi avant de mourir?
- Il lui était impossible d'écrire, monsieur... Mais j'ai encore quelque chose à vous demander. Pouvez-vous me permettre de revenir dans quinze jours seulement?
  - Vous voulez vous marier?
  - Oui, et ensuite aller à Paris.
- Faites ce que vous voulez, Dantès. Mais dans trois mois, il faudra que vous soyez là. Le Pharaon ne pourrait pas repartir sans son capitaine.
- Sans son capitaine! Allez-vous me nommer capitaine du *Pharaon*?
  - Pourquoi pas?
- Oh, monsieur! dit Dantès en prenant la main de Morrel, merci!

عليّ أن أذهب لتناول العشاء مع والدي، انه مسنّ و مسكين جداً، و أنا أحبّه .

- _ أنت إبنٌ صالح يا دانتي .
  - _ هل صحّته جيدة ؟
- _ أعتقد نعم ، لكني لم أره منذ وقت طويل .
  - _ أجل ، إنه لا يخرج من غرفته الصغيرة .
    - _ لديه دون شك كلّ ما يلزمه .
  - _ لم يكن والدى ليطلب شيئا إلا من الله.
    - _ إذاً ، تعال و تناول الغداء معى غداً .
- _ اعذرني أيضاً يا سيد موريل ، لكن غداً يجب أن أرى شخصاً خر .
- _ صحيح يا دانتي ، نسيتُ الجميلة مرسيدس، إنها تنتظرك هي أيضا . إنطلق إذاً . لكن قل لي ، هل أعطاك القبطان لوكلير رسالة لى قبل موته ؟
- _ كان من المستحيل عليه أن يكتب يا سيدي ... لكن لديّ شيئ آخر أطلبه منك. هل تستطيع السّماح لي بالعودة بعد خمسة عشر يوم فقط ؟
  - _ تريد أن تتزوج ؟
  - _ أجل ، ثم أن أذهب الى باريس .
- _ إفعل ما تشاء يا دانتي، لكن يجب أن تكون هنا خلال ثلاثة أشهر. لا يمكن للفرعون أن يغادر دون قبطانه.
  - _ دون قبطانه ؟ هل ستعيّنني قبطاناً للفرعون ؟
    - _ و لم لا ؟
    - قال دانتيز ممسكاً يد موريل:
      - _ أوه لا سيدى ، شكراً .

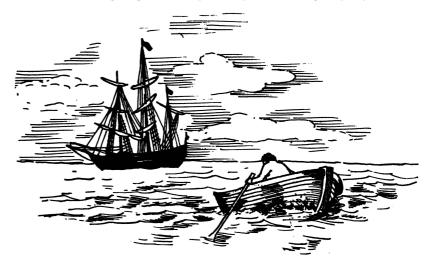
- C'est bien, c'est bien, Edmond. Allez voir votre père, allez voir Mercédès, et revenez me trouver.
  - Voulez-vous que je vous conduise à terre?
- Non. Je dois travailler avec Danglars. Avezvous été content de lui pendant le voyage?
- Cet homme n'est pas mon ami, mais je crois qu'il a bien fait son travail.
- Dites-moi, Dantès, si vous étiez capitaine du *Pharaon*, garderiez-vous Danglars avec plaisir?
  - Je le garderai si vous êtes content de lui.
- Dantès, vous êtes un bon garçon. Partez! Je ne veux pas vous empêcher plus longtemps d'aller retrouver votre père.

Le jeune homme saute dans une barque. M. Morrel le suit des yeux avec amitié pendant qu'il traverse le port. Derrière lui, Danglars regarde, mais lui, sans amitié.

- _ حسناً ، حسناً إدمون، اذهب لرؤية والدك ، واذهب لرؤية مرسيدس وعُد لملاقاتي .
  - _ هل تريد أن أرافقك إلى اليابسة ؟
- ــ لا ، عليّ أن أعمل مع دانغلار . هل كنت مسروراً منه خلال لرحلة ؟
- _ هذا الرجل ليس صديقي ، لكني أعتقد أنه قام بعمله بشكل جيد .
- _ قل لي يا دانتي ، لو كنت قبطان الفرعون ، هل كنت ستحتفظ بدانغلارعن طيب خاطر ؟
  - ــ سأحتفظ به إن كنت أنت مسروراً منه .
- دانتي ، أنت فتىً طيّب . إذهب لا أريد أن أمنعك وقتاً أطول عن ملاقاة والدك.

قفز الشاب إلى قارب . تبعه السيد موريل بعينيه بمودّة بينما كان يجتاز المرفأ. و خلفه ، نظر دانغلار ، لكن دون مودّة .

LE PERE ET LE FILS

Dantès suit la rue de la Canebière. Il tourne place de Noailles, puis il entre dans une rue étroite et monte rapidement un escalier sombre. Il s'arrête au quatrième étage devant la porte, laissée ouverte, de la petite chambre de son père.

Le vieil homme ne sait pas encore que Le Pharaon est arrivé. Debout sur une chaise, il attache à une ficelle* la branche d'une plante qui pousse dans un pot*. Tout à coup, il se sent pris dans des bras solides et une voix bien connue crie derrière lui:

— Mon père, mon bon père!

Le vieil homme pousse un cri et se retourne. Il voit son fils et se laisse tomber dans ses bras. Il ferme les yeux. Son visage est tout blanc.

- Mon père, es-tu malade? demande Edmond. Je reviens. Nous allons être heureux.
- Ah! je suis bien content. Tu ne me quittes donc plus?
  - Père, je devrai repartir.
- Alors, comment pourrons-nous être heureux?

الأبو الإبن

سلك دانتي شارع كانيبيير. دار حول ساحة نواي، ثم دخل شارعاً ضيقاً و صعد مسرعاً سلماً مظلماً . توقّف في الطابق الرابع أمام باب غرفة والده الصغيرة الذي تُرك مفتوحاً.

لم يكن الرجل العجوز قد علم بعد أن الفرعون قد وصل . كان واقفاً على كرسي يعلق بخيط غصن نبتة تنمو في وعاء . فجأة شعر بنفسه بين ذراعين صلبتين و صوت معروف جداً يصيح خلفه :

_ والدي ، والدي الطيّب ا

أطلق العجوز صرخة ، و استدار . رأى ولده و ارتمى بين ذراعيه . أغمض عينيه ، كان وجهه شاحباً .

سأل إدمون:

- _ والدي ، هل أنت مريض ؟ لقد عدت و سنكون سعداء .
  - _ آه ! أنا سعيد جداً . إذاً ، لن تتركني بعد الآن ؟
    - _ عليّ أن أذهب ثانية يا أبي .
    - _ إذاً كيف سيمكننا أن نكون سعداء ؟

- Le bon capitaine Leclère est mort, hélas! et je suis très triste. Mais monsieur Morrel m'a dit que je serai le capitaine du *Pharaon*. Comprendstu, mon père? Capitaine à vingt ans! et bien payé! Qu'est-ce qu'on peut espérer de plus quand on est pauvre comme nous?
- Oui, mon fils, oui, dit le vieil homme, c'est bien.
- Mon premier argent servira à t'acheter une petite maison, avec un jardin pour tes plantes... Mais, qu'as-tu donc, père? On dirait que tu te trouves mal?
  - Ce n'est rien.
- Bois un verre de vin et mange quelque chose. Ensuite, tu te sentiras mieux. Où mets-tu ton vin?
- Il n'y a rien à boire, ni à manger dans la maison. Mais il ne manque rien : tu es là.
- Père, il y a trois mois, je t'avais laissé quatre cents francs. Je pensais que c'était assez pour vivre jusqu'à mon retour.
- Oui, oui, Edmond, c'est vrai; mais tu avais oublié, en partant, que tu devais une petite somme à Caderousse, le tailleur*, notre voisin. Il m'a dit que je devais la lui donner ou qu'il la demanderait à monsieur Morrel. Alors, tu comprends, j'ai eu peur que monsieur Morrel pense du mal de toi.
- C'est vrai! je devais plus de deux cents francs à Caderousse. Mais il m'avait dit qu'il n'avait pas besoin d'argent, qu'il pouvait attendre.
  - Il m'a réclamé deux cent soixante francs.

_ لقد مات القبطان الطيّب لوكلير للأسف ! و أنا حزين جداً ، لكنّ السيد موريل قال لي أنني سأكون قبطان الفرعون ، هل تدرك يا أبي ؟ قبطاناً في سنّ العشرين ! و بأجر جيد ! ماذا يمكن أن يأمل المرء أكثر عندما يكون فقيراً مثلنا ؟

قال الرجل العجوز:

- _ أجل يا بني ، أجل ، هذا جيد .
- _ أول أجر لي سيكون لشراء منزل صغير لك ،مع حديقة لنباتاتك ... لكن ، ما بك يا أبى ؟ يبدو أنك تشعر بوعكة ؟
  - _ هذا أمر بسيط .
- _ اشرب كأساً من النبيذ و كُل شيئاً ، بعدها ستشعر بتحسّن. أين تضع الخمر ؟
- _ ليس في المنزل ما يُشرب أو يُؤكل . لكن ، لا ينقص شيئ فأنت هنا .
- _ والدي ، منذ ثلاثة أشهر ، كنت قد تركت لك أربعمئة فرنك، كنت أعتقد أن ذلك يكفي لمعيشتك إلى حين عودتي .
- أجل ، أجل يا إدمون، هذا صحيح، لكنك نسيت عند ذهابك أنك تدين بمبلغ بسيط لكادروس ، الخيّاط ، جارنا . قال لي أنه علي أن أعطيه المبلغ أو أنه سيطلبه من السيد موريل .عندها ، أنت تفهم ، خشيت أن يظنّ السيد موريل بك سوءاً .
- _ صحيح ! كنت أدين لكادروس بأكثر من مئتي فرنك لكنه كان قد قال لي أنه ليس بحاجة للنقود و أن بامكانه الإنتظار.
  - _ لقد طالبني بمئتين و ستين فرنكاً .

— Et tu les as donnés sur les quatre cents laissés ?

Le vieil homme fait oui de la tête.

- Tu as vécu trois mois avec cent quarante francs (1)! Pourquoi as-tu fait cela?
- Je te l'ai dit... Mais te voilà, répond le père en souriant, et tout est bien.
- Oui, me voilà et avec de l'argent. Tiens, père, prends, prends.

Et le jeune homme vide ses poches sur la table. Une dizaine de pièces* d'or et cinq ou six d'argent tombent et roulent.

— Père, reprend Edmond, je ne veux plus que tu restes seul. Je paierai quelqu'un pour te servir. Mais attention, on vient.

A ce moment, Caderousse entre. C'est un homme de vingt-cinq à vingt-six ans qui a la barbe très noire. Il dit qu'il vient voir Dantès par amitié, mais c'est Danglars qui l'envoie pour essayer de savoir si le jeune homme va être nommé capitaine du *Pharaon*.

Caderousse fait parler Edmond, puis descend retrouver Danglars qui l'attend au coin de la rue.

- Eh bien, dit Danglars, qu'est-ce qu'il t'a dit?
- Il est sûr d'être capitaine. Bientôt on ne pourra plus lui parler.
  - Il n'est pas encore capitaine, et si nous le

- _ و أعطيتَه إيّاها من الأربعمئة التي تركتُها ؟ هذّ الرحل العجوز رأسه بالابحاب .
- _ اقتت ثلاثة أشهر بمئة و أربعين فرنكأ الله الله فعلت ذلك ؟ أجاب الأب مبتسماً:
- _ لقد قلت لك ... لكن ها أنت ذا ، و كل شيئ على ما يرام .
- ــ نعم ، ها أنذا و معي النقود ، خذ يا أبي ، أمسك ، أمسك . و أفرغ الشاب جيوبه على الطاولة . ما يقارب العشر قطع ذهبية وخمس أو سبت فضية سقطت و تدحرجت .

أردف إدمون :

_ والدي ، لا أريدك أن تبقى وحيداً بعد الآن ، سأدفع لأحدهم ليخدمك . لكن انتبه أحدهم قادم .

في تلك اللحظة ، دخل كادروس و هو رجل بين الخامسة والعشرين و السادسة و العشرين من عمره ، بلحية شديدة السواد . قال أنه أتى لرؤية دانتي بدافع المحبة ، لكن دانغلار هو من أرسله ليحاول معرفة ما إن كان الشاب سيعين قبطاناً على الفرعون .

استدرج كادروس إدمون بالكلام ثمّ نزل لملاقاة دانغلار الذي كان ينتظره في زاوية الشارع.

قال دانغلار:

- _ إذاً ، ماذا قال لك ؟
- _ إنه متأكد أنه سيكون قبطاناً ، وعمّا قريب لن يكون بامكاننا التحدّث إليه .
  - _ إنه ليس قبطانا بعد و إن

⁽¹⁾ Le père d'Edmond a vécu avec moins de cinquante francs par mois, pendant trois mois. C'est très peu. En 1814 en France, les hommes âgés, dans une grande ville, ont besoin d'au moins cent francs par mois pour manger à leur faim. Il faut deux fois plus d'argent, pour nourrir un homme qui travaille.

[♦] اقتات والد إدمون بأقل من خمسين فرنكاً في الشهر خلال ثلاثة أشهر ، و هذا قليل جداً. ففي عام ١٨١٤ كان المستون في مدينة كبيرة في فرنسا بحاجة إلى مئة فرنك على الأقل في الشهر ليسدوا جوعهم. و يلزم من المال أكثر بمرتين لتغذية رجل يعمل .

voulons, il ne sera bientôt même plus matelot*, dit Danglars à voix basse.

- Que dis-tu?
- Je me parle à moi-même. Est-ce qu'il aime toujours la belle Mercédès?
- Oui, mais il n'est pas plus son mari qu'il n'est capitaine. Quand elle vient en ville, c'est toujours avec Fernand, un grand garçon à l'œil noir, à la peau très brune et qu'elle appelle son cousin.
- Allons boire au café* La Réserve, sur le chemin de leur village. Nous apprendrons sûrement quelque chose.

MERCEDES

Caderousse et Danglars s'assoient à La Réserve devant une table sous un arbre.

A une centaine de mètres plus loin, dans une pauvre maison, une jeune fille est assise. Ses cheveux sont noirs comme la nuit. Ses yeux sont grands et doux. Elle tient, dans sa main, une branche couverte de fleurs. Elle les fait tomber une à une sur le sol.

A quelques pas d'elle, un grand garçon de vingt à vingt-deux ans est assis. La colère se lit sur son visage.

- Mercédès, dit-il, le mois d'avril revient bien-

أردنا، فإنه قريباً لن يكون حتّى بحّاراً. قال دانغلار بصوت منخفض؟

- _ ماذا تقول ؟
- _ إني أكلّم نفسي . هل ما زال يحبّ الجميلة مرسيدس ؟
- _ أجل ، لكنه ليس زوجها أكثر منه قبطاناً . عندما تأتي إلى المدينة ، يكون ذلك دائماً مع فرناند ، وهو شاب طويل القامة بعينين سوداوين و بشرة شديدة السمرة ، و هي تدعوه قريبها .
- _ لنذهب للشرب في مقهى لاريزيرف على طريق قريتهم . سنعلم بالتأكيد شبئاً ما .

مرسيدس

جلس كادروس و دانغلار في اللاريزيرف أمام طاولة تحت شجرة. و على بعد قرابة مئة متر ، في منزل فقير، جلست فتاة شابة شعرها أسود كالليل ، عيناها واسعتان وعذبتان ، تمسك بيدها غصناً مليئاً بالزّهور تسقطها على الأرض واحدة واحدة .

و على بعد خطوات منها ، جلس شاب طويل القامة بين العشرين و الثانية و العشرين من عمره ، و الغضب بادٍ على وجهه . قال :

_ مرسیدس ، شهر نیسان قادم قریباً

tôt. Ce sera le moment de nous marier. Répondezmoi.

- Je vous ai répondu cent fois, Fernand. Ne croyez-vous pas que c'est assez ? J'aime Edmond Dantès et Edmond seul sera mon mari.
  - Et vous l'aimerez toujours?
  - Aussi longtemps que je vivrai.

Fernand baisse la tête... Au bout d'un moment, il relève le front :

- Mais s'il est mort?
- S'il est mort, je mourrai.
- Mais s'il vous oublie?
- Mercédès ! crie une voix jeune au-dehors de la maison. Mercédès !
- Ah! s'écrie* la jeune fille, tu vois bien, Fernand, qu'il ne m'a pas oubliée. Le voilà!

Elle court vers la porte en disant :

- Edmond !... Me voici.

Fernand recule...

Edmond et Mercédès sont dans les bras l'un de l'autre. Le soleil les baigne de sa lumière. Il n'y a plus qu'eux au monde.

Tout à coup, Edmond voit dans l'ombre le visage blanc et les yeux pleins de colère de Fernand. Il dit:

— Ah! pardon, je n'avais pas remarqué que nous étions trois.

Puis il se tourne vers Mercédès et demande:

- Qui est ce monsieur?
- Monsieur sera votre meilleur ami, Dantès. C'est mon cousin, c'est mon frère, c'est Fernand;

c'est-à-dire l'homme que j'aime le plus au monde, Edmond, après vous. Est-ce que vous ne le reconnaissez pas ?

- Ah! si, dit Edmond.

Et, sans quitter de la main gauche la main de Mercédès, il tend sa main droite à Fernand. Celui-ci la serre du bout des doigts, puis sort en courant.

يعني أكثر رجل أحبه في العالم ، من بعدك يا إدمون . ألن تتعرف ليه ؟

قال إدمون :

_ آه ! بلی .

و دون أن يترك من يده اليسرى يد مرسيدس ، مدّ يده اليمنى إلى فرناند.

صافحه هذا الأخير بأطراف أصابعه ثم خرج راكضاً.

— Eh! Eh! Fernand! Où cours-tu? dit une voix.

Le jeune homme s'arrête, regarde autour de lui et aperçoit Caderousse assis avec Danglars à une table de La Réserve. Il tombe plutôt qu'il ne s'assoit sur une des chaises qui entourent la table.

— Je t'ai appelé parce que tu courais comme un fou et que j'ai eu peur pour toi. Tu allais te jeter à la mer? demande Caderousse.

Fernand ne répond pas, pose ses bras sur la table et sa tête sur ses mains.

Caderousse continue:

- Allons, lève la tête. Je vais te présenter : voici mon ami Danglars, Fernand. Et voilà Fernand, Danglars. Fernand est un des meilleurs pêcheurs de Marseille. C'est un cousin de la belle Mercédès, celle qui aime notre ami Dantès.
- Quand le mariage doit-il avoir lieu? demande Danglars.
- Oh! il n'est pas encore fait! répond Fernand.
- Mais il se fera aussi sûrement que Dantès sera le capitaine du *Pharaon*, reprend Caderousse. N'est-ce pas, Danglars?

Danglars regarde Caderousse. Il sait que son ami a déjà beaucoup bu. Aussi, il ne répond pas, remplit les verres, puis reprend:

— Eh bien, buvons à la santé du capitaine Edmond Dantès, mari de la belle Mercédès!

Caderousse porte le verre à sa bouche d'une main maladroite. Fernand jette son vin à terre.

ــ هيه ! هيه ! فرناند ! إلى أين تركض ؟ قال صوت.

توقف الشاب و نظر حوله ، فرأى كادروس جالساً مع دانغلار على طاولة في اللاريزيرف ، تهاوى أكثر منه جلس على إحدى الكراسي التي تحيط بالطاولة .

سأل كادروس :

ــ ناديتك لأنك كنت تركض كمجنون ، ولأنني خشيت عليك. هل كنت ذاهباً لترمى بنفسك في البحر ؟

لم يجُب فرناند ، وضع ذراعيه على الطاولة و رأسه فوق يديه . تابع كادروس :

_ هيا ، إرفع رأسك ، سأعرّفك . هذا صديقي دانغلار يا فرناند، و هذا فرناند يا دانغلار. فرناند واحد من أفضل صيادي مرسيليا. و هو قريب للجميلة مرسيدس، تلك التي تحب صديقنا دانتي .

سأل دانغلار:

_ متى من المفروض أن يتم الزواج ؟

أجاب فرناند:

_ أوه ! إنه لم يتم بعد .

أردف كادروس:

ــ لكن حدوثه مؤكد كما هو مؤكد أن دانتي سيكون قبطان الفرعون ، أليس كذلك يا دانغلار ؟

نظر دانغلار إلى كادروس ، كان يعلم أن صديقه قد شرب كثيراً . لم يجُب أيضاً . ملأ الكؤوس ثم أردف :

_ إذاً ، لنشرب في صحّة القبطان إدمون دانتي ، زوج الجميلة مرسيدس إ

رفع كادروس الكأس إلى فمه بيدٍ خرقاء ، و رمى فرناند بشرابه على الأرض .

Caderousse pose son verre, regarde devant lui sur la route et dit:

— Eh! eh! eh! qu'est-ce que j'aperçois là-bas. Regarde donc, Fernand; tu as meilleure vue que moi. Le vin commence à me faire voir double. On dirait qu'il y a deux personnes... Mais ils se tiennent par la main! Grand Dieu, ils ne savent pas que nous les voyons, ils s'embrassent!

Danglars regarde avec attention et intérêt le visage de Fernand. Il demande :

- Les connaissez-vous, monsieur Fernand? Fernand, répond à voix basse:
- Oui, c'est monsieur Edmond Dantès et mademoiselle Mercédès.
- Ah! dit Caderousse, et moi qui ne les reconnaissais pas. Ohé! Dantès! Ohé! Mademoiselle! Venez par ici... Ne voyez-vous pas vos amis ou ne voulez-vous par leur parler?...
- Je suis heureux. Le bonheur me rend aveugle, répond Dantès.
  - Quand a lieu le mariage?
  - Le plus tôt possible, monsieur Danglars, ré-

وضع كادروس كأسه ، نظر أمامه على الطريق و قال :

_ إيه! إيه! إيه ! ماذا أرى هناك ؟ انظر يا فرناند إن نظرك أفضل من نظري . لقد بدأ الخمر يجعلني أرى الشيئ شيئين . يبدو لي أن هناك شخصان ... لكن إنهما يمسكان بأيدي بعضهما ! يا إلهي العظيم! إنهما لا يعلمان أننا نراهما ! إنهما يتعانقان !

نظر دانغلار بانتياه واهتمام إلى وجه فرناند . سأل:

_ هل تعرفهما يا سيد فرناند ؟

أجاب فرناند بصوت منخفض:

_ أجل ، إنه السيد إدمون دانتي والآنسة مرسيدس .

قال كادروس :

_ آه ا و أنا الذي لم أعرفهما . يا دانتي ا يا آنسة ا تعالا إلى هنا... ألا تريان أصدقائكما ؟ أم أنكما لا تريدان محادثتهم ؟

أجاب دانتيز:

- _ إنني سعيد والسعادة أعمتني .
  - _ متى موعد الزواج ؟
- _ في أقرب وقت ممكن يا سيد دانغلار ،

pond Edmond, demain ou après-demain au plus tard. Je vais demander à tous mes amis de venir déjeuner demain, ici, à La Réserve. J'espère que vous viendrez, et vous aussi monsieur Caderousse.

- Et Fernand? demande Caderousse avec un rire épais. Est-ce que Fernand viendra?
- Le frère de ma femme est mon frère, dit Edmond. Mercédès et moi serions très malheureux s'il n'était pas avec nous ce jour-là.

Fernand ouvre la bouche pour répondre, mais il ne trouve pas la force de parler. Edmond reprend:

- Nous sommes pressés : je dois aller à Paris.
- Ah! vraiment! à Paris, dit Danglars. C'est la première fois que vous y allez, Dantès?
  - Oui.
  - Vous avez quelque chose à y faire?
- Sur son lit de mort, le capitaine Leclère m'a demandé de porter quelque chose à quelqu'un. Mais, soyez tranquille, je prendrai seulement le temps d'aller et de revenir.
- Oui, je comprends, dit tout haut Danglars. Puis, tout bas: « A Paris! il va porter une lettre de Napoléon, maintenant j'en suis sûr. Ah! Dantès, mon ami, tu n'es pas encore capitaine du *Pharaon*.

Il se retourne vers Edmond qui s'éloigne* déja avec Mercédès, et il crie:

- Bon voyage!
- Merci, répond Edmond en souriant.

Puis les deux jeunes gens continuent leur chemin comme s'ils montaient au ciel. أجاب ادمون ، غداً أو بعد غد على أبعد تقدير . سأطلب من جميع أصدقائي المجيء لتناول الغداء غداً ، هنا ، في اللاريزيرف . آمل أن تأتوا ، وأنت أيضاً سيد كادروس .

سأل كادروس بضحكة غليظة:

_ و فرناند ؟ هل سیأتی فرناند ؟

قال إدمون :

_ أخ زوجتي هو أخي ، سنكون أنا و مرسيدس تعساء جداً إن لم يكن معنا في ذلك اليوم .

فتح فرناند فمه ليجيب ، لكنه لم يجد القوة ليتكلم . أردف إدمون :

_ إننا مستعجلون ، فعليّ أن أذهب الى باريس .

قال دانغلار:

_ آه ! حقاً ! إلى باريس ! هل هي المرة الأولى التي تذهب فيها إلى هناك يا دانتي ؟

_ أحل .

_ هل لديك ما تفعله هناك ؟

_ على فراش الموت ، طلب مني القبطان لوكلير أن أحمل شيئاً ما إلى أحدهم . لكن اطمئنّوا ،سأستغرق فقط وقت الذهاب والعودة .

_ أجل فهمت . قال دانغلار بصوت مرتفع . ثم بصوت منخفض: " إلى باريس ! سيحمل رسالة من نابليون ، أنا الآن متأكد من ذلك. آه ! يا صديقي دانتي ، لم تصبح بعد قبطان الفرعون."

والتفت نحو إدمون الذي كان قد ابتعد مع مرسيدس و صاح:

_ رحلة موفّقة !

أجاب إدمون مبتسماً:

ــ شكراً .

ثم ، تابع الشابّان طريقهما كما لو أنهما يصعدان إلى السماء .

LA LETTRE

Danglars suit Edmond et Mercédès des yeux jusqu'à ce qu'ils aient disparu* au coin d'une rue. Puis il regarde Fernand, blanc sur sa chaise, et Caderousse qui a trop bu et qui dort par moments.

- Ah ça! monsieur, dit Danglars à Fernand, voilà un mariage qui ne paraît pas faire votre bonheur!
- C'est vrai, répond Fernand. J'aime Mercédès depuis longtemps.
- Et tu la laisses se marier avec un autre sans rien dire?
  - Qu'est-ce que je peux faire?
- Est-ce que je sais, moi? Est-ce que ça me regarde? Mais on dit : cherchez et vous trouverez. Voyons, vous avez l'air d'un gentil garçon et je voudrais vous rendre service.
- Oui, dit Caderousse qui se réveille. Oui, il faut toujours rendre service.
- Si Dantès allait en prison*, reprend Danglars, Mercédès ne serait plus avec lui, et...
- Mais on sort de prison, remarque Caderousse, qui fait un gros effort pour comprendre ce qu'on dit. Et puis, Dantès n'a ni volé, ni tué.
  - Tais toi, dit Danglars, et bois.

الرسالة

تابع دانغلار إدمون ومرسيدس بعينيه إلى أن تواريا عن الأنظار في زاوية شارع ثم نظر إلى فرناند الشاحب فوق كرسيه و إلى كادروس الذي أسرف في الشرب والذي كان ينام بين الحين والآخر قال دانغلار لفرناند:

_ آه ! يبدو أن هذا الزواج لا يسعدك يا سيدي ! أحاب فرناند :

_ هذا صحيح ، أحب مرسيدس منذ وقت طويل .

_ و تتركها تتزوج بآخر دون أن تقول شيئاً ؟

_ ماذا يسعني أن أفعل ؟

_ و ما أدراني أنا \$و هل ذلك يعنيني \$ و لكن يقولون :من جدّ وجد . لنرَ ، يبدو أنك شاب لطيف و أنا أريد أن أقدم لك خدمة .

قال كادروس الذي استيقظ :

_ أجل ، أجل ، يجب أن نقدم الخدمات دائماً .

استأنف دانغلار:

_ إذا ذهب دانتي إلى السّجن ، فلن تكون مرسيدس معه بعد الك، و ...

لاحظ كادروس الذي بذل جهداً كبيراً لكي يفهم ما يقال : _ لكن السّجين يخرج من السّجن ، ثمّ أن دانتي لم يسرق و لم يقتل .

قال دانغلار:

_ اصمت ، واشرب .

— Je ne veux pas me taire, moi, dit Caderousse. Moi, j'aime Dantès. A ta santé*, Dantès!

Il boit un nouveau verre de vin et s'endort tout à fait sur sa chaise.

Danglars crie alors au serveur:

- Apportez une plume et du papier.
- Qu'est-ce que vous voulez faire? demande Fernand.
- Dantès s'est arrêté à l'île d'Elbe. Il y a vu Napoléon. Si nous écrivons à un juge ou à la police qu'il veut ramener en France l'ancien empereur et chasser le roi, notre ami ira en prison.
  - J'écrirai cette lettre, dit Fernand.
- Et vous croyez que Mercédès vous en remercierait? Non, il ne faut pas qu'on puisse reconnaître votre écriture. Laissez-moi faire.

Danglars prend le papier et la plume. Il écrit de la main gauche :

Edmond Dantès, de la maison Morrel, a rapporté de l'île d'Elbe sur Le Pharaon une lettre pour des amis de l'ancien empereur. La lettre se trouve sur lui, chez son père ou sur le bateau.

Danglars met le papier dans l'enveloppe. Il écrit sur celle-ci : Monsieur de Villefort. Puis il dit :

- Voilà qui est fait. Le juge peut la recevoir dans moins d'une heure.
- Oui, c'est fait, mais ce n'est pas un très joli travail, dit Caderousse qui s'est réveillé et qui a réussi à comprendre.

قال كادروس:

_ لا أريد أن أصمت ، أنا أحبّ دانتي . في صحتك يا دانتي ! شرب كأسا آخر من الخمر و استسلم تمامآ للنوم فوق كرسيه. عندئذ ، صاح دانغلار على النادل :

_ أحضر ريشة و ورقاً .

سأل فرناند:

_ ماذا تريد أن تفعل ؟

_ لقد توقف دانتي في جزيرة إلبا وهناك رأى نابليون . إذا كتبنا لأحد القضاة أو للشرطة أنه يريد إعادة الامبراطور السّابق إلى فرنسا و طرد الملك ، فسيذهب صديقنا إلى السّجن .

قال فرناند:

_ سأكتب هذه الرسالة .

_ و تعتقد أن مرسيدس كانت لتشكرك على ذلك ؟ لا ، يجب ألا يتمكنوا من معرفة خطّك . دعني أفعل ذلك .

أخذ دانغلار الورقة والريشة و كتب بيده اليسرى:

(إدمون دانتي ، من مؤسسة موريل ، أحضر من جزيرة إلبا على متن الفرعون رسالة لأصدقاء للامبراطور السابق . الرسالة موجودة معه ،أو في منزل والده أو على متن المركب .)

وضع دانغلار الورقة في الظرف و كتب عليه : السيد دو فيللفور. ثم قال :

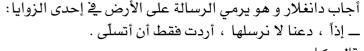
_ ها قد تمّ الأمر . يمكن أن يستلمها القاضي في أقل من نصف ساعة .

قال كادروس الذي استيقظ و نجح في أن يفهم:

_ أجل ، تمّ الأمر ، لكنه ليس عملاً جميلاً .

- Alors, n'envoyons pas la lettre, répond Danglars en la jetant par terre dans un coin de la salle. J'ai simplement voulu m'amuser.
- Ah! je comprends, fait Caderousse. Eh bien! buvons à la santé d'Edmond et de la belle Mercédès.
- Tu as déjà trop bu, dit Danglars en se levant. Moi, je pars. Mais tu ne peux pas venir avec moi. Tu ne tiens plus sur tes jambes. Reste ici.
- Comment! Comment! répond Caderousse. Je peux marcher mieux que toi. Tu vas voir.

Il se lève avec peine. Danglars le prend par le bras et sort en le portant à moitié. Quand il a fait une vingtaine de pas, il se retourne. Dans le café, Fernand se lève de table. Il ramasse la lettre et la met dans sa poche. Danglars sourit.

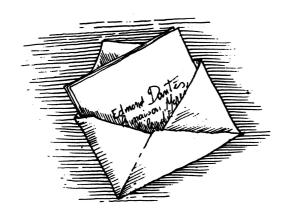
قال كادروس :

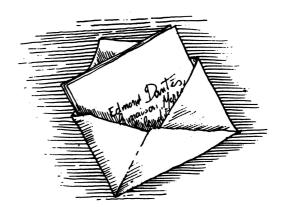
- _ آه ! فهمت . إذاً ! لنشرب في صحّة إدمون و الجميلة مرسيدس. قال دانغلار وهو ينهض :
- ــ لقد شربت كثيراً ، أنا سأغادر . لكنك لا تستطيع المجيء معي ، إنك لا تقوى على الوقوف على ساقيك إبقَ هنا .

أجاب كادروس :

_ كيف \ كيف \ بإمكاني المشي أفضل منك . سترى . نهض بصعوبة ، أمسكه دانغلار من ذراعه و خرج يحمله تقريباً. و عندما خطى قرابة العشرين خطوة ، التفت .

في المقهى ، نهض فرناند عن الطاولة ، التقط الرسالة ووضعها في جيبه . ابتسم دانغلار .

LE REPAS

Le lendemain est un beau jour. Le soleil se lève dans un ciel sans nuage.

Le repas, commandé par Edmond, est préparé au premier étage de La Réserve. Bien avant midi, la salle à manger et le café sont pleins de matelots et d'amis. M. Morrel, lui-même, arrive, vers onze heures, et tous les hommes du *Pharaon* comprennent que Dantès sera leur capitaine. Ils en sont heureux, car ils l'aiment.

Edmond, Mercédès, quelques jeunes filles, le père de Dantès et Fernand paraissent bientôt. M. Morrel s'avance vers eux. Edmond place la main de Mercédès sous le bras de son patron (1). Ils montent au premier étage. Arrivée devant la table, la jeune fille dit:

— Monsieur Morrel, prenez la place de mon père qui est mort, mettez-vous à ma droite. A gauche, je mettrai celui qui a été mon vrai frère.

Elle se tourne, avec un gentil sourire, vers Fernand qui ne la regarde pas dans les yeux. اليوم التالي ، كان يوماً جميلاً و الشمس تشرق في سماء بلا غيوم .

حُضّرت الوليمة التي أوصى عليها إدمون في الطابق الأول في اللاريزيرف . و قبيل الظهيرة ،اكتظّت قاعة الطعام و المقهى بالبحّارة و الأصدقاء .السيد موريل نفسه ، وصل نحو الساعة الحادية عشرة. و كان كل رجال الفرعون يدركون أن دانتي سيكون قبطانهم ، وهم سعداء بذلك لأنهم يحبونه .

إدمون ، مرسيدس، بضع شابّات ، والد دانتي وفرناند ظهروا بعد ذلك بقليل .

تقدم السيد موريل نحوهم . وضع إدمون يد مرسيدس تحت ذراع ربّ عمله و صعدوا إلى الطابق الأول. عند وصولهم أمام الطاولة قالت الفتاة الشابة:

_ يا سيد موريل ، لتأخذ مكان والدي المتوفى ، اجلس إلى يميني ، و على اليسار سأجلس من كان أخي المخلص . و التفتت بابتسامة لطيفة نحو فرناند الذي لم ينظر في عينيها .

⁽¹⁾ Dans un mariage, en France, c'est le père qui donne le bras à sa fille, qui la conduit vers son fiancé qui va devenir son mari. Au cours du repas, avant le mariage, il est placé à droite de sa fille. Mercédès n'a plus son père, alors Dantès demande à M. Morrel de prendre la place du père.

ي حفل الزفاف ، ي فرنسا ، الأب هو من يأخذ يد ابنته تحت ذراعه و يوصلها إلى خطيبها الذي سيصبح زوجها . وخلال الوليمة قبل الزواج ، يكون مكانه إلى يمين ابنته .
 مرسيدس فقدت والدها ، لذا فقد طلب دانتي من السيد موريل أن يأخذ مكان الوالد .

Tous s'assoient et commencent à manger, à parler, à rire...

A la fin du repas, Caderousse dit à Danglars:

- Vrai. Dantès est un gentil garçon. Je suis content que la lettre n'ait pas été envoyée.
- Je me suis demandé d'abord ce que Fernand avait pu faire. Mais maintenant, il est ici, à côté de Mercédès; je pense que tout va bien.

Caderousse regarde Fernand. Le visage du jeune homme est blanc comme celui d'un mort.

- Partons-nous? demande bientôt la douce voix de Mercédès. Il est deux heures. On nous attend à la mairie dans un quart d'heure.
  - Oui, oui, partons! dit Dantès en se levant.

Tout le monde se lève. On se prépare à descendre et à quitter le restaurant. Fernand, seul, recule vers une fenêtre. Danglars qui le regarde avec attention, voit qu'il écoute. A ce moment, un bruit de pas lourds est entendu de tous. Des hommes montent l'escalier. On frappe à la porte. Quelqu'un crie:

«Au nom de la Loi*, ouvrez!»

Personne ne répond.

La porte s'ouvre. Un policier et quatre soldats entrent dans la salle. M. Morrel qui connaît le policier s'avance et dit:

- Qu'y a-t-il? Vous vous trompez certainement, monsieur.
- Non, monsieur. J'ai reçu des ordres. Qui est Edmond Dantès?
  - C'est moi, monsieur. Que me voulez-vous?

جلسوا جميعهم و بدأوا بتناول الطعام ، بالتحدث و بالضحك ... وفي نهاية الوجبة ، قال كادروس لدانغلار :

_ حقاً ، إن دانتي شاب لطيف و أنا مسرور لأن الرسالة لم تُرسَل. _ سألت نفسي في البداية ما عساه قد فعل فرناند . لكنه الآن هنا ، بجانب مرسيدس و أعتقد أن كل شيئ على ما يرام .

نظر كادروس إلى فرناند ، كان وجه الشاب شاحباً كوجه ميّت.

بعد قليل ، سأل صوت مرسيدس العذب:

_ هل نذهب ؟ إنها الساعة الثانية ، خلال ربع ساعة سينتظروننا في دار البلدية .

قال دانتی وهو پنهض:

_ أجل ، أجل ، لنذهب ا

وقف الجميع و تهيّأوا للنزول و مغادرة المطعم . وحده فرناند تراجع نحو إحدى النوافذ .

دانغلار الذي كان ينظر إليه بانتباه ، لاحظ أنه ينصت.

في تلك اللحظة ، سمع الجميع وقع خطوات ثقيلة . صعد رجال السلم، و طرقوا الباب . صاح أحدهم :

_ " باسم القانون ، افتحوا الباب ا"

لم يجُب أحد .

انفتح الباب ، دخل الصالة رجل شرطة و أربعة جنود . تقدم السيد موريل الذي كان يعرف رجل الشرطة ، و قال :

_ ماذا هناك ؟ أنتم مخطئون بالتأكيد يا سيدى .

_ لا يا سيدي لقد تلقيت أوامر . من هو إدمون دانتي ؟

_ إنه أنا يا سيدي ، ماذا تريدون مني ؟

- Edmond Dantès, au nom de la Loi, je vous arrête*.
  - Vous m'arrêtez! Mais pourquoi?
- Je n'en sais rien. Mais vous allez bientôt l'apprendre.
- M. Morrel comprend qu'il n'y a rien à faire pour le moment. Il dit au père d'Edmond qu'il faut laisser son fils obéir à la loi.
- Qu'est-ce que ça veut dire ? demande Caderousse à Danglars.
- Est-ce que je le sais ? Je suis comme toi : je vois ce qui se passe. Je n'y comprends rien.

Caderousse cherche des yeux Fernand. Il n'est plus là.

- Moi, je crois que je comprends... C'est la lettre que tu as écrite hier.
- Pas du tout. Tu sais bien que j'ai déchiré le papier.
- Tu ne l'as pas déchiré. Tu l'as jeté dans un coin.
- Tais-toi! Tu n'as rien vu, tu avais trop bu. A ce moment, on fait descendre l'escalier à Edmond. On le pousse dans une voiture.
- Adieu, Dantès! Adieu, Edmond! s'écrie Mercédès.
  - Au revoir, Mercédès! répond Edmond.

On l'emmène... En haut, dans la salle, le père Dantès et Mercédès tombent en pleurant dans les bras l'un de l'autre... A ce moment, Fernand rentre et s'assoit dans un coin sur une chaise:

- C'est lui, dit Caderousse à Danglars.
- Je ne crois pas. Il est trop bête.

- _ إدمون دانتي ، باسم القانون ،أوقفك .
  - _ توقفني ! لكن لماذا ؟
- _ لا أعلم شيئاً عن ذلك ، لكنك ستعرف قريباً .

أدرك السيد موريل أنه ليس هناك ما يفعله في الوقت الحاضر . فقال لوالد إدمون أنه عليه أن يدع إبنه يطيع القانون .

سأل كادروس دانغلار:

- _ ماذا يعنى ذلك ؟
- _ و ما أدراني ؟ أنا مثلك أشاهد ما يحدث ، و لا أفهم منه شيئاً. بحث كادروس بعينيه عن فرناند ، لم يعد موجوداً هناك .
  - _ أنا أعتقد أنني فهمت ... إنها الرسالة التي كتبتها البارحة .
    - _ أبداً ،أنت تعلم جيدا أننى مزّقت الورقة .
    - _ أنت لم تمزّقها ، لقد رميتَها في إحدى الزوايا .
    - _ اصمت ! أنت لم ترَ شيئاً ، كنتَ قد شربتَ كثيراً .
    - في تلك اللحظة ، أنزلوا إدمون السلّم و دفعوه داخل عربة .

صاحت مرسیدس:

_ وداعاً يا دانتي ! وداعاً يا إدمون !

أجاب إدمون :

_ إلى اللقاء يا مرسيدس ا

ذهبوا به ... وفي الأعلى ، في الصالة ،سقط دانتي الأب ومرسيدس، كل منهما بين ذراعي الآخر يبكيان ... في تلك اللحظة، عاد فرناند وجلس في زاوية على كرسي.

قال كادروس لدانغلار:

- **ــ** إنه هو .
- _ لا أعتقد ، فهو غبي جداً .

Pendant que les gens parlent, M. Morrel court à Marseille demander des nouvelles. Il revient une demi-heure plus tard.

- Je ne sais pas ce qui va arriver, dit-il. On raconte qu'Edmond serait un agent de l'empereur Napoléon.
- Ah! dit Caderousse à Danglars, moi je vais tout dire.
- Tais-toi, malheureux! s'écrie Danglars en prenant Caderousse par le bras. Es-tu sûr que Dantès n'est pas un agent de l'empereur? Le bateau s'est arrêté à l'île d'Elbe sans raison. Dantès est descendu à terre. Il y est resté un jour et demi. Si on trouve sur lui une lettre de Napoléon et je suis certain qu'il en a une on t'emmène, toi aussi, en prison.
- Alors, attendons, dit Caderousse qui a peur. Mais crois-moi, Danglars, nous aurons des malheurs, nous aussi.
- Si c'est Fernand qui a porté la lettre, c'est Fernand qui aura des malheurs. Allons! viens. Nous n'avons plus rien à faire ici.

MONSIEUR DE VILLEFORT

Le juge, M. Noirtier de Villefort, agent du roi, n'ose plus porter le nom de son père qui a servi Napoléon et qui continue à le servir. C'est pourquoi il se fait appeler seulement de Villefort. بينما كان الناس يتحدّثون ، أسرع السيد موريل إلى مرسيليا لتقصّي أخباراً . وعاد بعد نصف ساعة .

قال:

_ لا أعلم ما الذي سيحدث ، يُقال أن إدمون كان عميلاً للامبراطور نابليون .

قال كادروس لدانغلار:

_ آه ! أنا سأقول كل شيئ .

صاح دانغلار ممسكاً بكادروس من ذراعه:

_ اصمت أيها التعس ! هل أنت متأكد أن دانتي ليس عميلاً للامبراطور ؟ لقد توقّف المركب في جزيرة إلبا دون سبب ، و نزل دانتي إلى اليابسة وبقي هناك يوماً ونصف . وإذا وجدوا معه رسالة من نابليون وأنا متأكد أن معه واحدة ، فسيقودوك أنت أيضاً إلى السبّجن .

قال كادروس الذي خاف :

_ إذاً ، لننتظر ، لكن صدّقني يا دانغلار ، ستحلّ علينا مصائب نحن أيضاً .

_ إذا كان فرناند من حمل الرسالة ، فإن فرناند من ستحل عليه المصائب . لنذهب ! تعال ، لم يعد لدينا ما نفعله هنا .

السيد دو فيلفور

القاضي ، السيد نوارتييه دو فيلفور ، العامل لدى الملك ، لم يعد يجرؤ على حمل إسم والده الذي خدم نابليون و يستمر في خدمته . لذا ، فقد أسمى نفسه دو فيللفور فقط .

C'est lui qui a reçu la lettre écrite par Danglars, postée par Fernand, et qui a donné l'ordre d'arrêter Dantès.

Quand on vient lui dire que le jeune homme est arrêté, Villefort est en train de dîner avec des amis. Ceux-ci lui disent :

- Le bruit court que Napoléon va essayer de revenir de l'île d'Elbe. Le devoir d'un bon juge, en ce moment, est d'emprisonner* tous les amis de l'ancien empereur.
  - S'ils cherchent à l'aider...
- Votre père reste à son service. Tout le monde le sait. Si vous vous montrez faible, vous allez perdre votre place, Villefort, et peut-être votre liberté. Soyer dur!
  - Je le serai.

A ces mots, le juge se lève et quitte la salle à manger.

Il rencontre à la porte de son bureau le policier qui a arrêté Dantès et il se fait expliquer l'affaire. M. Morrel arrive à ce moment.

- Ah! monsieur de Villefort, dit-il, je suis bien heureux de vous rencontrer. On vient de se tromper. On a arrêté Edmond Dantès, le capitaine de mon bateau, *Le Pharaon*.
- Je le sais, monsieur; c'est moi-même qui ai donné l'ordre de l'arrêter et je ferai arrêter tous les amis de l'ancien empereur qui préparent son retour à Paris. Adieu, monsieur.

A ces mots, il salue froidement M. Morrel, entre dans son bureau et dit:

— Amenez le prisonnier.

إنه هو الذي استلم الرسالة التي كتبها دانغلار و أرسلها فرناند، وهو الذي أمر بتوقيف دانتي .

عندما أتوا يقولون له إن الشاب قد أوقف ، كان فيللفور يتناول العشاء مع أصدقاء له . قال له هؤلاء :

_ يُشاع أن نابليون سيحاول العودة من جزيرة إلبا . واجب القاضي الجيّد في هذا الوقت سجن جميع أصدقاء الامبراطور السابق .

_ إن حاولوا مساعدته ...

_ بقي والدك في خدمته والجميع يعرف ذلك . إذا أبديت ضعفاً فستفقد منصبك يا فيللفور و ربمًا حرّيتك ! فكن صارماً !

_ سأكون كذلك .

عند هذه الكلمات ، وقف القاضي و غادر غرفة الطعام .

قابل عند باب مكتبه رجل الشرطة الذي أوقف دانتي و بدأ يشرح القضية . وصل السيد موريل في تلك اللحظة قال :

_ آه لا سيد دوفيلفور ، أنا سعيد جداً بمقابلتك . لقد أساءوا الفهم و أوقفوا إدمون دانتي قبطان سفينتي الفرعون.

_ أعلم ذلك يا سيدي . أنا نفسي من أمر بتوقيفه و سأوقف جميع أصدقاء الامبراطور السابق الذين يهيّئون عودته إلى باريس . وداعاً سيدي .

قال تلك الكلمات و حيّى ببرود السيد موريل . دخل إلى مكتبه وقال :

_ أحضروا السّجين .

- Dantès arrive entre deux soldats. Villefort lit quelques papiers posés devant lui.
- Je vois, dit-il au bout d'un moment, que vous vous appelez Edmond Dantès, que vous avez dix-neuf ans et que vous travaillez pour la maison Morrel. Que faisiez-vous quand on vous a arrêté?
- Nous finissions de déjeuner. Mercédès, ma fiancée, et moi nous partions pour la mairie. A cette heure, nous devrions être mariés.
  - Vous alliez vous marier?

Dantès ne peut répondre. Il fait : oui de la tête. Villefort, qui lui-même doit se marier dans quelques jours, regarde attentivement Dantès et il pense avec tristesse qu'il pourrait, par intérêt, mettre fin au bonheur de ce jeune homme. Il lui demande :

- Avez-vous servi dans les armées de Napoléon?
- Non, monsieur, j'étais trop jeune; mais j'allais partir à la guerre quand l'empereur à été chassé.
  - On dit que vous êtes un homme dangereux.
- Moi, dangereux? J'ai à peine dix-neuf ans. Je m'occupe seulement de mon travail. Je ne pense qu'à aider mon père et à bien servir mon patron. J'aime. J'allais me marier, vous le savez.
  - Avez-vous des ennemis?
- Qui pourrait être mon ennemi? Je suis pauvre. Je ne gêne personne. Je suis jeune, et, si je me mets quelquefois en colère, je ne fais

وصل دانتي بين جنديين . قرأ فيللفور بضعة أوراق موضوعة أمامه. بعد لحظة قال :

_ أرى أن اسمك إدمون دانتي ، و أن عمرك تسعة عشر عاماً ، و أنك تعمل لصالح مؤسسة موريل . ماذا كنت تفعل عندما أوقفوك ؟

_ كنا قد انتهينا من تناول الغداء و كنا ذاهبان خطيبتي مرسيدس و أنا ، إلى دار البلدية . في تلك الساعة كان يجب أن نصبح زوجين .

_ كنتم على وشك الزواج؟

لم يستطع دانتيز الرد . هز رأسه بالإيجاب .

فيلفور، الذي كان هو نفسه من المفروض أن يتزوج خلال بضعة أيام، نظر باهتمام إلى دانتي و فكّر بحزن أنه وبدافع المصلحة قد يضع نهاية لسعادة هذا الشاب. سأله:

- _ هل خدمت في جيش نابليون ؟
- ــ لا يا سيدي ، كنت فتياً جداً ، لكنني كنت سأذهب للحرب عندما نُفى الامبراطور .
  - _ يُقال أنك رجل خطير.
- _ أنا ، خطير ؟ بالكاد عمري تسعة عشر عاماً ، أهتم فقط بعملي ، لا أفكر سوى بمساعدة والدي و بأن أخدم جيداً ربّ عملي. أحبّ و كنت سأتزوج ، تعلم ذلك .
  - _ هل لديك أعداء ؟
- _ من يمكن أن يكون عدوي ؟ أنا فقير ، لا أزعج أحداً . إننى شاب و إذا في بعض الأحيان غضبت ، فلا أفعل

jamais de mal. Tous ceux qui travaillent avec moi m'aiment.

— Vous allez être capitaine à l'âge de dixneuf ans et une jolie femme vous aime. C'est assez pour avoir des ennemis. Tenez! Cela ne doit pas se faire, mais je veux être bon pour vous. Je vais vous montrer la lettre que nous avons reçue. Lisez et dites-moi qui l'a écrite.

Dantès lit. Puis il lève la tête, regarde M. de Villefort avec des yeux tristes et dit:

- Non, je ne sais pas qui a pu écrire cette lettre. Tout ce que je peux dire, c'est que je suis heureux d'avoir rencontré un homme comme vous.
- Maintenant, reprend le juge avec un sourire, répondez-moi comme à un ami. Qu'y a-t-il de vrai dans cette lettre ?
- Tout et rien, monsieur. Voici la vérité: au départ de Naples, le capitaine du *Pharaon* est tombé malade. Il n'y avait pas de docteur à bord et, le troisième jour, le capitaine m'a fait appeler. Il m'a dit: « Je sens que je vais mourir. Promettezmoi de faire ce que je vais vous demander ». J'ai promis. Le capitaine a repris: « Après ma mort, vous irez à l'île d'Elbe. Vous demanderez à être reçu par Napoléon. Vous lui donnerez cette lettre. Et vous prendrez celle qu'il vous donnera ».
  - Et qu'avez-vous fait ?
- Ce que je devais faire, monsieur; ce que tout autre aurait fait à ma place. Je me suis arrêté à l'île d'Elbe. J'ai vu l'ancien empereur. Il m'a remis une lettre et m'a demandé de la porter à

سوءاً أبداً ، كلّ الذين يعملون معي يحبّونني .

_ سوف تصبح قبطاناً في سنّ التاسعة عشرة و تحبّك امرأة جميلة. هذا كافٍ ليكون لك أعداء . خُد . ليس من المفروض أن يحصل ذلك ، لكني أريد أن أكون عطوفاً معك . سأريك الرسالة التي تلقيناها ، اقرأ وقل لي من كتبها .

قرأ دانتي ثم رفع رأسه ، نظر إلى السيد دو فيللفور بعينين حزينتين و قال :

ــ لا ، لا أعرف من أمكنه كتابة هذه الرسالة . كل ما أستطيع قوله هو أننى سعيد بلقاء رجل مثلك .

استأنف القاضى بابتسامة:

_ و الآن ، أجبني كصديق ، ماذا يوجد من صحّة في هذه الرسالة ؟

_ كل شيئ ، ولا شيئ يا سيدي ، إليك الحقيقة : عند مغادرة نابولي ، مرض قبطان الفرعون ، ولم يكن من طبيب على ظهر السفينة . وفي اليوم الثالث ، استدعاني القبطان و قال لي : "أشعر أنني سأموت ، عدني أنك ستفعل ما سأطلبه منك . " وعدتُه . فاستأنف القبطان : " بعد موتي ، ستذهب إلى جزيرة إلبا ، وتطلب مقابلة نابليون و ستعطيه هذه الرسالة و تأخذ تلك التي سيعطيك إلىها . "

_ و ماذا فعلت ؟

_ ما كان علي فعله يا سيدي ، ما كان سيفعله أي واحد آخر مكاني ، توقّفت في جزيرة إلبا ، رأيت الامبراطور السابق ، أعطاني رسالة و طلب مني حملها إلى

Paris. Je suis arrivé à Marseille. J'ai préparé mon mariage. Je devrais être marié à cette heure. Demain, je partais pour Paris...

- Il me semble, répond de Villefort, que vous dites la vérité. Donnez-moi la lettre que vous avez apporté de l'île d'Elbe... et vous pourrez bientôt retrouver vos amis.
- Oh! merci, monsieur... Cette lettre se trouve dans mes papiers. Vous devez l'avoir.
  - A qui cette lettre est-elle adressée ?
- A monsieur Noirtier, rue du Coq-Héron, à Paris.

Tout le sang semble quitter le visage du juge. Il prend la lettre d'une main qui tremble* et lit:

- M. Noirtier, rue du Coq-Héron, nº 13
- Alors, je suis libre ? demande Dantès qui met son chapeau et qui se prépare à partir.
- Attendez, crie presque le juge... Puis il reprend à voix basse : « M. Noirtier ! M. Noirtier ! »

باريس . وصلت إلى مرسيليا ، حضرت لزفافي . كان يجب أن أكون متزوجاً في تلك الساعة. غداً كنت سأنطلق إلى باريس ... أجاب دوفيللفور :

- _ يبدو لي أنك تقول الحقيقة ، أعطني الرسالة التي أحضرتها من جزيرة إلبا و تستطيع بعدها ملاقاة أصدقائك
- _ أوه ! شكراً يا سيدي ... تلك الرسالة موجودة بين أوراقي ولا بدّ أن تحصل عليها .
  - _ لَمَن هي موجّهة تلك الرسالة ؟
  - _ إلى السيد نوارتييه ، شارع كوك هيرون في باريس .

بدا أن الدّم قد فارق وجه القاضي . أمسك الرسالة بيد مرتجفة وقرأ :" السيد نوارتييه ، شارع كوك هيرون ، البناء رقم ١٣ "

سأل دانتي الذي وضع قبعته و استعد للمغادرة:

_ إذاً ، هل أنا حر ؟

قال القاضي صارخاً تقريباً:

_ انتظر. ثُم أردف بصوت منخفض : " سيد نوارتييه ! سيد نوارتييه ! "

- Le connaissez-vous ? demande Dantès étonné.
- Non, répond très vite le juge. Un vrai serviteur du roi ne connaît pas quelqu'un qui veut chasser son maître et ramener Napoléon à Paris.
- Je vous répète que moi, je ne sais pas ce qu'il y a dans cette lettre.
- Oui, mais vous savez le nom de celui à qui elle est adressée ?
- Pour porter une lettre à quelqu'un, il faut bien connaître son adresse.
  - Avez-vous montré cette lettre?
  - A personne, monsieur.
  - Laissez-moi lire.

Villefort lit et passe sa main sur son visage blanc comme celui d'un mort. Il doit se marier dans quelques jours avec une jeune fille riche. Les parents de cette jeune fille sont des amis du roi, des ennemis de Napoléon. Si la lettre de Napoléon à son père est lue, il perd sa place* et son mariage n'aura pas lieu. Il laisse tomber sa tête entre ses mains.

— Oh! mon Dieu! qu'avez-vous, monsieur? demande Dantès.

Villefort ne répond pas. Mais au bout d'un moment, il relève la tête et relit une deuxième fois la lettre.

- Et vous dites que vous ne savez pas ce qu'il y a dans cette lettre ? reprend Villefort.
- Non, je le répète, monsieur, dit Dantès. Mais qu'avez-vous? Etes-vous malade? Voulez-vous que j'appelle?
  - Non, monsieur, dit Villefort en se levant.

سأل دانتي مندهشاً:

_ هل تعرفه ؟

أجاب القاضي بسرعة كبيرة:

ــ لا ، خادم اللك المخلص لا يعرف أحداً يريد إبعاد سيده و إعادة نابليون إلى باريس .

_ أكرّر لك أننى لا أعرف ما في هذه الرسالة .

_ أجل ، لكنك تعرف اسم الشخص التي هي موجّهة إليه .

_ لحمل رسالة إلى أحد ما ، لا بدّ من معرفة عنوانه .

_ هل أظهرت هذه الرسالة ؟

_ ولا لأيّ شخص يا سيدي .

ــ دعنى أقرأ .

قرأ فيللفور و مسح بيده وجهه الشاحب كوجه ميّت . يجب أن يتزوج بعد عدة أيام من فتاة ثريّة ، أهل تلك الفتاة هم أصدقاء للملك و أعداء لنابليون ، و إذا قُرئت رسالة نابليون إلى والده فسيفقد منصبه و لن يتم زواجه .

ألقى برأسه بين يديه . سأل دانتى :

_ أوه ! يا إلهي ! ما بك يا سيدي ؟

لم يجُب فيللفور . لكن بعد لحظة ، رفع رأسه و أعاد قراءة الرسالة مرّة ثانية .

أردف فيلفور:

_ وتقول أنك لا تعرف ما في هذه الرسالة ؟

قال دانتی :

لا ، أَكْرَر ذلك يا سيدي ، لكن ، ما بك ؟ هل أنت مريض ؟ هل تريد أن أنادى ؟

قال فيلفور وهو يقف:

ــ لا يا سي*د* ،

C'est à moi de donner des ordres, ici, et non pas à vous.

- Monsieur, dit Dantès, c'était pour vous aider.
- Je n'ai pas besoin d'aide.

Il se rassoit et pense: « S'il sait ce qu'il y a dans cette lettre et s'il apprend que Noirtier est mon père, je suis perdu! » Puis, tout d'un coup, il se décide, regarde Dantès droit dans les yeux et dit:

- Monsieur, j'ai lu et relu cette lettre... et je ne peux pas, comme je le pensais d'abord, vous permettre de retourner tout de suite près de vos amis. Je dois d'abord demander conseil et donner des ordres... Vous savez comment je vous ai parlé.
- C'est vrai. Vous vous êtes montré plus un ami qu'un juge.
- Eh bien! vous allez rester peu de temps prisonnier. Soyez-en sûr. Regardez.

Villefort prend la lettre et la jette dans le feu.

- Vous voyez... Il n'y a plus rien contre vous.
- Oh, monsieur! Merci.
- Vous me croyez maintenant?
- Oh! monsieur! Certainement.
- Vous allez rester ici jusqu'à ce soir et, si quelqu'un d'autre que moi vient vous poser des questions, ne dites pas un mot de cette lettre.
  - Je vous le promets. Soyez tranquille.

A ce moment, Villefort sonne*. Des soldats entrent.

— Suivez ces hommes, dit le juge à Dantès.

Quand la porte est refermée, Villefort se laisse tomber sur une chaise, et dit à voix presque haute: أنا من يعطي الأوامر هنا و ليس أنت.

قال دانتى :

_ سيدى ، كان ذلك لمساعدتك .

_ لست بحاحة للمساعدة .

جلس ثانية وفكّر: " إذا علم بما في هذه الرسالة، و إذا علم أن نوارتييه هو والدى ، فقد ضعت! "

ثم "، فجأة قرر ، نظر مباشرة في عينى دانتى و قال :

_ يا سيدي ، لقد قرأت هذه الرسالة و أعدت قراءتها ... ولا أستطيع كما كنت أعتقد في البداية أن أسمح لك بالعودة الآن حالاً إلى أصدقائك . عليّ أولا أن أطلب استشارة و أن أعطي أوامري... أنت تعلم كيف تكلمت معك .

- _ هذا صحيح ، لقد بدوتَ صديقاً أكثر منه قاضياً .
- _ إذاً ، ستبقى سجيناً لوقت قصير ، كُن واثقاً من ذلك ، أنظر. أمسك فيلفور الرسالة و رماها في النار .
  - _ هل رأيت ، لم يعد هناك شيئ ضدّك .
    - ــ أوه ! شكراً يا سيدى .
      - _ هل تصدقني الآن ؟
    - _ أوه لا سيدى لا بالتأكيد لا
- _ ستبقى هنا حتى هذا المساء ، و إن جاء أحد غيري لطرح الأسئلة عليك ، فلا تقل أية كلمة عن تلك الرسالة .
  - _ أعدك بذلك ، كُن مطمئناً .

عندئذ ، رنّ فيلفور الجرس فدخل جنود . قال القاضى لدانتى :

_ إتبع هؤلاء الرجال.

عندما أغلق الباب ثانية ، ارتمى فيللفور على كرسي و قال بصوت يكاد يكون مرتفعاً :

— Oh! mon Dieu! si je n'avais pas été là, j'étais perdu!... Ah! mon père, mon père, serezvous toujours mon ennemi sans le vouloir?

LE CHATEAU D'IF

Les deux soldats font passer Dantès dans un couloir*. Puis ils ouvrent une porte, poussent Dantès devant eux et referment. Le jeune homme reste seul.

Les heures passent. La nuit tombe. Dantès croit à tout moment qu'on vient lui ouvrir. Il se lève. Mais les pas qu'il entend ne s'arrêtent pas. Il se rassoit.

Vers dix heures du soir, la porte s'ouvre. Quatre soldats paraissent. On dit à Dantès de sortir. Une voiture attend dans la rue. On le fait monter et asseoir entre deux soldats.

La voiture descend des rues jusqu'à la mer. Elle s'arrête sur un quai devant une barque. Dantès doit passer entre une douzaine de soldats. Il s'en étonne et demande:

- Où donc me conduisez-vous?
- Nous ne pouvons pas vous le dire, répond le chef, mais vous le saurez bientôt.

Dantès se pose des questions. Le juge a été si bon. Il a brûlé la lettre, personne n'est venu lui parler. C'est donc qu'on le conduit en dehors de la

قصرإيف

أدخل الجنديان دانتي في ممرّ. ثمّ فتحا باباً ، دفعا دانتي أمامهما و أعادا إغلاق الباب. بقى الشاب وحيداً.

مرّت السّاعات . حلّ الليل . و في كلّ لحظة كان دانتي يعتقد أنهم جاءوا ليفتحوا له ، فينهض ، لكن الخطوات التي كان يسمعها لم تكن تتوقف ، فيعود و يجلس .

نحو الساعة العاشرة مساء ، انفتح الباب و ظهر أربعة جنود . طلبوا من دانتي الخروج . كانت عربة تنتظر في الشارع . أصعدوه و أجلسوه بين جنديين . انحدرت العربة في شوارع حتى وصلت البحر . توقفت على رصيف أمام قارب . توجّب على دانتي المرور بين قرابة إثنى عشر جندياً . دُهش من ذلك و سأل :

_ إلى أين تذهبون بي ؟

أجاب رئيسهم :

_ لا نستطيع أن نخبرك ، لكنك ستعرف عمّا قريب.

طرح دانتي على نفسه أسئلة . كان القاضي طيباً جداً. أحرق الرسالة، ولم يأتِ أحد للتكلم معه. كان ذلك إذاً أنهم سيقودونه إلى خارج

ville et qu'on va le remettre en liberté. Il respire avc plaisir l'air de la mer et pense à Mercédès.

Au bout d'un moment, il s'aperçoit que la barque avance vers le large* Et, tout d'un coup, le sombre château d'If apparaît sur son rocher, le château d'If, la prison bien connue, celle d'où les prisonniers ne reviennent jamais. Alors, Dantès s'écrie:

— Le château d'If! Qu'est-ce que nous allons faire là?

Les soldats sourient.

- Mais on ne me mène pas là? Je n'ai fait aucun mal. Je veux revoir le juge.
- Allons, allons, l'ami, répond un des soldats, celui qui doit être le chef, ne vous moquez pas de nous. Il n'y a pas de juge au château d'If, seulement des gardiens, des soldats comme nous.
- On me conduit au château d'If pour me mettre en prison? Mais monsieur de Villefort m'a promis...
- Monsieur de Villefort nous a donné l'ordre. Dantès veut sauter à la mer. Mais les soldats s'y attendaient. Dantès n'est pas le plus fort. Quatre hommes le jettent dans le fond de la barque. L'un d'eux met un genou sur sa poitrine et dit:
  - Plus un mouvement ou je te tue.

Presque au même moment, la barque touche le bas d'un escalier creusé dans les roches. Dantès, tenu par les bras, est obligé de monter. Il passe une porte et cette porte se referme derrière lui. Il se trouve dans une tour carrée entre de hauts المدينة و يطلقون سراحه . استنشق بسعادة هواء البحر ، وفكّر بمرسيدس .

بعد لحظة ، لاحظ أن القارب يتقدّم نحو عرض البحر . و فجأة ، ظهر قصر إيف المظلم فوق صخرته . قصر إيف الشّهير جداً ، الذي لا يعود منه السّجناء أبداً . عندها صاح دانتي :

_ إنه قصر إيف إ ما الذي سنفعله هناك ؟

ابتسم الجنود .

_ لكن ، هل تأخذونني إلى هناك ؟ أنا لم أرتكب أيّ ذنب . أريد رؤية القاضى ثانية.

أجاب أحد الجنود والذي لا بد أنه رئيسهم:

_ هيا، هيا أيها الصديق ، لا تسخر منا . ليس هناك من قضاة في قصر إيف ، هناك فقط حرّاس ، جنود مثلنا .

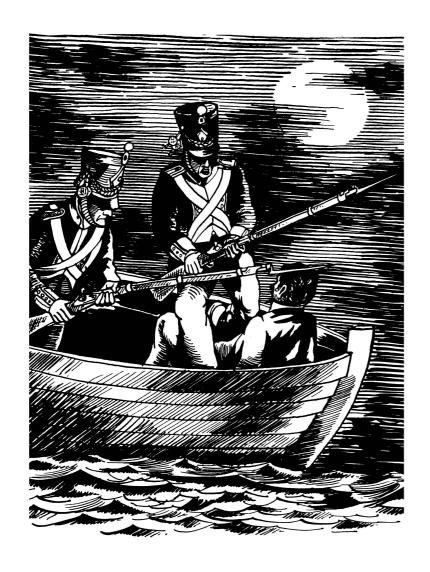
_ هل تأخذوني إلى قصر إيف لتضعوني في السجن ؟ لكن السيد فيلفور وعدنى ...

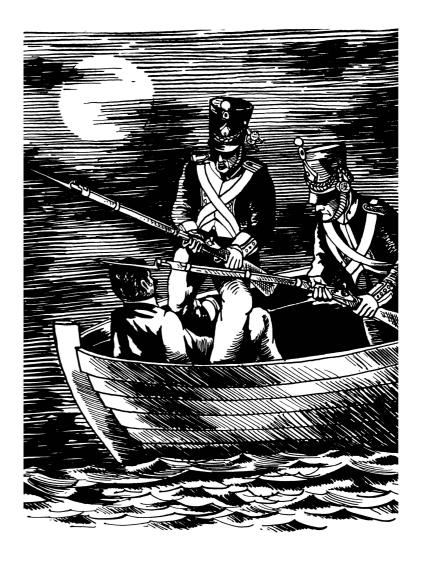
_ السيد فيللفور أعطانا الأمر.

أراد دانتي أن يقفز إلى البحر . لكن كان الجنود يتحسبون لذلك. و لم يكن دانتي هو الأقوى . رماه أربع رجال في قعر القارب، وركع واحد منهم على صدره و قال :

_ ولا حركة ، أو أقتلك .

في نفس اللحظة تقريباً ، لامس القارب أسفل سلّم محفور في الصخور ، أمسك بدانتي من ذراعه ، و أجبر على الصعود . دخل باباً ، و أغلق الباب خلفه . وجد نفسه داخل برج مربع الشكل بين جدران عالية .

murs. Il entend des pas de soldats qui tournent autour de lui. Quand ils passent devant les deux ou trois lumières encore allumées dans le château, leurs fusils* brillent. On attend là dix minutes à peu près. Puis on fait descendre un escalier à Dantès et on le pousse dans une chambre à demi sous terre. Une vieille lampe lui permet de voir son gardien: un homme mal habillé, qui a l'air bête et méchant.

— Voici votre chambre pour cette nuit, dit-il. Voici du pain. Il y a de l'eau dans ce pot, de la paille là-bas dans un coin. C'est tout ce qu'un prisonnier peut espérer. Bonsoir.

Dantès n'a pas le temps d'ouvrir la bouche pour répondre, ni de remarquer où on pose le pain, de voir le pot, ou la paille. Le gardien a pris la lampe et il est sorti.

Le jeune homme se trouve seul dans l'ombre et dans le silence, sous des murs d'où tombe un froid humide.

Au lever du jour, le gardien revient. Dantès n'a pas changé de place. Une main de fer semble l'avoir tenu toute la nuit debout, à l'endroit même où il s'était arrêté. Le gardien s'approche, tourne autour de lui, mais Dantès ne paraît pas le voir. Il lui frappe sur l'épaule.

- N'avez-vous pas dormi? demande l'homme.
- Je ne sais pas, répond Dantès.

L'homme le regarde avec étonnement. Il continue :

- N'avez-vous pas faim?
- Je ne sais pas, répond Dantès.

سمع وقع خطوات جنود يجولون حوله . و عندما مرّوا أمام المصباحين أو الثلاثة مصابيح التي كانت ما تزال مضاءة في القصر، لمعت بنادقهم . انتظروا هناك قرابة عشر دقائق ، أنزلوا بعدها دانتي سلماً و دفعوه داخل غرفة تحت الأرض تقريباً . سمح له مصباح قديم برؤية حارسه : رجل يرتدي بشكل سيء ، ويبدو غبياً و شريراً. قال :

_ هذه غرفتك لهذه الليلة ، هذا خبز و يوجد ماء في ذلك الوعاء، وقش ، هناك في إحدى الزوايا . هذا كل ما يمكن لسجين أن يأمل به . عمت مساء .

لم يكن لدى دانتي متسع من الوقت ليفتح فمه ليرد ، أو ليرى أين وُضع الخبز ، ليرى الوعاء أو القش ، فقد أخذ الحارس المصباح وخرج .

وجد الشاب نفسه وحيداً في الظّلمة و الصّمت ، تحت جدران تتساقط منها برودة رطبة .

عند طلوع النهار ، عادالحارس . لم يغيردانتي مكانه . و كأن يداً من حديد أبقته واقفاً طوال الليل في نفس المكان الذي توقّف فيه . اقترب الحارس ، دار حوله . لكن لم يكن يبدوأن دانتي يراه. ربّت الرجل على كتفه و سأل :

_ ألم تنم ؟

أجاب دانتي: لا أدري.

نظر اليه الرجل مستغرباً . تابع :

_ ألستَ جائعاً ؟

أجاب دانتي: ـ لا أدري.

- Voulez-vous quelque chose ?
- Je voudrais voir le gouverneur*.

Le gardien sort. Dantès le suit des yeux, tend les mains. La porte se referme. Alors, il se met à pleurer. Il se demande ce qu'il a pu faire de si mal pour être puni si durement, puis il se laisse tomber à terre et demande à Dieu de l'aider.

Le jour passe. Il mange un peu de pain et il boit un peu d'eau. Il tourne autour de sa prison comme un animal prisonnier.

La même pensée lui revient à l'esprit pendant des heures: dix fois, entre Marseille et le château d'If, il pouvait se jeter à la mer, disparaître sous l'eau, se cacher, attendre une barque ou un bateau, fuir* en Italie ou en Espagne. De là, il écrivait alors à Mercédès et à son père de venir le retrouver. Il parle très bien italien ou espagnol. Ils pouvaient tous trois vivre dans un de ces pays... Mais il a cru Villefort et il est prisonnier au château d'If! Il n'a pas de nouvelles de son père, de Mercédès. Il croit devenir fou. Il se roule sur la paille de son lit.

Le lendemain, à la même heure, le gardien entre. Il demande :

- Etes-vous plus tranquille, aujourd'hui? Dantès ne répond pas. L'homme reprend:
- Ayez donc un peu de courage! Qu'est-ce que je peux faire pour vous? Dites.
  - Je veux parler au gouverneur.
  - Vous savez bien que c'est impossible.
  - Pourquoi est-ce impossible?
  - C'est comme ça. Un prisonnier ne peut pas

- _ هل ترید شیئاً ؟
- _ أريد رؤية الحاكم .

خرج الحارس. تبعه دانتي بعينيه. مدّ يديه. انغلق الباب ثانية. عندئذ، أخذ يبكي. تساءل عما يمكن أن يكون قد اقترف من إثم كبير كي يعاقب بكل تلك القسوة. ثم ارتمى على الأرض وطلب من الله أن يساعده.

انقضى اليوم . أكل قليلاً من الخبز و شرب قليلاً من الماء. جال في سجنه كحيوان سجين .

خلال ساعات كانت تراوده فكرة واحدة : لعشر مرّات بين مرسيليا و قصر إيف ،كان بإمكانه أن يرمي بنفسه في البحر ويختفي تحت الماء . يختبئ و ينتظر قارباً أو سفينة ، يهرب إلى إيطانيا أو إسبانيا ومن هناك ، يكتب عندئذ إلى مرسيدس ووالده للاقاته. إنه يتكلم الإيطالية و الإسبانية بشكل جيّد جداً . كان بإمكانهم أن يعيشوا ثلاثتهم في واحد من هذه البلدان . لكنه صدّق فيللفور ، وهو سجين في قصر إيف ، و ليس لديه أخبار عن والده وعن مرسيدس .

ظن نفسه قد جُنّ ، تدحرج على القش فوق سريره .

في اليوم التالي ، في نفس الساعة ، دخل الحارس . سأل :

ــ أنت أكثر هدوءاً اليوم ؟

لم يجُب دانتي . أردف الرجل :

- _ تشجّع إذاً قليلاً ! ماذا يمكنني أن أفعل لأجلك ؟ قُل.
  - _ أريد التحدث إلى الحاكم .
  - _ تعلم جيداً أن ذلك مستحيل.
    - _ و لماذا هو مستحيل ؟
  - _ إنه كذلك ، لا يمكن لسجين

demander à voir le gouverneur. Si vous répétez toujours la même chose, je ne vous apporterai plus à manger.

— Eh bien, dit Dantès, si tu ne m'apportes plus à manger, je mourrai de faim, voilà tout.

L'homme comprend que Dantès serait heureux de mourir, mais il gagne quelques centimes par jour par prisonnier et ne veut pas que Dantès se tue. Il reprend d'une voix plus douce:

- Croyez-moi. Jamais le gouverneur n'est venu dans la chambre d'un prisonnier. Restez tranquille et on vous permettra de vous promener. Alors, il est possible qu'un jour le gouverneur passe près de vous. A ce moment, parlezlui. Il vous répondra peut-être.
- Mais, dit Dantès, combien de temps devraisje attendre avant de le rencontrer?
- Ah! dit le gardien, un mois, trois mois, six mois, un an.
- C'est trop long, dit Dantès. Je veux le voir tout de suite.
- Restez tranquille ou avant quinze jours vous serez fou. Nous avons eu un exemple ici dans cette chambre. Pour être libre, un abbé* offrait tous les jours un million.
- Depuis combien de temps ce prisonnier a-t-il quitté cette chambre ?
  - Depuis deux ans.
  - Il est libre?
- Non, on l'a enfermé plus bas qu'ici, sous terre.
  - Ecoute, dit Dantès, je ne suis pas un abbé,

أن يطلب رؤية الحاكم . إذا بقيت تكرّر الشيئ ذاته فلن أحضر لك طعاماً بعد الآن .

قال دانتي :

_ إذاً ، إن لم تحضر لي طعاما بعد الآن ، فسأموت جوعاً ، هذا كل شيئ .

فهم الرجل أن دانتي سيكون مسروراً بالموت . لكنه يكسب بضعة سنتيمات في اليوم عن كل سجين ولا يريد أن يقتل دانتي نفسه . فأردف بصوت أكثر رقة :

_ صدقني ، لم يأتِ الحاكم إلى غرفة سجين قط . إبق هادئاً . سيسمح لك بالتنزّه . من المكن إذاً في يوم ما أن يمرالحاكم على مقربة منك ، عندئذ ، تحدث إليه ، لعلّه يردّ عليك .

قال دانتی:

- _ لكن كم من الوقت علي أن أنتظر قبل أن ألتقيه ؟ قال الحارس :
  - _ آه ! شهر ، ثلاثة أشهر ، ستة أشهر ، سنة .
    - قال دانتي :
  - _ إنه وقت طويل جداً ، أريد رؤيته الآن حالاً .
- _ إبق هادئاً ، أو أنك قبل خمسة عشر يوماً ستمسي مجنوناً . كان لدينا مثال هنا في هذه الغرفة . كاهن كان يعرض كل يوم مليوناً كي يُطلق سراحه .
  - _ منذ كم من الوقت ترك ذلك السجين هذه الغرفة ؟
    - _ منذ سنتين .
    - _ هل أطلق سراحه ؟
- _لا ، حجزناه في مكان أكثر انخفاضاً من هنا ، تحت الأرض. قال دانتي :
  - _ اسمع ، أنا لست كاهناً

je deviendrai peut-être fou, mais je ne le suis pas encore. Je n'ai pas de millions, mais je te donnerai cent francs pour porter deux lignes seulement à une jeune fille, Mercédès, à Marseille.

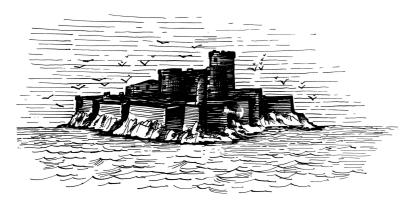
- Si je faisais cela et si on l'apprenait, je perdrais ma place qui est de cinq cents francs par mois. C'est moi qui serais fou.
- Ecoute bien, dit Dantès. Tu préviendras Mercédès que je suis ici ou bien, un jour, je t'attendrai derrière la porte et, au moment où tu entreras, je te casserai la tête avec ce banc.
- Oh! vous êtes en train de devenir fou.
   L'abbé a commencé comme vous.

Dantès prend le banc et le fait tourner audessus de sa tête.

— C'est bien! C'est bien! dit le gardien. Je vais prévenir le gouverneur.

Il sort, et un moment après rentre avec quatre soldats.

— Par ordre du gouverneur, leur dit-il, descendez le prisonnier à l'étage au-dessous de celui-ci.

_ إن فعلتُ ذلك وعلموا بالأمر فسأفقد عملي الذي هو بخمسمئة فرنك في الشهر ، و أنا من سيُجن .

قال دانتي:

_ اسمع جيداً ، ستُعلم مرسيدس أنني هنا ، أو أنني يوماً ما سأنتظرك خلف الباب ، و في اللحظة التي تدخل فيها ، سأكسر لك رأسك بهذا المقعد .

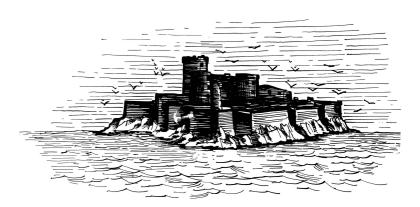
_ أوه ! إنك في طريقك للحنون . لقد بدأ الكاهن مثلك .

أمسك دانتي بالمقعد و أخذ يديره فوق رأسه . قال الحارس :

_ حسناً ! حسناً ! سأعلم الحاكم .

خرج، و بعد لحظة عاد مع أربعة جنود. قال لهم:

_ بأمر من الحاكم ، أنزلوا السجين إلى الطابق الأسفل .

- Dans une chambre sous terre, comme l'abbé?
- Oui. Il faut mettre les fous avec les fous.

Les quatre soldats prennent Dantès par les bras. On lui fait descendre un étage et on ouvre la porte d'un sombre cachot*. On le pousse. Il entre.

La porte se referme. Dantès marche droit devant lui, les mains tendues jusqu'à ce qu'il touche un mur. Alors, il s'assoit à terre et regarde. Ses yeux s'habituent peu à peu au noir... Le gardien a raison. Dantès est presque devenu fou.

MONSIEUR MORREL

Pendant ce temps-là, la pauvre Mercédès est rentrée chez elle. Elle s'est jetée sur son lit en pleurant. Devant ce lit, Fernand qui l'a suivie s'est mis à genoux. Il a pris la main froide de la jeune fille et l'a embrassée. Celle-ci ne s'en est même pas aperçue.

La nuit est venue. La lampe s'est éteinte quand il n'y a plus eu d'huile.

Le jour se lève... Mercédès ne remue toujours pas. Enfin, elle se retourne et voit Fernand :

- Ah! vous êtes là, dit-elle.
- Depuis hier soir, je ne vous ai pas quittée.
- M. Morrel, lui, essaie de savoir ce que Dantès est devenu. Tôt le matin, il va voir ses amis à la mairie. Mais déjà le bruit court qu'un de ses em-

- _ إلى غرفة تحت الأرض ، مثل الكاهن ؟
- _ أجل ، يجب وضع المجانين مع المجانين .

أمسك الجنود الأربعة دانتي من ذراعيه ، أنزلوه طابقاً و فتحوا باب زنزانة مظلمة . دفعوه ، ودخل .

انغلق الباب ثانية . سار دانتي للأمام بشكل مستقيم و يداه ممدودتان إلى أن لامس جداراً . عندئذ ، جلس على الأرض و نظر . شيئاً فشيئاً ، اعتادت عيناه الظلمة .

إن الحارس على حق ، لقد أوشك دانتي على الجنون .

السيد موريل

خلال ذلك الوقت ، عادت المسكينة مرسيدس إلى منزلها . ارتمت على سريرها باكية . وأمام ذلك السرير، ركع فرناند الذي لحق بها ، على ركبتيه . أمسك يد الفتاة الباردة و قبّلها . أمّا هي ، فلم تلاحظ ذلك حتّى .

حلّ الليل ، انطفأ المصباح حين لم يعد فيه زيت .

طلع النهار ...وما زالت مرسيدس لا تتحرك . أخيراً ، استدارت ، و رأت فرناند . قالت :

- _ آه ! أنت هنا ؟
- _ منذ مساء البارحة ، لم أتركك .
- أما السيد موريل ، فقد حاول معرفة ما آل إليه دانتي .
- في الصباح الباكر ، ذهب لرؤية أصدقائه في دار البلدية . لكن كان قد أشيع أن أحد مستخدميه

ployés a été arrêté, parce qu'il était un agent de Napoléon. Tout le monde a peur de parler. M. Morrel ne peut rien apprendre.

Caderousse s'enferme avec deux bouteilles de vin et se trouve bientôt devant un verre vide.

Danglars est le seul homme heureux. M. Morrel, qui cherche un capitaine pour *Le Pharaon*, lui a promis la place jusqu'au retour de Dantès. Il dort tranquillement.

Quelques jours passent. Napoléon* revient de l'île d'Elbe et gouverne de nouveau. M. Morrel essaie alors d'aider Dantès. Il retourne voir Villefort qui a été oublié à son ancien poste.

- Que voulez-vous, monsieur ? lui demande le juge.
- Je viens vous parler d'un jeune homme que vous avez fait arrêter parce qu'il servait l'empereur. L'empereur est revenu. Il n'y a plus de raison de le laisser en prison.
  - Le nom de ce jeune homme?
  - Edmond Dantès. Je vous ai déjà parlé de lui.
- Dantès, répète Villefort. Etes-vous sûr ? Dantès, dites-vous ?
  - Oui, monsieur.

Villefort prend un gros livre devant lui et fait semblant de chercher:

— Ah! je me rappelle, dit-il au bout d'un moment. On m'avait donné l'ordre de l'arrêter. Vous savez qu'alors, malheureusement, l'empereur était encore à l'île d'Elbe... Huit jours après son arrestation, votre ami a été enlevé.

قد أوقف لأنه كان عميلاً لنابليون . كان الجميع خائفاً من التكلّم ، فلم يتمكن السيد موريل من معرفة شيئ .

حبس كادروس نفسه مع زجاجتي نبيذ و بعد وقت قصير ، وجد نفسه أمام كأس فارغ .

كان دانغلار الرجل الوحيد المسرور. فقد وعده السيد موريل الذي كان يبحث عن قبطان للفرعون بالعمل إلى حين عودة دانتي. و هو ينام هانئ البال.

انقضت عدة أيام . عاد نابليون من جزيرة إلبا و حكم من جديد . حاول السيد موريل عندئذ مساعدة دانتي .عاد لرؤية فيلفور الذي كان قد نُسى في منصبه القديم .

سأله القاضى:

_ ماذا ترید یا سیدی ؟

_ أتيت لأكلمك بشأن شاب كنت قد أوقفته لأنه كان يخدم الامبراطور. و قد عاد الامبراطورولم يعد هناك من سبب لتركه في السجن.

- _ اسم ذلك الشاب ؟
- _ إدمون دانتي ، لقد كلمتك عنه سابقاً .
  - كرّر فيللفور :
- _ دانتي ، هل أنت متأكد ؟ قلت دانتي ؟
  - _ نعم یا سیدی .

أمسك فيلفور كتاباً ضخماً أمامه و تظاهر بالبحث . بعد لحظة قال :

_ آه لا تذكرت ، كانوا قد أمروني بتوقيفه ، تعلم أنه حينها ولسوء الحظ ، كان الامبراطور ما يزال في جزيرة إلبا . و قد نُقل صديقك بعد ثمانية أيام من توقيفه.

- Enlevé! s'écrie Morrel. Mais qu'est-ce qu'on a pu faire du pauvre garcon?
- Oh! Il aura été emmené dans une autre prison, à Fenestrelle ou à Pignerol en Italie. Vous le verrez bientôt revenir.
- Il y a déjà trop longtemps qu'il nous a quittés.
- Que voulez-vous ? L'ordre de l'arrêter venait de Paris. L'ordre de mise en liberté doit venir, lui aussi, de Paris.
  - Que me conseillez-vous de faire?
  - Ecrivez au gouvernement.
- On reçoit, à Paris, deux cents lettres par jour. On en lit quatre.
- Pas si un agent du gouvernement comme moi envoie votre lettre.
  - Vraiment! Vous l'enverriez?
- Avec le plus grand plaisir. Dantès a peutêtre eu tort de s'arrêter à l'île d'Elbe. Mais la faute d'hier est le bien d'aujourd'hui. L'empereur n'est plus prisonnier. Il est de nouveau à Paris.
  - Comment écrit-on au gouvernement?
- Mettez-vous là et écrivez. Si vous avez besoin d'un conseil, demandez-le moi, je vous répondrai.
  - Vous êtes trop bon.
- Ne perdons pas de temps. Nous en avons déjà trop perdu.

Villefort pense de nouveau, avec tristesse, qu'un jeune homme va peut-être passer toute sa vie en prison dans son intérêt à lui, un juge. Mais il ne s'arrête pas longtemps à cette pensée. Il regarde Morrel.

- صاح موریل:
- _ نُقل ! لكن ، ماذا عساهم فعلوا بالفتى المسكين ؟
- _ أوه الربما يكون قد اقتيد إلى سجن آخر ، إلى فينيستريل أو بينيرول في إيطاليا . ستراه عائداً عمّا قريب .
  - _ لقد مضى وقت طويل على مغادرته لنا .
- ــ ما الذي تريده ؟ لقد جاء أمر التوقيف من باريس و يجب أن يأتى أمر إخلاء السبيل هو أيضا من باريس.
  - _ ماذا تنصحني أن أفعل ؟
  - _ اكتب إلى الحكومة .
  - _ يستلمون في باريس مئتى رسالة يومياً ، يقرأون منها أربع .
    - _ ليس إذا أرسل رسالتك موظف في الحكومة مثلى .
      - _ حقاً ! سترسلها ؟
- _ بكل طيب خاطر . ربما يكون دانتي قد أخطأ بالتوقف في جزيرة إلبا ، لكن خطأ الأمس ، صواب اليوم. لم يعد الامبراطور حبيساً . إنه من جديد في باريس .
  - _ و كيف نكتب إلى الحكومة ؟
- _ إجلس هنا و اكتب ، و إن احتجت إلى نصيحة فاطلبها مني وسأجيبك.
  - _ أنت طيب جداً .
  - ـ دعنا لا نضيع الوقت ، سبق و أضعنا منه الكثير.

من جديد فكر فيلفور بحزن أن شاباً قد يقضي حياته كلها في السجن لمصلحته هو ، القاضي . لكنه لم يتوقف كثيراً عند هذا التفكير . نظر إلى موريل .

Celui-ci écrit que Dantès a travaillé au retour de l'empereur de l'île d'Elbe, qu'il ne doit pas être puni, mais remercié. Une lettre pareille doit sauver le jeune homme si elle arrive au gouvernement de Napoléon. Elle doit le perdre pour toujours si le roi revient.

— J'enverrai votre lettre aujourd'hui même, dit Villefort à M. Morrel, et j'écrirai moi aussi pour demander la liberté de votre ami.

Villefort n'envoie pas la lettre. Il attend. Quand Napoléon est chassé de France et quand le roi Louis XVIII gouverne de nouveau, il écrit alors en rouge sur ce papier : 27 février 1815. Edmond Dantès : homme très dangereux. A aidé au retour de Napoléon de l'île d'Elbe. On ne doit le laisser parler à personne. Puis il envoie la lettre au gouverneur du château d'If...

Danglars, qui a eu peur d'un retour de Dantès, a quitté la maison Morrel et a trouvé une place à Madrid, dans une maison de commerce.

Fernand s'est occupé de Mercédès comme d'une sœur et, quand il est parti pour la guerre*, celle-ci lui a dit: كتب هذا الأخير أن دانتي سعى لعودة الإمبراطور من جزيرة إلبا. وأنه يجب ألا يُعاقب ، لكن أن يُشكر . رسالة كهذه ، لا بدّ أن تتقذ الشاب إن وصلت إلى حكومة نابليون . ولا بدّ أنها ستضيعه إلى الأبد إن عاد الملك .

قال فيللفور للسيد موريل:

_ سأرسل رسالتك اليوم بالذّات ، و سأكتب أنا أيضاً لأطلب إطلاق سراح صديقك .

لم يرسل فيلفور الرسالة . انتظر . و عندما نُفي نابليون من فرنسا و حكم الملك لويس الثامن عشرمن جديد ، كتب عندئذ على تلك الورقة باللون الأحمر : ٢٧ شباط ١٨١٥ ، إدمون دانتي : رجل خطير جداً . ساعد على عودة نابليون من جزيرة إلبا . يجب ألا ندعه يتكلم مع أحد .

ثم أرسل الرسالة إلى حاكم قصر إيف.

دانغلار الذي خشي عودة دانتي ، ترك مؤسسة موريل ووجد عملاً في مدريد في مؤسسة تجارية .

اعتنى فرناند بمرسيدس كأخت له ، و عندما ذهب إلى الحرب قالت له :

— Mon frère, mon seul ami, ne vous faites pas tuer.. Ne me laissez pas seule, dans ce monde où je pleurerai toujours.

Le vieux Dantès, cinq mois, jour pour jour, après l'arrestation de son fils, meurt dans les bras de Mercédès. M. Morrel paie toutes les dettes* que le vieil homme a laissées. On dit, de lui, que s'il aide le père d'un homme dangereux, c'est qu'il est un ami de Napoléon, un ennemi du roi. Plus personne n'ose le recevoir. Il commence à faire de moins bonnes affaires.

COLERE ET FOLIE

Des mois passent. Dantès est toujours dans son cachot. Il n'entend et ne voit que son gardien. Mais un jour, enfin, il comprend que quelque chose va arriver. Des pas lourds et nombreux sonnent, en haut, dans le monde des vivants : c'est le nouvel inspecteur* des prisons qui vient demander aux prisonniers s'ils ont des raisons de se plaindre.

Les pas approchent. Dantès entend un homme dire :

- Il fait bien humide. Je me demande qui peut vivre longtemps ici?
- Le premier prisonnier est un homme très dangereux, répond une autre voix, celle du gouverneur de la prison. Nous avons reçu l'ordre de

مات العجوز دانتي بين ذراعي مرسيدس ، بعد خمسة عشر يوم من ذلك اليوم بعد توقيف إبنه . و دفع السيد موريل كل الديون التي تركها الرجل العجوز . و أشيع عنه أنه وإن ساعد والد رجل خطير، فذلك أنه صديق لنابليون ، و عدو للملك . فلم يعد أحد يجرؤ على استقباله . و بدأ ينجز أعمالاً أقل جودة .

غضب و جنون

أشهر مضت و ما زال دانتي في زنزانته ، لا يسمع ولا يرى سوى حارسه . لكن في أحد الأيام ، أخيراً ، أدرك أن شيئا ما سيحدث . جلجلت خطوات ثقيلة و عديدة في الأعلى ، في عالم الأحياء . إنه المفتش الجديد للسجون ، الذي جاء ليسأل السجناء إن كان لديهم أسباب للتظلم . اقتربت الخطى . سمع دانتي رجلاً يقول :

- _ الجوّ رطب جداً ، أتساءل من يمكنه العيش لوقت طويل هنا ؟ أجاب صوت آخر هو صوت حاكم السجن :
- _ السجين الأول ، رجل خطير جداً ، وقد تلقينا الأمر

ne le laisser parler à personne. Il a travaillé au retour de Napoléon de l'île d'Elbe.

- Depuis combien de temps est-il au château d'If?
  - Depuis un an à peu près.
  - Et il a été mis au cachot tout de suite?
- Après quelques jours seulement. Il a voulu tuer le gardien qui lui apportait à manger. Tenez ! celui qui nous éclaire. N'est-ce pas vrai, Antoine ? demande le gouverneur.
  - C'est vrai, monsieur.
- Et dans un an, il faudra l'attacher. Il ne saura plus ce qu'il fera.
- Tant mieux pour lui, dit l'inspecteur. Il sera moins malheureux.
- Vous avez raison, monsieur... En dessous de ce cachot, à une dizaine de mètres plus bas, nous avons un vieil abbé. Il est ici depuis 1811 et il a commencé à devenir fou, il y a trois ans, en 1813. Au début, il pleurait, maintenant il rit. Il maigrissait, il devient gras. Voulez-vous le voir aussi?

— Je les verrai tous les deux.

L'inspecteur se fait ouvrir d'abord la prison de Dantès. Celui-ci, qui a entendu tout ce qui vient d'être dit, comprend qu'il a devant lui quelqu'un de très important. Il demande d'une voix douce:

- Puis-je parler?
- Oui. Qu'avez-vous à demander?
- Je voudrais savoir ce que j'ai fait de mal. Si j'ai fait du mal, je demande à être jugé, puis condamné ou mis en liberté.
  - Etes-vous bien nourri*?

ألا ندعه يتكلم مع أحد . لقد عمل على عودة نابليون من جزيرة إلبا.

- _ منذ كم من الوقت وهو في قصر إيف؟
  - _ منذ عام تقريباً .
  - _ و هل وُضع في الزنزانة على الفور؟

بعد بضعة أيام فقط ، لقد أراد قتل الحارس الذي كان يحمل له الطعام . أنظر لا هذا الذي يضيئ لنا ، أليس ذلك صحيحاً يا أنطوان ؟ سأل الحاكم .

- _ هذا صحيح يا سيدى .
- _ و خلال عام يجب أن يُقيّد . لن يعود يعرف ماذا يفعل . قال المفتش :
  - _ نِعم الأمر له ، سيكون أقل تعاسة .
- _ أنت محق يا سيدي ... تحت هذه الزنزانة ، على عمق قرابة عشرة أمتار ، لدينا كاهن عجوز . إنه هنا منذ عام ١٨١١ . وقد بدأ بجنونه منذ ثلاثة أعوام في ١٨١٣ . في البداية ، كان يبكي ، و الآن يضحك . كان يضمُر ، وأصبح ممتلئاً . هل تريد رؤيته أيضاً ؟

_ سأراهما هما الإثنان.

فتح المفتش أولاً سجن دانتي . وأدرك هذا الأخير الذي كان قد سمع كل ما قيل ، أنه أمام شخص مهم جداً . سأل بصوت رقيق :

- _ أيمكنني التكلم ؟
- _ أجل ، ماذا لديك لتطلب ؟
- _ كنت أريد معرفة ما الخطأ الذي ارتكبته . إن كنت قد ارتكبت خطأ ، أطلب أن أقاضى ثم أحاكم ، أو أن يُطلق سراحي.
  - _ هل يطعمونك جيداً؟

- Je le crois. Je n'en sais rien. Ce n'est pas important... Vous ne pouvez pas savoir ce que c'est que d'être en prison pour un homme jeune, comme moi, qui allait se marier à une jeune fille aimée. Attendre, ne pas savoir, ne pas être sûr, c'est terrible!
- Quel est le juge qui a donné l'ordre de vous emprisonner?
  - Monsieur de Villefort.
  - Avait-il des raisons d'être votre ennemi?
- Aucune. Il s'est même montré très bon pour moi.
- Alors je devrai croire ce qu'il a écrit sur vous ?
  - Certainement.
  - Je verrai.

Il sort en disant au gouverneur:

- Ce pauvre garçon fait de la peine.
- Je vous répète que c'est un homme dangereux. Monsieur de Villefort lui-même l'a écrit.
- Je lirai... Passons maintenant au suivant, un abbé, dites-vous ?
- Oui, l'abbé Faria. C'est un fou lui aussi. Il y a cinq ans, il offrait au gouvernement un million pour être mis en liberté; la deuxième année, deux, la troisième, trois. Cette année, il doit être à cinq millions.

Dans son cachot, un homme couvert de chiffons est en train de dessiner des lignes sur le sol. Il se lève, s'entoure d'une couverture et dit:

— Je demande à être mis en liberté. J'achète

_ أعتقد ذلك ، لا أعلم عن ذلك شيئاً . ذلك ليس مهماً ... لا يمكنك أن تعرف ماذا يعني الوجود في السجن لرجل شاب مثلي، كان سيتزوج من فتاة يحبها . الإنتظار ، عدم المعرفة ، عدم الوثوق، إن ذلك لرهيب لا

- _ من هو القاضي الذي أمر بسجنك ؟
  - ــ السيد فيلفور .
- _ هل كان لديه أسباب ليكون ضدّك ؟
- _ ولا أي سبب ، حتى أنه بدا متعاطفاً جداً معي .
  - _ إذاً على أن أصدق ما كتبه عنك ؟
    - _ بالتأكيد .
      - _ ساري .

خرج وهو يقول للحاكم:

- _ هذا الشاب المسكين بُثير الشفقة.
- _ أكرّر لك أنه رحل خطير ، السيد فيلفور نفسه كتب ذلك .
  - _ سأقرأ ... لننتقل الآن إلى التالى ، قلت ، كاهن ؟
- _ أجل ، الكاهن فاريا . إنه مجنون هو أيضاً . منذ خمس سنوات، كان يعرض على الحكومة مليوناً مقابل إطلاق سراحه . وفي العام التالي ، مليونان . في العام الثالث ثلاثة . هذا العام ، لا بد أنه يعرض خمسة ملايين .

في زنزانته، كان رجل مغطى بالخرق منهمكاً برسم خطوط على الأرض. نهض ، إلتف بغطاء وقال:

_ أطلب أن يطلق سراحي . أشتري

cette liberté si vous voulez. Je peux faire gagner cinq millions au gouvernement.

- Mon cher monsieur, dit l'inspecteur, le gouvernement est riche. Gardez votre argent pour le jour où vous sortirez de prison.
- Je ne suis pas fou, reprend Faria. Emmenezmoi près de mon trésor* et je vous donnerai les cinq millions. Vous me ramènerez ici, si j'ai menti.
- Dites-nous plutôt si vous avez à vous plaindre de quelque chose.
- Ah! s'écrie l'abbé, vous ne voulez pas me croire et vous ne voulez pas de mon or ? Eh bien! je le garderai et Dieu saura bien un jour me rendre la liberté. Je n'ai plus rien à dire: sortez.

L'abbé jette sa couverture et recommence à écrire sur le sol comme s'il était seul.

L'inspecteur remonte. Il ne s'occupe pas de Faria, mais de Dantès. Il se fait apporter le livre de la prison. Il lit:

27 février 1815. Edmond Dantès: homme très dangereux. A aidé au retour de Napoléon de l'île d'Elbe. On ne doit le laisser parler à personne.

— Je ne peux, malheureusement, rien faire pour cet homme, dit simplement l'inspecteur.

هذه الحرية ان أردتم . يمكن أن أكسب الحكومة خمسة ملايين .

قال المفتش:

_يا سيدي العزيز ، الحكومة غنيّة ، احتفظ بنقودك لليوم الذي ستخرج فيه من السجن .

أردف فاريا:

- _ أنا لست مجنوناً . خذوني بالقرب من كنزي و سأعطيكم الخمسة ملايين ، وإن كذبت فستعيدونني إلى هنا .
  - _ الأحرى أن تقول لنا إن كان لديك شيئ تشتكي منه .

صاح الكاهن:

_ آه ! لا تريدون أن تصدقوني ، ولا تريدون من ذهبي ؟ إذاً ! سأحتفظ به ، و سيعرف الله كيف يعيد لي حريتي يوماً ما . لم يعد لدى ما أقوله ، اخرجوا .

رمى الكاهن غطاءه و عاد يكتب على الأرض كما لو كان حده.

صعد المفتش . لم يكترث لفاريا و إنما لدانتي . أحضر كتاب السبجن و قرأ : " ٢٧ شباط ١٨١٥ ، إدمون دانتي ، رجل خطير جداً. ساعد على عودة نابليون من جزيرة إلبا يجب ألا ندعه يتكلم مع أحد . "

قال المفتش يساطة:

_ لا يمكنني بكل أسف فعل شيئ لذلك الرجل.

UN BRUIT DANS LE MUR

Quelques jours plus tard, le gouverneur du château d'If est remplacé. Le gardien part avec lui. Le nouveau gouverneur ne se donne pas la peine d'apprendre les noms des prisonniers. Le malheureux jeune homme ne s'appelle plus Edmond Dantès. Il devient le numéro 34.

Dantès demande à ne pas rester seul, à être enfermé avec l'abbé, même si cet homme est vraiment fou. Le nouveau gardien, encore plus muet que l'ancien, ne lui répond même pas.

Des mois, des années passent. Un jour, Dantès veut se tuer. Il se lance contre un mur. Il réussit seulement à se blesser à la tête.

Il décide alors de se laisser mourir de faim. Il jette ses repas. Il le fait d'abord avec plaisir, ensuite avec effort. La faim lui fait croire que le pain noir est bon. Il tient un morceau de mauvais poisson devant lui pendant une heure. Il est encore jeune. Il a peut-être cinquante années à vivre... Non. Il veut mourir. Il jette le poisson et le pain.

Bientôt, il ne voit plus, il entend à peine. Il ne se lève plus. Le gardien le croit sérieusement malade. Mais Dantès se sent bien. Il n'a plus ni faim, ni soif. Des lumières brillantes dansent

ضجّة في الجدار

بعد عدة أيام ، استُبدل حاكم قصر إيف ، وغادر الحارس معه . لا يكلف الحاكم الجديد نفسه عناء حفظ أسماء السجناء . لم يعد الشاب التّعس يدعى إدمون دانتي . أصبح الرقم ٣٤ .

طلب دانتي ألا يبقى وحيداً ، أن يحبس مع الكاهن ، حتى ولو كان ذلك الرجل مجنون فعلاً . الحارس الجديد الأكثر صمتاً من الذي سبقه ، لم يجبه حتى .

انقضت أشهر و سنوات . و في أحد الأيام ، أراد دانتي الإنتحار . ألقى بنفسه على أحد الجدران ، ونجح فقط بجرح رأسه .

قرر عندئذ أن يترك نفسه يموت جوعاً . فرمى بوجباته . في البداية فعل ذلك عن طيب خاطر . بعد ذلك ، بذل مجهوداً . جعله الجوع يعتقد أن الخبز الأسود لذيذ الطّعم . أبقى قطعة من السيّمك السيّئ أمامه خلال ساعة . إنه ما زال شاباً ، و ربمًا يعيش خمسين سنة أخرى . لا ، إنه يريد الموت . رمى السمك والخبز .

بعد فترة وجيزة ، لم يعد يرى ، و بالكاد يسمع . لم يعد ينهض. ظن الحارس أن مرضه خطير . لكن دانتي كان على ما يرام. لم يعد يشعر بالجوع ، ولا بالعطش . أضواء مشعّة كانت تتراقص

devant ses yeux, comme devant ceux des enfants qui rêvent.

Les jours passent. Un soir, vers neuf heures, il croit entendre un bruit sourd dans le mur. Il soulève la tête pour mieux entendre. Le bruit continue. Est-ce un animal qui creuse? Non. On dirait plutôt des coups donnés avec un instrument...

Alors, c'est quelqu'un qui cherche à fuir?

Il écoute. Le bruit s'arrête au bout de trois heures. Puis, quelque chose : de la terre, des pierres semblent tomber et Dantès n'entend plus rien.

Quelques heures passent. Le bruit reprend plus fort. Déjà Dantès s'intéresse à ce travail et au travailleur. Il ne se sent plus seul.

Tout à coup, le gardien entre. Dantès ne lui a pas parlé depuis huit jours. Mais, aujourd'hui, l'homme peut entendre le bruit. Dantès fait semblant d'être très malade, d'avoir la fièvre. Il parle, crie. Le gardien pose le plat sur la table et s'en va.

Le bruit continue. Dantès se dit : « Maintenant, j'en suis sûr. C'est un prisonnier qui creuse ».

Un moment plus tard, il pense qu'il est fou, que ce sont des ouvriers qui travaillent. La tête lui fait mal. Il doit recommencer à manger s'il veut comprendre ce qui se passe.

Justement, le gardien, qui le croit très malade, a apporté un peu de soupe chaude. Dantès boit et mange un petit morceau de pain pour comأمام عينيه كما تتراقص أمام أعين أطفال يحلمون.

انقضت الأيام . وذات مساء ، نحو الساعة التاسعة ، ظن أنه سمع ضجّة صمّاء في الجدار . رفع رأسه قليلاً ليسمع بشكل أفضل . استمرّت الضجّة .

هل هو حيوان يحفر ؟ لا ، كأنها بالأحرى ضربات صادرة عن أداة... إذاً ! هل هو شخص يسعى للهرب ؟

أنصت . توقفت الضجّة بعد ثلاث ساعات . ثم بدا أن شيئاً ما ، تراب و حجارة سقطت . ولم يسمع دانتي بعد ذلك شيئاً .

مرّت بضع ساعات . و عادت الضجّة أقوى . دانتي الآن مهتمّ بالعمل و بالعامل . لم يعد يشعر بالوحدة .

فجأة ، دخل الحارس . لم يكن دانتي قد كلّمه منذ ثمانية أيام. لكن اليوم ، يمكن للرّجل أن يسمع الضجّة . تظاهر دانتي بأنه مريض جداً و بأن لديه حمى . تكلّم وصرخ . وضع الحارس الطّبق فوق الطاولة و ذهب .

استمرت الضجّة . قال دانتي لنفسه : "أنا الآن متأكد أنه سجين يحفر . "

بعد لحظة ، ظنّ نفسه مجنوناً و أنهم عمّال يعملون . آلمه رأسه . عليه أن يبدأ بالأكل من جديد إن أراد أن يفهم ما يجري .

و اتُفق أن أحضرالحارس الذي ظنّه مريضاً جداً ، قليلاً من الحساء السّاخن . فشرب دانتي ، و أكل قطعة صغيرة من الخبز كبداية .

mencer. Il sait que s'il mange beaucoup tout de suite, il tombera malade, et il ne veut plus mourir

Au bout d'un moment, il prend un nouveau morceau de pain, puis un autre. Il se sent mieux. Il frappe alors le mur avec une pierre. « Si c'est un prisonnier, pense-t-il, il prendra peur et s'arrêtera ».

Le bruit s'arrête.

Edmond écoute, le cœur battant. Une heure passe, puis une autre heure. Aucun bruit ne reprend.

Le jeune homme mange de nouveau un peu de pain, boit de l'eau. Ses forces reviennent.

La nuit suivante, le bruit ne recommence pas. Maintenant, Dantès est sûr que c'est un prisonnier qui cherche à fuir. Il écoute toute la nuit. Toujours rien.

Au lever du jour, le gardien apporte un repas. Dantès mange. Puis, il écoute ce bruit qui ne revient pas, plein de peur à l'idée qu'il ne recommencera peut-être jamais. Il marche. Il fait des kilomètres autour de son cachot...

Trois jours passent, soixante-douze heures, comptées minute par minute! Enfin, un soir, après l'heure du dîner, le bruit reprend, plus faible qu'avant.

Dantès colle son oreille au mur... Il n'y a pas de doute. Quelqu'un creuse dans le mur derrière et en dessous de son lit. Il faut que je travaille de ce côté-ci, décide Dantès. Il pousse son lit et touche le mur. Mais, avec quoi creuser? Le pot à eau? Dantès le jette à terre. Il casse. Le إنه يعلم أنه إن أكل كثيراً على الفور فسوف يمرض ، وهو لا يريد أن يموت .

بعد لحظة ، تناول قطعة جديدة من الخبز ، ثم أخرى فشعر بتحسن . عندئذ ، طرق على الجدار بحجر . فكّر:"إن كان سجيناً فإنه سيخاف ، وسيتوقف . "

توقفت الضجّة . أنصت إدمون وقلبه يخفق . مضت ساعة ثمّ ساعة أخرى ، ولم تُستأنف أيّة ضجّة .

من جديد ، أكل الشاب قليلاً من الخبز و شرب ماء . فعادت له قواه .

في الليلة التالية ، لم تُستأنف الضجّة . الآن ، دانتي واثق أنه سجين يسعى للهرب . أنصت طوال الليل . دائماً لا شيئ .

عند طلوع النهار ، أحضر الحارس وجبة . أكل دانتي ثم استمع لتلك الضجّة التي لم تُعاود. مشحوناً بالخوف من فكرة أنه ربما لن يعاود أبداً ، مشى وجال حول زنزانته لعدّة كيلومترات .

مرّت ثلاثة أيام ، اثنتان و سبعون ساعة أحصيت دقيقة دقيقة. أخيراً ، ذات مساء ، و بعد ساعة العشاء استُؤنفت الضجّة ، أضعف من قبل . ألصق دانتي أذنه على الجدار ...ليس هناك أي شك : أحدهم يحفر في الجدار ، إلى الخلف و الأسفل من سريره ...قرر دانتي : " يجب أن أعمل من هذا الجانب . دفع سريره و تلمس الجدار . لكن بماذا سيحفر ؟ بوعاء الماء ؟ رماه دانتي على الأرض فانكسر .

jeune homme se met au travail avec les morceaux. Ils s'usent contre la pierre. Il remet le lit à sa place et attend le jour.

Toute la nuit, il écoute et entend le prisonnier travailler de son côté... Le jour vient. Le gardien entre. Dantès lui dit qu'en buvant il a cassé le pot à eau. L'homme en apporte un neuf et n'enlève même pas les morceaux de l'ancien.

Quand le bruit des pas s'est éloigné, Dantès tire de nouveau son lit et se remet au travail. Le mur tombe, par petits morceaux, autour de la pierre. « En deux années, pense-t-il, je devrais creuser un couloir de soixante-cinq centimètres de large et de sept mètres de long. Ah! si j'avais commencé il y a six ans! »

Il lui faut trois jours pour nettoyer tout le tour d'une pierre et les morceaux du pot cassent les uns après les autres. Dantès se demande s'il ne va pas être obligé de s'arrêter. Que fera son voisin s'il ne l'entend plus? Une idée lui vient. Le gardien apporte tous les jours la soupe dans une casserole en fer. Le soir, Dantès pose son assiette en terre entre la porte et la table. Le gardien, en entrant, met le pied sur l'assiette qui casse. Cette fois, il n'a rien à dire à Dantès : celui-ci a eu le tort de laisser son assiette devant la porte, c'est vrai ; mais lui, le gardien, aurait dû regarder où il posait le pied.

— Laissez votre casserole, dit Dantès. Vous la reprendrez en m'apportant, demain, mon déjeuner.

L'homme pense qu'il n'aura pas besoin ainsi de

بدأ الشاب العمل بواسطة القطع . فبليت من احتكاكها بالحجارة . أعاد السرير إلى مكانه ، وانتظر طلوع النّهار .

طوال الليل ، أنصت و استمع للسجين يعمل من جهته ... طلع النهار. دخل الحارس . قال له دانتي أنه وهو يشرب ، كسر إناء الماء... أحضر الرجل إناء جديداً و لم يُزل حتّى قطع القديم .

عندما ابتعد صوت الخطوات ، سحب دانتي سريره من جديد ، وعاد إلى العمل . تساقط الجدار قطعاً صغيرة حول الحجر . فكر: "خلال عامين ، لا بدّ كنت حفرت ممرّاً بعرض خمسة و ستين سنتيمتراً و طول سبعة أمتار . آه لا لو أننى بدأت منذ ست سنوات !"

لزمه ثلاثة أيام لينظف حول قطعة حجر واحدة . و أخذت قطع الإناء تتكسر الواحدة تلو الأخرى . تساءل دانتي إن كان لن يُضطر للتوقف . ماذا سيفعل جاره إن لم يعد يسمعه ؟ خطرت له فكرة: يحضر الحارس الحساء كل يوم في مقلاة من حديد . في المساء، وضع دانتي صحنه على الأرض بين الباب والطاولة . وعند دخوله، داس الحارس بقدمه على الصحن الذي انكسر . هذه المرة ليس لديه ما يقوله لدانتي . لقد أخطأ هذا الأخير بترك صحنه أمام الباب، هذا صحيح . لكن هو ، الحارس ، كان عليه أن ينظر أين يضع قدمه .

قال دانتی:

_ اترك المقلاة ، ستأخذها غداً عندما تحضر لي طعام الغداء . فكّر الرجل أنه هك ذا لن يك ون بحاجة لأن

monter, de redescendre et de remonter encore. Il laisse la casserole.

Dantès mange rapidement sa soupe. Puis, il attend d'être sûr que le gardien ne reviendra pas, déplace son lit, prend la casserole, essaie de remuer la pierre. Au bout d'une heure, elle est tirée du mur. De la terre et des morceaux de pierre tombent. Dantès les ramasse avec soin, et les enterre dans un des coins du cachot... Il continue à creuser.

Avant le lever du jour, il replace la pierre dans son trou, repousse son lit contre le mur et se couche. Le gardien entre et pose le morceau de pain du déjeuner sur la table.

- Eh bien, vous ne m'apportez pas une autre assiette ? demande Dantès.
- Non, dit l'homme. On vous laisse la casserole. Celle-là vous ne pourrez pas la casser.

Dantès remercie Dieu.

Toute la journée, il travaille et enlève deux assiettes à soupe environ de morceaux de pierre et de terre.

Le gardien lui donne sa soupe le soir sans plus parler de la casserole. Dantès mange, puis il écoute. Tout est silencieux. Son voisin a peur. « S'il ne vient pas à moi, j'irai à lui », décide Dantès. يصعد و ينزل و يصعد ثانية . فترك المقلاة .

تناول دانتي حساءه بسرعة . ثم انتظر ليتأكّد أن الحارس لن يعود. أزاح سريره ، أخذ المقلاة و حاول تحريك الحجر . بعد ساعة ، انتُزع الحجر من الجدار . تساقطت أتربة و قطع من الحجارة. جمعها دانتي بعناية و أخفاها في إحدى زوايا الزنزانة ... و تابع الحفر.

قبل طلوع النهار ، أعاد الحجر إلى الكوّة ، دفع سريره ثانية إلى الجدار و نام . دخل الحارس ، وضع قطعة الخبز المخصّصة للغداء فوق الطاولة . سأل دانتي :

_ إذاً ! ألن تحصر لي صحناً آخر ؟

قال الرجل:

ـ لا ، سأترك لك المقلاة ، فهذه لن تستطيع كسرها . شكر دانتي الله .

طوال اليوم ، عمل و أزال قدر صحني حساء تقريباً من قطع الحجارة و الأتربة . و في المساء ، أعطاه الحارس حساءه ، دون أن يكلّمه عن المقلاة . أكل دانتي و أصغى . كلّ شيئ ساكناً . لقد خاف جاره .

قرر دانتي : " إن لم يأت إليّ ، فسأذهب إليه ."

LE SOUTERRAIN*

Edmond travaille deux ou trois heures. Tout d'un coup, le fer de la casserole ne mord plus dans la terre. Un morceau de bois a été pris dans le mur. Impossible de passer. Il faut creuser dessus ou dessous.

- Oh! mon Dieu, mon Dieu! s'écrie-t-il à haute voix. J'espérais que vous m'aviez entendu. Mon Dieu! ne me laissez pas mourir. Laissez-moi espérer.
- Qui parle de Dieu et d'espérer ? dit une voix qui semble venir de plus bas et qui est pareille à celle d'un mort.

Edmond recule sur les genoux.

- Ah! dit-il, j'entends un homme.

Il y a quatre ou cinq ans qu'il n'a entendu parler que son gardien et, pour le prisonnier, le gardien

السترداب

عمل إدمون ساعتين أو ثلاث . فجأة ، لم يعد حديد المقلاة يحت التراب . كانت قطعة خشبية عالقة في الجدار. من غير المكن تجاوزها ، لا بدّ من الحفر تحتها أو فوقها . صاح بصوت مرتفع :

_ أوه ! يا إلهي ! يا إلهي ! كنت آمل أنك سمعتني . يا إلهي ! لا تتركنى أموت . امنحنى الأمل .

_ من يتكلم عن الله و عن الأمل ؟ قال صوت بدا أنّه قادم من العمق كأنه صوت ميّت .

ارتدّ إدمون على ركبتيه . قال :

_ آه ! أسمع صوت إنسان .

منذ أربع أو خمس سنوات ، لـم يسمع سوى حارسه يتكلم . وبالنسبة للسجين ، الحارس

n'est pas un homme : c'est une porte vivante ajoutée à la porte du cachot.

- Au nom de Dieu*! s'écrie Dantès, vous qui avez parlé, parlez encore. Qui êtes-vous?
  - Qui êtes-vous vous-même ? demande la voix.
  - Un malheureux prisonnier.
  - De quel pays?
  - Français.
  - Votre nom?
  - Edmond Dantès.
  - Depuis combien de temps êtes-vous ici?
  - Depuis le 25 février 1815.
  - Qu'avez-vous fait ?
- Rien. On dit que j'ai voulu aider l'empereur à rentrer en France.
  - Comment? Napoléon n'est plus à Paris?
- Non. Mais vous-même, depuis combien de temps êtes-vous ici?
  - Depuis 1811.

Grand Dieu! Cet homme a quatre ans de prison de plus que lui.

- Dites-moi maintenant, reprend la voix, à quel endroit vous creusez?
  - Derrière mon lit.
- Votre lit a été changé de place depuis que vous êtes en prison ?
  - Jamais.
  - Sur quoi donne votre chambre?
  - Sur le couloir en dessous de la cour.
- Malheur! dit la voix. Je me suis trompé. J'ai pris le mur que vous creusez pour celui du château sur la mer.

ليس إنساناً ، إنه باب حيّ أضيف إلى باب الزنزانة . صاح دانتي : _____ بإسم الله ، أنت الذي تكلمت ، تكلم ثانية . من أنت ؟

ـــ بإسم الله ، انت الذي تكلمت ، تكلم تانية . سأل الصوت :

- _ من تكون أنت ؟
  - _ سحين بائس .
  - _ من أيّ بلد ؟
    - _ فرنسي .
  - _ ما اسمك ؟
  - _ إدمون دانتي .
- _ منذ كم من الوقت أنت هنا ؟
  - _ منذ ٢٥ شياط ١٨١٥.
    - _ ماذا فعلت ؟
- ـــ لا شيئ . يقولون أنني أردت مساعدة الامبراطور على العودة إلى فرنسا .
  - _ ماذا ؟ ألم يعد نابليون في باريس.
  - _ لا ، لكن ، أنت ، منذ كم من الوقت أنت هنا ؟
    - _ منذ ۱۸۱۱ .

يا الله العظيم ! لقد سُجن هذا الرجل قبله بأربع سنوات . أردف صوت :

- _ قل لي الآن ، في أيّ مكان تحفر ؟
  - _ خلف سریری .
- _ وهل تغير مكان سريرك منذ أن دخلت السجن ؟
  - _ مطلقاً .
  - _ على ماذا تطلّ غرفتك ؟
  - _ على المرّ أسفل الباحة .
    - قال الصوت:
- _ يا للمصيبة ! لقد أخطأت . حسبت أن الجدار الذي تحفره هو الجدار المطلّ على البحر .

- Et si vous ne vous étiez pas trompé, qu'auriez-vous fait ?
- Je me jetais à la mer. Je reprenais pied sur une des îles qui entourent le château d'If : l'île de Daume ou l'île de Tiboulen, ou encore sur la côte, et alors j'étais libre.
  - Auriez-vous pu nager jusque-là?
- Dieu m'en aurait donné la force. Mais, maintenant, tout est perdu.
  - **Tout** ?
- Oui. Refermez le trou. Ne travaillez plus. Ne vous occupez de rien et attendez de mes nouvelles.
- Qui êtes-vous au moins ?... dites-moi qui vous êtes ?
  - Je suis... je suis... le n° 27.
  - Avez-vous peur de moi?

Edmond croit entendre un : oui. Alors, il s'écrie :

- Je me ferai tuer plutôt que de parler de vous. Au nom de Dieu, ne me laissez pas seul. J'ai besoin de votre voix ou je vais me casser la tête contre le mur. Je n'ai plus de courage.
- Quel âge avez-vous? Votre voix semble celle d'un jeune homme.
- Je ne sais plus mon âge. Je n'ai pas mesuré le temps depuis que je suis ici. J'allais avoir dixneuf ans quand j'ai été arrêté le 25 février 1815.
- Pas tout à fait vingt-six ans, fait la voix. On est encore quelquefois bon à cet âge... Vous avez bien fait de me parler. J'allais vous quitter. Mais vous avez seulement vingt-six ans !...
- Vous ne me laisserez pas seul? Vous viendrez à moi? Ou vous me permettrez d'aller à

- _ ولو أنك لم تخطئ ، ماذا كنت ستفعل؟
- _ كنتُ سأرمي بنفسي في البحر ، و أقصد إحدى الجزر المحيطة بقصر إيف ، كجزيرة دوم أو جزيرة تيبولان أو على الأقل الشاطئ . و أكون عندئذ حراً .
  - _ هل كنت ستستطيع السباحة إلى هناك ؟
  - _ لكان الله أعطاني القوة . لكن الآن ، ضاع كلّ شيئ .
    - _ كلّ شيئ ؟
- _ أجل . أعد إغلاق الكوّة ولا تعمل بعد الآن .لا تكترث لشيئ ، وانتظر أخباراً منيّ .
  - _ من أنت على الأقل ؟ قل لي من تكون ؟
    - _ أنا ... أنا ... الرقم ٢٧ .
    - _ هل أنت خائف مني ؟

ظن إدمون أنه سمع كلمة " أجل " عندئذ صاح :

- _ أفضل أن أقتل على أن أتكلم عنك . بإسم الله ، لا تتركني وحيداً . أنا بحاجة لصوتك ، أو سأحطّم رأسي على هذا الجدار . لم أعد أملك الشحاعة .
  - _ كم عمرك ؟ يبدو صوتك كصوت شاب .
- ــ لم أعد أعرف عمري .لم أحسب الوقت منذ وجودي هنا . كنت سأبلغ التاسعة عشرة عندما أوقفت في ٢٥ شباط ١٨١٥ .

قال الصوت:

- _ لم تبلغ السادسة والعشرين تماماً ، أحياناً يكون المرء ما يزال صالحاً في هذه السنن ... لقد فعلت حسناً بمحادثتي . سأتركك . لكن عمرك فقط سنة و عشرون عاماً لا ...
- _ ألن تتركني وحيداً ؟ هل ستأتي إلى ؟ أم ستسمح لي بالذهاب

vous? Nous fuirons ensemble, et, si nous ne pouvons pas fuir, nous parlerons des gens que nous aimons. Vous devez aimer quelqu'un?

- Je suis seul au monde.
- Alors, vous m'aimerez, moi. Si vous êtes jeune, je serai votre camarade. Si vous êtes vieux, je serai votre fils. J'ai un père qui doit avoir soixante-dix ans, s'il vit encore. Je n'aimais que lui et une jeune fille qu'on appelait Mercédès. Mon père ne m'a pas oublié, j'en suis sûr; mais elle? Dieu seul sait si elle pense encore à moi. Je vous aimerai comme j'aimais mon père.
- C'est bien, dit le prisonnier. Je viendrai demain.

Dantès est heureux. Il ne va plus être seul. Peut-être même il sera libre? S'il reste prisonnier, il aura un camarade!... Toute la journée, il va et vient dans son cachot. Son cœur bat si fort qu'il doit s'asseoir de temps en temps sur son lit.

Et si on lui enlevait son ami?... Il croit qu'il tuerait le gardien. On le condamnerait à mort? Mieux vaut mourir que vivre seul.

Le soir, Dantès se couche. Sur son lit, il lui semble qu'il garde mieux le souterrain. Il regarde le gardien avec attention quand l'homme entre. Celui-ci remarque son regard et lui demande:

— Allez-vous redevenir fou?

Dantès ne répond rien. Le gardien s'en va.

La nuit vient. Dantès écoute, attend. Aucun bruit n'arrive jusqu'à lui. Mais, le lendemain, après le passage du gardien, il est couché derrière son إليك ؟ سنهرب سوية . وإن لم نستطع الهروب فسنتكلم عن الناس الذين نحبهم، لا بد أنك تحب أحداً ما ؟

_ انا وحيد في هذا العالم.

_ إذاً ، فستحبني أنا . إن كنتَ شاباً سأكون رفيقك . وإن كنت مسناً ، فسأكون ولدك . لديّ أبٌ لا بدّ أنه بلغ السبعين من عمره ، إن كان ما يزال حياً . لم أكن أحب غيره ، هو و فتاة شابة اسمها مرسيدس . والدي لم ينسني ، أنا واثق من ذلك ، لكن هي؟ الله وحده يعلم إن كانت ما تزال تفكّر بي . سأحبك كما كنت أحب والدي .

قال السجين:

_ حسنا ، سأعود غداً .

دانتي سعيد لن يكون وحيداً بعد الآن . و لربمًا حتّى يصبح حراً. إن بقى سجيناً ، فسيكون له رفيق ! ...

طوال النهار ، جال في زنزانته جيئة و ذهاباً . خفق قلبه بقوة لدرجة أنه توجب عليه الجلوس من وقت لآخر على سريره .

و إن سلبوه صديقه ؟ تصوّر أنه كان ليقتل الحارس . سيحكمون عليه بالموت ؟ الموت أفضل من العيش وحيداً.

في المساء ، نام دانتي . بدا له أنه من فوق سريره ، يحرس السرداب بشكل أفضل .

نظر إلى الحارس بانتباه عندما دخل . لاحظ الرجل نظرته و سأله: _ هل ستُجن ثانية ؟

لم يجُب دانتي بشيئ ، فذهب الحارس .

حلّ الليل ، أنصت دانتي ، انتظر ، لم يصل إليه أيّ صوت . لك ن، في التولم التالي ، و بعد مرور الحارس إنحنى خلف

lit, l'oreille collée au mur, quand il entend frapper trois coups.

- Est-ce vous? dit-il. Me voilà!
- Le gardien est-il parti? demande la voix.
- Oui, répond Dantès, il ne reviendra que ce soir. Nous avons douze heures.
  - Je peux donc travailler?
  - Oh! oui, tout de suite...

A ce moment, à l'intérieur du trou, à l'endroit où Dantès posait ses deux mains, la terre semble s'ouvrir. Des pierres tombent. Du fond de ce trou, une tête et des épaules sortent. Puis, un homme entre dans le cachot.

L'ABBE FARIA

Dantès prend dans ses bras ce nouvel ami, si longtemps attendu. Il le conduit au-dessous de l'étroite et haute fenêtre d'où tombe un peu de jour.

C'est un homme petit, aux cheveux blanchis par la peine plutôt que par l'âge, à l'œil intelligent, au visage maigre, à la barbe encore noire qui descend sur sa poitrine. Ses vêtements ne sont plus que des chiffons. Il paraît avoir soixante-cinq ans, peut-être moins. Il écoute avec plaisir les mots d'amitié de Dantès et il l'en remercie.

— Voyons d'abord, dit-il, comment vous cachez

سريره و أذنه ملتصقة على الجدار ، عندما سمع طرق ثلاث ضربات. قال :

_ أهذا أنت ؟ ها أنا ذا !

سأل الصوت:

_ هل غادر الحارس ؟

أجاب دانتي:

_ أجل ، لن يعود إلا في المساء . أمامنا اثنتي عشرة ساعة.

_ إذاً ، هل أستطيع العمل ؟

_ أوه ! نعم ، في الحال ...

في تلك اللحظة ، داخل الحفرة ، حيث كان دانتي يضع يديه ، بدا أن الأرض انفتحت . تساقطت حجارة . و من عمق تلك الحفرة ، خرج رأس و كتفان ، ثم دخل رجل إلى الزنزانة .

الكاهن فاريا

ضم دانتي بين ذراعيه هذا الصديق الجديد الذي انتظره طويلاً . قاده إلى أسفل النافذة الضيقة والعالية من حيث ينفذ القليل من ضوء النهار . إنه رجل قصير ، بشعر مبيض ، بسبب المعاناة أكثر منه بسبب العمر . نظرته ذكية ، وجهه هزيل ، ولحية ما زالت سوداء تنزل فوق صدره . ثيابه ليست أكثر من خرق . بدا أنه في الخامسة و الستين من عمره ، و ربما أقل . استمع بسرور لكلمات المودة من دانتي و شكره عليها . قال :

_ لنر بداية ، كيف تخفى

l'entrée du souterrain... Vous avez bien mal travaillé. Vous n'avez donc pas d'outils.

- Et vous, en avez-vous?
- Je m'en suis fait quelques-uns.
- Avec quoi?
- Avec les fers de mon lit. C'est avec ces outils que j'ai creusé les dix-sept mètres de mon chemin.
  - Dix-sept mètres! s'écrie Dantès.
- Parlez plus bas, jeune homme, parlez plus bas. Souvent, il arrive qu'on écoute aux portes des prisonniers. Oui, j'ai creusé dix-sept mètres et je croyais arriver au mur extérieur. Je me suis trompé. Tout est perdu... Mais, peut-être pas. Vous avez, vous, une fenêtre et un peu de lumière. Cette fenêtre donne sur la mer?
- Oui, mais elle est toute petite, très haute et elle est fermée par trois barreaux* de fer.
- Voyons, et le nouveau venu pousse la table sous la fenêtre. Montez, dit-il.

Dantès obéit, monte sur la table, se place le dos au mur et présente ses deux mains. Le numéro 27 saute sur la table comme un chat, met un pied sur les mains de Dantès, puis monte sur les épaules du jeune homme. Il peut regarder maintenant par la fenêtre.

- Oh! Oh! dit-il. C'est bien ce que je pensais.
- Quoi donc? demande Dantès.
- Le quatrième mur de votre cachot donne sur un chemin extérieur. J'ai vu la tête d'un soldat. Pour fuir, il faudrait tuer un homme, mais cela je ne le ferai pas...

مدخل السرداب ... لقد عملت بشكل غير متقن. ليس لديك أدوات إذاً .

_ و أنت هل لديك منها ؟

_ قمت بصنع بعضها .

_ ممّ ؟

_ من حديد سريري . بتلك الأدوات حفرت السبّعة عشر متراً من طريقى .

صاح دانتی :

_ سبعة عشر متراً ؟

_ أخفض صوتك أيها الشاب ، أخفض صوتك ، غالباً ما يحدث أن يتنصّتوا على أبواب السّجناء . أجل ، حفرت سبعة عشر متراً ، وكنت أعتقد أنني سأصل إلى الجدار الخارجي . لقد أخطأت. ضاع كل شيئ... لكن ، ربمّا لا ، فأنت لديك نافذة والقليل من الضوء . هل تطلّ هذه النافذة على البحر ؟

_ أجل ، لكنها صغيرة جداً و عالية جداً و هي موصدة بثلاثة قضبان حديدية .

_ لنرَ .

ودفع القادم الجديد الطاولة تحت النافذة .قال :

_ إصعد .

فأطاع دانتي . صعد فوق الطاولة ، أسند ظهره على الجدار و مدّ يديه . قفز الرقم ٢٧ فوق الطاولة كهرّ ، وضع قدماً على يدي دانتي ، ثمّ صعد فوق كتفيّ الشاب . يمكنه الآن النّظر عبر النافذة . قال :

_ أوه ١ أوه ١ ما كنت أفكر به حسن .

سأل دانتى :

ـ ماذا إذاً ؟

_ الجدار الرّابع لزنزانتك يُشرف على طريق خارجية. لقد رأيت رأس جندي. لكي نهرب، لا بدّ من قتل رجل. لكن أنا، لن أفعل ذلك ...

- Maintenant, voulez-vous me dire qui vous êtes, demande Dantès.
- Si cela peut vous intéresser... je suis l'abbé Faria, prisonnier à Fenestrelle depuis 1808, ici depuis 1811... Qui est maintenant roi de France?
- Louis XVIII. Mais pourquoi êtes-vous enfermé?
- Parce qu'en 1807, j'ai voulu faire, de toute l'Italie, un seul pays*. Je n'ai pas réussi. Qui réussira, mon Dieu ?
- N'êtes-vous pas, dit Dantès, l'abbé... malade, du château? On m'a parlé de vous.
- Oui, du fou. On me montrerait aux enfants pour les faire rire, s'il y avait des enfants ici (1).
- Vous semblez avoir perdu courage. Ne pouvez-vous pas recommencer à creuser dans une autre direction?
- Savez-vous ce que j'ai fait pour parler ainsi de recommencer? Savez-vous qu'il m'a fallu quatre ans pour faire mes outils? Savez-vous que depuis deux ans je creuse, que je remue les pierres les plus lourdes que j'ai jamais remuées, que j'ai dû creuser jusqu'à un escalier pour cacher dessous les pierres et la terre que j'enlevais d'un autre côté... Dieu ne veut pas que je sorte d'ici. Il veut que j'y meure. Je ne ferai plus rien pour essayer d'être libre.

L'abbé Faria se laisse tomber sur le lit d'Edmond. Le jeune homme reste debout. Il n'avait

- _ والآن ، هل تريد أن تقول لي من أنت ؟
- _ إن كان ذلك يهمّك ، أنا الكاهن فاريا ، سجين فنستريل منذ ١٨٠٨ ، و هنا منذ ١٨٠١ ... من هوملك فرنسا الآن ؟
  - _ لويس الثامن عشر لكن ، لماذا أنت مسجون ؟
- _ لأنني في عام ١٨٠٧ أردت أن أجعل من إيطاليا بلداً واحداً ، لم أنجح . من سينجح يا إلهي ؟

قال دانتی :

- _ ألست أنت الكاهن ... المريض للقصر ؟ لقد حدّثوني عنك .
- _ أجل ، عن المجنون . لكانوا عرضوني على الأطفال لإضحاكهم ، لو كان يوجد أطفال هنا*.
- _ يبدو أنك قد فقدت الشجاعة . ألا تستطيع أن تبدأ من جديد بالحفرباتجاه آخر؟
- _ هل تعلم ماذا فعلت كي تكلمني هكذا عن البدء من جديد؟ هل تعلم أنه لزمني أربع سنوات لصنع أدواتي ؟ هل تعلم أنني أحفر منذ عامين ، و أنني نقلت أثقل حجارة نقلتها على الإطلاق ، و أنه كان علي أن أحفر لأصل إلى سلم ، لأخفي تحته الحجارة و الأتربة التي كنت أنتزعها من جانب آخر ... لا يريد الله أن أخرج من هنا ... يريدني أن أموت هنا . لن أفعل شيئاً بعد الآن لمحاولة التحرّر .

ارتمى الكاهن فاريا فوق سرير إدمون ، و بقى الشاب واقفاً . لم

^{(1) «} Faire rire des enfants en leur montrant un fou ». Dans certains pays, on ne rit pas des fous.

^{* &}quot; إضحاك الأطفال بأن يعرضواعليهم مجنوناً " في بعض البلدان لا يسخرون من المجانين .

jamais pensé qu'il était possible de creuser dixsept mètres sous terre dans un mur, de travailler nuit et jour dans un étroit couloir pendant trois ans... pour arriver au-dessus de la mer, pour être obligé de s'y jeter de trente mètres de haut (après avoir reçu peut-être un coup de fusil) et pour nager quatre kilomètres. Non, cela ne lui paraissait pas possible, à lui. Mais un vieil homme avait décidé d'essayer, un homme moins fort, moins adroit que lui. Il aurait réussi s'il ne s'était pas trompé de moins d'un centimètre sur un dessin fait avec un doigt sur le sol.

Alors Edmond se dit: « Un autre a creusé dixsept mètres, j'en creuserai trente. Faria, âgé de plus de soixante ans, a mis trois ans. Moi, âgé de vingt-cinq, j'en mettrai six. Faria, le savant, l'abbé, n'a pas eu peur à l'idée de nager quatre kilomètres? Moi, Dantès, l'ancien matelot, le nageur connu de tout Marseille, aurai-je peur de nager quatre kilomètres? Tout ce qu'un autre a fait ou aurait pu faire, je le ferai!»

- J'ai trouvé ce que vous cherchiez, dit-il enfin.
- Non, répond Faria Je sais ce que vous pensez et je vous l'ai déjà dit : je ne tuerai jamais un soldat pour fuir. Vous-même, vous n'avez pas voulu tuer votre gardien pour essayer de prendre ses clefs.
  - J'y ai pensé.
- Mais vous ne l'avez pas fait... Croyez-moi; le mieux est maintenant d'attendre notre chance.
  - Attendre?

يكن قد فكّر يوماً أنه يمكن حفر سبعة عشر متراً تحت الأرض في جدار ، و العمل ليل نهار في ممرّ ضيّق خلال ثلاث سنوات للوصول إلى أعلى البحر ، و ليكون المرء ملزماً على رمي نفسه فيه من ارتفاع ثلاثين متراً (بعد أن يكون ربما قد تلقى طلقة من بندقية) و ليسبح مسافة أربعة كيلومترات . لا ، لم يكن يبدو ذلك ممكناً بالنسبة له . لكن رجلاً عجوزاً كان قد قرّر المحاولة . رجل أقلّ قوّة منه و أقلّ مهارة . ربما كان قد نجح لو أنه لم يخطئ بأقلّ من سنتيمتراً واحد على رسم نفّده بإصبعه على الأرض .

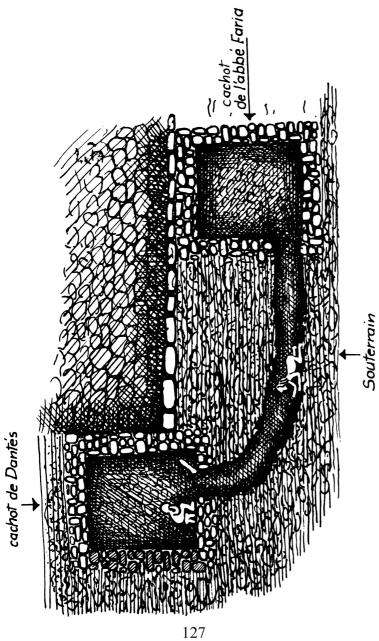
عندئذ ، قال إدمون لنفسه : " رجل غيري حفر سبعة عشر متراً ، أنا سأحفر ثلاثين . فاريا الذي يزيد عمره عن الستين عاماً ، استغرق ثلاث سنوات ، أنا و عمري خمسة و عشرين عاماً سأستغرق سن سنوات . فاريا ، العالم ، الكاهن ، لم يخف من فكرة السباحة مسافة أربعة كيلومترات ؟ و أنا ، دانتي ، البحّار القديم ، السبّاح المعروف من كلّ مرسيليا ، سأخاف السبّاحة أربعة كيلومترات ؟ كل ما فعله آخر أو كان يمكن أن يفعله ، أنا سأفعله ." قال أخيراً :

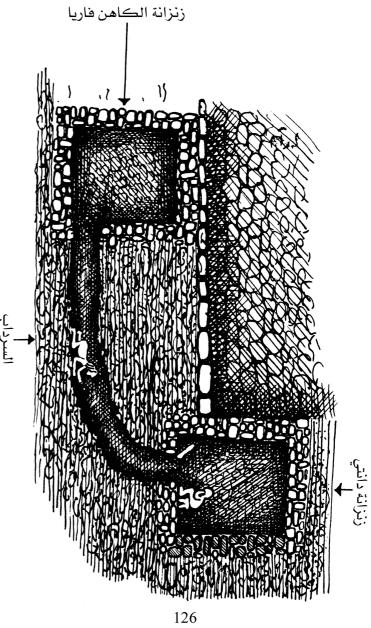
_ وجدتُ ما كنتَ تبحث عنه ؟

أجاب فاريا:

ـ لا ، أعلم بم تفكر و قد قلته لك سابقاً ، لن أقتل جندياً أبداً لكي أهرب . أنت نفسك ، لم تشأ أن تقتل حارسك لمحاولة أخذ مفاتحه .

- _ لقد فكرت بذلك .
- _ لكنك لم تفعله ... صدقني ، الأفضل الآن أن ننتظر فرصتنا .
  - _ ننتظر ؟

- Oui, en travaillant, en écrivant.
- Vous avez du papier, des plumes, de l'encre?
- Non, mais j'en fais.
- Vous, vous faites du papier, des plumes, de l'encre?
- Mais oui, et je vous montrerai comment. J'ai écrit un gros livre sur mes deux seules chemises.
  - Vous avez des livres?
- J'ai relu dans ma pauvre tête tous les grands livres du monde.
  - Vous savez donc plusieurs langues?
- Je parle l'allemand, le français, l'italien, l'anglais, l'espagnol..., le grec et le latin aussi, bien sûr.
  - Mais les plumes ? Comment les faites-vous ?
  - Avec des os de têtes de poissons.
  - Mais l'encre?
- Avec la fumée d'un feu allumé autrefois dans mon cachot et le vin qu'on me donne le dimanche. Quelquefois, je me pique les doigts et j'écris avec mon sang.
- Et quand pourrai-je voir tout cela? demande Dantès.
  - Quand vous voudrez, répond Faria.
  - Oh! tout de suite!
  - Suivez-moi donc, dit l'abbé.

Il entre dans le mur, Dantès le suit.

- _ أجل ، ونحن نعمل ، ونحن نكتب .
  - _ هل لديك ورقاً ، ريشاً و حبراً ؟
    - _ لا ، لكنني أصنعها .
- _ أنت ، تصنع ورقاً و ريشاً و حبراً ؟
- _ أجل و سأريك كيف كتبتُ كتاباً عظيماً على قميصيّ الوحيدين .
  - _ هل لديك كتب ؟
- _ أعدت داخل رأسي المسكين قراءة كل الكتب المهمّة في العالم .
  - ــ تعرف إذاً عدة لغات ؟
- _ أتكلم الألمانية و الفرنسية و الإيطالية و الإنكليزية والإسبانية... وطبعاً اليونانية و اللاتينية أيضاً .
  - _ لكن ، ريش الكتابة ، كيف تصنعها ؟
    - _ من عظام رؤوس الأسماك.
      - _ و الحير؟
- _ من رماد نار أضرمت في الماضي في زنزانتي و الخمر الذي يعطوني إياه يوم الأحد . في بعض الأحيان ، أخز أصابعي و أكتب بدمي .
  - سأل دانتي:
  - _ ومتى يمكننى رؤية كل ذلك ؟
    - أحاب فاريا:
    - _ متى تشاء .
    - _ أوه ! الآن حالاً !
      - قال الكاهن :
  - _ اتبعني إذاً . دخل الجدار ، وتبعه دانتي .

LA CHAMBRE DE L'ABBE

Dans son cachot, Faria montre à Edmond son livre sur l'Histoire de l'Italie, les plumes, l'encre. Il lui montre un couteau, une lampe pour travailler la nuit, qu'il a faits lui-même.

- Mais comment avez-vous de l'huile?
- On nous donne de la viande une fois par semaine. Il y a quelquefois de la graisse.
- Et comment l'allumez-vous ? Avez-vous du feu ?
- J'en fais avec ces deux pierres... Tenez! J'ai bien d'autres choses à vous montrer. Venez ici : je ne cache pas toutes mes affaires au même endroit.

L'abbé tire une pierre du mur : du trou ouvert, il sort une échelle de corde longue de dix mètres.

- Où avez-vous pris la corde nécessaire, demande Dantès.
- De mes draps. Pendant trois ans, à Fenestrelle, j'ai enlevé chaque jour un peu de fil. Ici, j'ai continué.

Dantès regarde l'échelle. Tout à coup, une idée lui vient : cet homme, si intelligent, pourrait peutêtre lui expliquer ce qu'il n'a jamais compris, pourquoi il est prisonnier.

— A quoi pensez-vous? demande l'abbé.

غرفة الكاهن

في زنزانته ، عرض فاريا على إدمون كتابه حول تاريخ إيطاليا ، الريش و الحبر . أراه سكيناً ، و مصباحاً من أجل العمل ليلاً ، صنعهم هو بنفسه .

- _ لكن ، كيف حصلت على الزّيت ؟
- _ يعطوننا اللحم مرّة في الأسبوع ، وفي بعض الأحيان يكون فيه دهناً .
  - _ و كيف تضيئه ؟ هل لديك شعلة ؟
- _ أشعلها بهذين الحجرين ... انظر لا لدي أشياء أخرى كثيرة لأريها لك . تعال هنا : أنا لا أخفي جميع أغراضي في نفس المكان . سحب الكاهن حجراً من الجدار . و من الكوّة المفتوحة أخرج سلماً من الحبال بطول عشرة أمتار .
  - سأل دانتي:
  - _ من أين أحضرت الحبل اللازم ؟
- _ من ملاءاتي . خلال ثلاث سنوات في فنيستريل ، كنت أنزع كل يوم القليل من الخيطان و هنا ، تابعت .

نظر دانتي إلى السلم . فجأة ، خطرت له فكرة : هذا الرجل ، الشّديد الذكاء ، قد يتمكن من أن يفسر له ما لم يفهمه أبداً : لماذا هو مسجون . سأل الكاهن :

_ بماذا تفكر ؟

Dantès raconte ses voyages, puis la mort du capitaine Leclère, l'ordre donné d'aller à l'île d'Elbe, la lettre remise par Napoléon et adressée à un M. Nortier, son emprisonnement au château d'If.

- A qui cet emprisonnement pouvait-il servir?
- A personne, j'étais si peu de chose.
- Non, on occupe toujours une place et quelqu'un peut en avoir envie. Vous alliez être nommé capitaine du *Pharaon*?
  - Oui.
- Vous alliez vous marier avec une belle jeune fille?
  - Oui.
  - Alors, cherchez et vous trouverez.

Danglars est vite trouvé, Fernand aussi. Pour Villefort, c'est un peu plus long et plus difficile, mais l'abbé a connu un Noirtier de Villefort, en Italie.

— Vous avez eu affaire au fils, dit-il, et la lettre était pour le père. C'est clair. Le fils vous a fait enfermer, pour être sûr que vous ne parleriez pas.

Edmond revoit le visage blanc du juge en lisant le nom de Noirtier. Il comprend et pleure comme un enfant... Pendant plusieurs jours, il reste seul, puis un soir il va voir l'abbé.

- Vous devriez m'apprendre un peu de ce que vous savez, lui dit-il. Si je reste comme je suis, vous vous fatiguerez de me parler et de me voir.
  - Les hommes savent peu de choses, répond

روى دانتي رحلاته ، ثم موت القبطان لوكلير ، الأمر بالذهاب إلى جزيرة إلبا ، الرسالة التي سلّمه إياها نابليون و الموجّهة الى سيّد يدعى نوارتييه و سَجنه في قصر إيف .

- _ من كان يمكن أن يستفيد من هذا السجن ؟
  - _ لا أحد ، لقد كنت قليل الشأن .
- ــ لا ، يشغل المرء دائما مكاناً ، و يمكن لأحدهم أن يرغب فيه. كنت ستعين قبطاناً على الفرعون ؟
  - _ أجل .
  - _ كنت ستتزوج من فتاة جميلة ؟
    - _ أجل .
    - _ إذاً ، إبحث و ستجد .

وُجد دانغلار بسرعة ، و فرناند أيضاً . لكن بالنسبة لفيلفور ، فقد كان الأمرأطول قليلاً و أصعب . لكن كان الكاهن يعرف أحد أفراد عائلة نوارتيبه دو فيلفور في إيطاليا . قال :

_ كانت لك صلة بالإبن ، و كانت الرّسالة موجّهة للأب . الأمر واضح ، سجنك الإبن ليتأكّد من أنك لن تتكلم .

استرجع إدمون وجه القاضي الشاحب لدى قراءته اسم نوارتييه . فهم ، و بكى كطفل ...

خلال عدة أيام بقي وحيداً ثمّ ، ذات مساء ، ذهب ليرى الكاهن. قال له :

- _ لا بدّ أن تعلمني القليل ممّا تعرفه ، إذا بقيتُ كما أنا، فستضجر من محادثتي ومن رؤيتي .
- _ يعرف البشر القليل من الأشياء ، أجاب

l'abbé. En deux ans, vous saurez tout ce que je sais.

- Deux ans! dit Dantès, vous croyez que je pourrai apprendre toutes ces choses en deux ans.
- Les grandes idées, oui. Et puis, en même temps, je vous apprendrai des langues. Vous savez déjà le français.
  - Assez bien l'italien et un peu d'espagnol.
- Alors, ce sera facile. Mais promettez-moi de ne plus me parler de fuir.
  - Je vous le promets.

L'abbé fait travailler Dantès. Le jeune homme se montre intelligent. Il apprend vite et bien. Au bout d'un an, c'est déjà un autre homme.

Mais alors, l'abbé Faria commence à changer. Il devient triste. Il rêve tout éveillé et, par moment, il se lève et se promène autour de son cachot sans plus faire attention à Edmond.

Un jour, il s'écrie:

- Ah! s'il n'y avait pas toujours un soldat de garde là-haut!
  - Il n'y en aura pas si vous me laissez faire.
  - Je ne veux pas qu'on tue.
  - Mais, si nous ne faisons que nous défendre?
  - Non.
  - Vous pensez quand même à essayer de fuir.
  - Jour et nuit.
- Et vous avez trouvé un moyen, n'est-ce pas ? dit Dantès.
  - Non.

Et l'abbé refuse de répondre à de nouvelles questions.

الكاهن ، خلال عامين ، ستعرف كل ما أعرفه .

قال دانتی :

- _ عامان ؟ هل تعتقد أنني سأتمكن من تعلّم كل هذه الأشياء خلال عامين ؟
- _ الأفكار العظيمة ، نعم ، ومن ثمّ ، في الوقت نفسه سأعلّمك لغات . أنت تجيد الفرنسية .
  - ـ و بما يكفى الإيطالية ، و قليلاً الإسبانية .
- _ إذاً سيكون ذلك سهلاً . لكن عدني بألا تكلمني عن الهرب بعد الآن .
  - _ أعدك بذلك .

حمل الكاهن دانتي على العمل . بدا الشاب ذكيّاً . تعلّم بسرعة و بشكل جيّد . وبعد عام ، أصبح رجلاً آخر .

لكن ، في ذلك الوقت ، بدأ الكاهن فاريا يتغير . أصبح حزيناً ، يعلّل نفسه بالأوهام ، و من وقت لآخر ، ينهض و يجول في زنزانته دون أن يعير أى انتباه الإدمون .

ذات يوم صاح:

- _ آه ! لو لم يكن هناك دائماً جندى حراسة ، هناك في الأعلى!
  - _ لن يكون هناك إن تركتني أفعل.
    - _ لا أريد أن نقتل.
  - _ لكن ، إن لم نكن نفعل سوى الدّفاع عن أنفسنا ؟
    - . ¥_
    - _ مع ذلك ، أنت تفكر بمحاولة الهرب .
      - _ ليلاً نهاراً .
        - قال دانتي :
    - _ وقد وجدتَ وسيلة ، أليس كذلك ؟
    - _ لا . ورفض الكاهن الإجابة على أسئلة جديدة .

Trois mois passent.

L'abbé demande un jour à Dantès :

- Promettez-moi de ne tuer le soldat que si vous ne pouvez pas faire autrement ?
  - Oui.
  - Alors, creusons de nouveau.
  - Et combien nous faudra-t-il de temps?
  - Un an.
  - Quand nous mettons-nous au travail?
  - Tout de suite.
  - Oh! nous avons perdu un an, s'écrie Dantès.
- Trouvez-vous que nous l'avons perdu? dit l'abbé en souriant.
  - Oh! pardon, pardon.
- Chut! l'homme n'est jamais qu'un homme et vous êtes encore un des meilleurs.

Les deux hommes se mettent au travail. Ils posent la nuit sur une de leurs fenêtres la terre qu'ils tirent du mur. Le vent l'emporte avant le jour.

Plus d'un an passe à ce travail.

Tout en travaillant, Faria continue à apprendre à Dantès tout le savoir des hommes. Il lui parle anglais, allemand ou italien. Homme du monde, il apprend à Dantès la politesse.

انقضت ثلاثة أشهر.

وفي أحد الأيام ، سأل الكاهن دانتي :

_ أتعدني بعدم قتل الجندي إلا إذا لم تستطع فعل شيئ آخر ؟

_ أجل .

_ إذاً، لنحفر من جديد.

_ و كم سيلزمنا من الوقت ؟

_ عام .

_ و متى نبدأ العمل ؟

_ الآن حالا .

صاح دانتيز :

_ أوه القد أضعنا عاماً.

قال الكاهن مبتسماً:

_ هل ترى أننا أضعناه ؟

_ أوه ! المعذرة ، المعذرة .

_ صه ! الإنسان هو الإنسان دائماً . و أنت ما زلت من أفضلهم . بدأ الرجلان بالعمل . في الليل كانا يضعان التراب الذي يخرجانه من الجدارعلى إحدى النوافذ ، و تحمله الرياح قبل طلوع النهار . انقضى أكثر من عام في هذا العمل .

و بينما كانا يعملان ، تابع فاريا تعليم دانتي جميع معارف البشر. حدّثه بالإنكليزية ، بالألمانية أو الإيطالية و كرجل مجتمع ، علم

دانتي آداب التصرف .

LA MALADIE

Au bout de quinze mois, le couloir est creusé. Les deux hommes entendent passer et repasser le soldat de garde au-dessus d'eux. A la première nuit noire et sans lune, ils enlèveront une large pierre et l'homme tombera dans leurs bras. En attendant, Dantès place en dessous de la pierre un gros morceau de bois trouvé dans un mur. Au moment où il finit ce travail, il entend l'abbé pousser un cri. Il rentre dans son cachot et trouve Faria, debout au milieu de la chambre, les lèvres blanches et les mains tremblantes.

- Mais qu'y a-t-il donc ? s'écrie Edmond.
- Je suis perdu! dit l'abbé. Ecoutez-moi. Je vais être pris d'un mal terrible. Il va venir. Je le sens. Déjà, j'en ai été frappé en 1806. A ce mal, il n'y a qu'un remède. Courez vite chez moi. Levez le pied du lit du côté du mur. Il est creux. Vous y trouverez une petite bouteille à moitié pleine d'une sorte d'eau rouge. Apportez-la. Ou plutôt, non, on pourrait me trouver ici. J'ai encore assez de force. Aidez-moi à rentrer chez moi.

Dantès descend son malheureux ami par le passage souterrain et le couche... L'abbé tremble de tous ses membres comme s'il sortait d'une eau glacée. Il dit:

المرض

بعد خمسة عشرشهراً حُفر المرّ. كان الرجلان يسمعان جندي الحراسة يذهب و يجيئ فوقهما . في أول ليلة مظلمة ، غير مقمرة ، سيرفعان حجراً عريضاً ، و سيقع الرجل بين ذراعيهما . و بانتظار ذلك ، وضع دانتي تحت الحجر قطعة كبيرة من الخشب وجدوها في أحد الجدران .

في اللحظة التي أنهى فيها ذلك العمل ، سمع الكاهن يطلق صرخة . عاد إلى زنزانته ، ووجد فاريا واقفاً في وسط الغرفة ، شفتاه مبيضتان و يداه راجفتان . صاح إدمون :

_ لكن ، ما ىك ؟

قال الكاهن :

_ لقد هلكت لا اسمعني ، سيصيبني ألمٌ رهيب ، إنه قادم ، أشعر به . سبق وأصبت به عام ١٨٠٦ . و ليس لهذا الألم سوى دواء واحد . أسرع إلى زنزانتي ، إرفع قدم السرير من جهة الجدار ، إنها مجوفة و ستجد فيها زجاجة صغيرة مليئة للنصف بنوع من الماء أحمر اللون . أحضرها ، أو بالأحرى لا ، من المحتمل أن يجدوني هنا . ما زال لدي ما يكفي من القوة . ساعدني للعودة إلى غرفتي .أنزل دانتي صديقه البائس عبر السرداب و أرقده ... ارتجف الكاهن بكل أطرافه كما لو كان قد خرج من ماء متجمّد . قال :

— Voici le mal qui vient. Je vais avoir une nouvelle attaque*. Je ne ferai peut-être pas un mouvement. Je ne me plaindrai peut-être pas. Mais je me jetterai peut-être aussi d'un còté, de l'autre. Je crierai. Faites qu'on n'entende pas mes cris. Il ne faut pas qu'on sache que je suis très malade. On me changerait de chambre et nous ne nous reverrions jamais. Quand vous me verrez froid et comme mort, à ce moment-là seulement, desserrez mes dents avec le couteau, faites couler dans ma bouche huit à neuf gouttes du remède et je reviendrai peut-être...

- Peut-être? demande Dantès.
- A moi! à moi! crie alors l'abbé, je me... je me m...

Le malheureux ne peut pas finir le mot commencé, mais il pousse des cris sourds. Dantès met la main sur sa bouche, le couvre d'une couverture. Au bout de deux heures, tout le corps se tend. Puis l'abbé retombe, comme mort.

Alors Dantès prend le couteau, passe la lame entre les dents et fait couler dix gouttes du remède.

Une heure passe. Dantès se demande s'il n'a pas attendu trop longtemps. Enfin, un peu de — ها قد جاء الألم ، ستصيبني نوبة جديدة . ربمًا لن أقوم بأيّة حركة . ربمًا لن أشتكي . لكن ربمًا أيضاً سأرتمي من جانب لآخر و سأصرخ . إعمل على ألا يسمع أحد صراخي . يجب ألا يعلموا أنني مريض جداً . سيغيرون لي الغرفة و لن نرى بعضنا ثانية أبداً . عندما تراني بارداً و شبه ميّت ، في تلك اللحظة فقط ، باعد بين أسناني بواسطة السكين ، و ضع في فمي من ثمان إلى تسع نقاط من الدواء ، فلربما أعود .

سأل دانتي:

_ ربما ؟

صاح عندها الكاهن:

_ إليّ ١ إليّ ١ أنا...أنا...

ولم يستطع المسكين إنهاء الكلمة التي بدأها . وإنمّا أطلق صرخات مكتومة .

وضع دانتي يده فوق فم الكاهن ، غطّاه بغطاء . و بعد ساعتين ، تمدّد الجسد بكامله ، ثم سقط الكاهن ثانية كميّت .

عندئذ ، أخذ دانتي السّكين ، أدخل شفرته بين أسنان الكاهن و سكب عشر نقاط من الدواء .

مرّت ساعة . تساءل دانتي إن لم يكن قد انتظر وقتاً طويلاً . أخيراً ، عاد قليل من

couleur revient sur le visage du malade. Les yeux reprennent leur regard. Faria fait un mouvement.

— Sauvé! Sauvé! s'écrie Dantès.

L'abbé ne peut pas encore parler, mais tout d'un coup il a la force de montrer la porte de la main... Dantès écoute et entend les pas du gardien. Il a oublié l'heure! Il court au souterrain, entre, replace la pierre derrière lui et revient dans son cachot. A ce moment, la porte s'ouvre et le gardien trouve le prisonnier... assis comme d'habitude, sur son lit.

Dantès ne pense même pas à manger. Il retourne voir son vieil ami aussitôt que le gardien est parti. Il soulève la pierre avec sa tête et rentre dans le cachot. L'abbé sourit.

- Je ne pensais plus vous revoir, dit-il.
- Pourquoi cela? demande le jeune homme. Vous croyiez vraiment que vous alliez mourir?
- Non, mais tout était prêt et je pensais que vous fuiriez.
- Sans vous? s'écrie Dantès. Vous croyez vraiment que j'aurais pu faire cela?
- Maintenant, je vois que vous n'êtes pas un homme comme les autres. Hélas! je suis bien faible.
- Courage! vos forces reviendront, dit Dantès s'asseyant près du lit de Faria et lui prenant les mains.
- Non, reprend l'abbé. Elles ne reviendront pas. La dernière fois, j'ai été malade une demiheure seulement et je me suis relevé seul. Aujour-

اللون إلى وجه المريض . استعادت العينان نظرتهما . و قام فاريا بحركة . صاح دانتي :

_ نجوت ا نجوت ا

لم يكن الكاهن يستطيع الكلام بعد . لكنه فجأة ، امتلك القوة للإشارة إلى الباب بيده . أنصت دانتي ، و سمع وقع خطوات الحارس . لقد نسي الوقت ! أسرع إلى السرداب ، دخل ، أعاد وضع الحجر خلفه ، وعاد إلى زنزانته. في تلك اللحظة ، انفتح الباب ، ووجد الحارس السجين ... جالسا كالعادة فوق سريره .

لم يفكر دانتي بأن يأكل حتّى . عاد ليرى صديقه العجوز ، حالما غادر الحارس .

رفع الحجر برأسه و دخل إلى الزنزانة . ابتسم الكاهن و قال :

_ لم أكن أعتقد أنني سأراك مرة أخرى .

سأل الشاب:

- _ و لم ذلك ؟ هل كنت تعتقد حقاً أنك ستموت ؟
- _ لا ، لكن كل شيئ كان جاهزاً ، و كنت أعتقد أنك ستهرب.

صاح دانتی :

- _ من دونك ؟ هل تعتقد حقا أنني كنت لأستطيع فعل ذلك ؟
- _ الآن أرى أنك لست كباقي الرجال ! للأسف ، أنا ضعيف جداً.
  - قال دانتی و هو یجلس قرب سریر فاریا و یمسك بیدیه:
    - _ تشجّع ! ستعود لك قواك .

أردف الكاهن :

_ لا ، لن تعود . في آخر مرة ، مرضت لنصف ساعة فقط ، ونهضت وحدي ، و اليوم

d'hui, je ne peux remuer ni ma jambe, ni mon bras droit. J'ai mal ici, à la tête. La troisième fois, je mourrai.

- Vous serez libre alors.
- Mon ami, pour fuir, il faut pouvoir marcher.
- Eh bien! nous attendrons huit jours, un mois, deux mois s'il le faut. Quand vous pourrez nager...
- Je ne nagerai plus. Je ne pourrai plus jamais me servir de ce bras. Soulevez-le vous-même et vous verrez ce qu'il pèse. Ne dites rien, je sais. Mon père est mort à la troisième attaque.
- Je vous prendrai sur mes épaules et je nagerai en vous portant.
- Vous ne feriez pas cent mètres... Non, je resterai ici jusqu'à l'heure heureuse de ma mort. Mais vous, fuyez! Vous êtes jeune, adroit, fort.
- Moi aussi, dit Dantès, je resterai... Je vous le promets.

Le vieil homme tend la main et dit:

— Merci, je vous crois. Commencez par reboucher le couloir creusé vers la mer. Quelqu'un pourrait remarquer quelque chose. Travaillez toute la nuit. Revenez demain. Je sais maintenant que je peux vous parler et j'ai quelque chose à vous dire.

لا أستطيع تحريك ساقي ، ولا ذراعي الأيمن . أشعر بألم هنا ، في رأسي . في المرّة الثالثة ، سأموت .

- _ ستكون حراً آنذاك .
- _ يا صديقى ، من أجل الهرب ، تلزم القدرة على المشى .
- _ إذاً السننتظر ثمانية أيام ، شهر ، شهران إن لزم الأمر ، وعندما سيكون بامكانك السباحة ...
- _ لن أسبح بعد الآن ، لن أتمكن بعد الآن من استخدام هذه الذراع مطلقاً ، ارفعها بنفسك ، و سترى كم هي ثقيلة . لا تقل شيئاً. أنا أعلم ، لقد مات والدي عند النوبة الثالثة .
  - ــ سأحملك فوق كتفي ، و سأسبح و أنا أحملك .
- _ لن تقطع مئة متر ...لا ، سأبقى هنا حتى ساعة موتي السّعيدة . لكن أنت ، اهرب ! أنت شاب و ماهر و قوى .

قال دانتی :

_ أنا أيضا سأبقى ... أعدك بذلك .

مدّ الرجل العجوز يده وقال:

_ شكراً ، أنا أصدّقك . ابدأ بسدّ الممرّ المحفور باتجّاه البحر، يمكن أن يلاحظ أحدهم شيئاً .اعمل طوال الليل... وعُد إليّ غداً. عرفت الآن أنه بإمكاني أن أحدثك ، و لديّ شيئ أقوله لك .

LE TRESOR

Le lendemain, quand Dantès entre dans le cachot de son ami, l'abbé est en train de regarder un vieux morceau de papier. Il le montre sans rien dire au jeune homme.

— Ce papier, mon ami, dit-il, c'est mon trésor. La moitié est à vous. C'est ce que je voulais vous dire avant de mourir.

Jamais l'abbé n'a parlé à Dantès de son trésor. Jamais Dantès n'a posé de question et il a oublié ce qu'il a entendu dire autrefois. Mais, tout à coup, les paroles du gardien et du gouverneur lui reviennent à l'esprit. Il se dit que la maladie ramène l'abbé à sa folie*. Il ne répond pas.

L'abbé reprend après un silence :

- Je comprends, Edmond, ce que vous pensez. Soyez tranquille. Je sais encore ce que je dis. Personne n'a voulu m'écouter, ni me croire. Mais vous, vous devez savoir que je ne suis pas fou. Vous m'écouterez et vous me croirez.
- Non! Non! dit Dantès, attendez demain pour me parler. Aujourd'hui, je veux vous soigner, voilà tout. Et puis, parler d'un trésor, est-ce bien pressé pour nous?
- Oui, Edmond! répond le vieillard. Qui sait si demain, après-demain peut-être, je serai en-

الكنز

في اليوم التالي ، عندما دخل دانتي زنزانة صديقه ، كان الكاهن ينظر إلى قطعة قديمة من الورق . عرضها على الشاب دون أن يقول شيئا . ثم قال :

ـــ هذه الورقة يا صديقي ، هي كنزي . نصفه لك . هذا ما أردتُ قوله لك قبل أن أموت .

لم يكن الكاهن قد حدث دانتي عن كنزه قط. و لم يطرح دانتي أسئلة قط، و كان قد نسي ما سمعه في الماضي لكن فجأة، عاد إلى ذهنه كلام الحارس و الحاكم. قال لنفسه إن المرض قد أعاد الكاهن إلى جنونه. فلم يجُب. أردف الكاهن بعد صمت:

_ أنا أفهم يا إدمون ما الذي يجول بخاطرك . كن مطمئناً ، ما زلت أعي ما أقول . لم يشأ أحد الإستماع إليّ و تصديقي . لكن أنت، يجب أن تعرف أنني لست مجنوناً . ستسمعني و ستصدقني . قال دانتي :

_ لا ! لا ! انتظر الغد كي تحدثني ، اليوم ، أريد الإعتناء بك . هذا كل ما في الأمر . ثم أن التكلم عن الكنز ، هل هو ملحّ بالنسبة لنا ؟

أجاب العجوز:

_ أجل يا إدمون ! من يدري إن غداً أو ربمًا بعد غد سأكون

core là? Tout serait alors fini. Oui, j'ai souvent pensé avec plaisir que ces richesses seraient perdues pour tous, mais maintenant j'ai pardonné à tous et je suis heureux à l'idée qu'elles vous donneront un peu de bonheur.

Edmond tourne la tête.

— Vous continuez à ne pas me croire. Eh bien, lisez ce papier.

Dantès lit:

Ce jour, le 25 avril 14 avec Alexandre Borgia*, pas revenir et j'ai ca Guido Spada dans un endr dans l'île de Monte-Crist (1) or, argent, bijoux*, pierre. I vera dans une grotte*, sous le v rocher, à partir du sud. Ce tr peut se monter à deux millio d'or est enterré* dans la par haute de la grotte.

25 avril 1498, Cés

- Eh bien? dit Faria.
- Je ne vois là que des lignes, des mots. Le feu a brûlé la moitié droite du papier.
  - Pour moi, ces mots ont un sens.
- Silence, dit très vite Dantès... Des pas !... On approche... Je pars...

Heureux de n'être pas obligé d'écouter son ami qu'il croit vraiment redevenu fou, Dantès disparaît. ما زلت هنا ؟ عندئذ ، سيكون كل شيئ قد انتهى . أجل ، غالباً ما فكّرتُ بسرور أنّ هذه الثروة كانت ستضيع على الجميع . أما الآن، فقد سامحت الجميع و أنا سعيد لفكرة أنها ستعطيك القليل من السعادة .

أشاح إدمون بوجهه .

_ أنت تستمر بعدم تصديقي . إذاً ، إقرأ هذه الورقة .

قرأ دانتي :

في هذا اليوم ٢٥ نيسان ١٤

مع ألكساندر بورجيا

أعود و ق*د* أ

جيدو سبادا في مكا

في جزيرة مونت ـ كريستو*

ذهب ، فضّة ، جواهر ، أحجار كريمة .

ها في مغارة ، تحت الصّخرة العشر

ابتداءً من الجنوب .

هذا الك

يمكن أن يزيد على مليو

الذهبية ، مدفون في الجز

ارتفاعاً من المغارة .

۲۵ نیسیان ۱٤۹۸ سیز

قال فاريا:

_ إذاً ؟

_ أنا لا أرى هنا سوى أسطر و كلمات . لقد أتت النار على النصف الأيمن من الورقة .

_ بالنسبة لى ، هذه الكلمات ذات معنى .

قال دانتي بسرعة :

_ هدوء ...هناك خطوات ا... أحدهم يقترب ...سأذهب .

توارى دانتي وهو سعيد لعدم اضطراره للإصغاء لصديقه الذي ظنّه قد جُنّ ثانية فعلاً.

⁽¹⁾ Voir la carte.

^{*} انظر الخريطة.

Le gouverneur entre. Il vient prendre des nouvelles du malade. Faria le reçoit assis, sans remuer. Il réussit à cacher sa maladie.

Dantès, dans sa chambre, se pose des questions. Ne le voyant pas revenir, le malade essaie d'aller jusqu'au jeune homme. Il est si faible qu'il ne peut traverser le couloir. Edmond est obligé d'aller le chercher et de le tirer jusqu'à lui.

— Vous serez obligé de m'écouter et de me croire, dit alors Faria. Voici mon histoire :

« J'étais l'ami du dernier des Spada, la plus ancienne famille de Rome. Il n'était pas riche. Mais les parents de ses grands-parents l'avaient été et on disait encore : riche comme un Spada. Il m'avait chargé de faire travailler son neveu... Mais l'enfant meurt et je reste pour m'occuper de l'oncle. Un jour, il me fait lire la vie d'Alexandre et de César Borgia et j'apprends comment ceux-ci, pour trouver de l'argent, ont mis à mort les deux hommes alors les plus riches de Rome : Jean Rospigliosi et César Spada. Mais s'ils trouvent le trésor du premier, celui des Spada reste caché... Je cherche à mon tour, et ne trouve pas plus que tant d'autres avant moi... Mon ami meurt en 1807. Il me laisse ses papiers de famille. ses cinq mille livres et une petite somme d'argent.

« Quinze jours après sa mort, fatigué par un déjeuner trop lourd, je m'endors, devant un feu, un vieux livre à la main. Il est trois heures de l'après-midi. Je me réveille à six heures. Il fait noir. Je sonne pour qu'on m'apporte une lampe. Personne ne vient. Je cherche un papier pour

دخل الحاكم ، جاء يستعلم عن المريض . استقبله فاريا جالساً ، دون أن يتحرّك ، و نجح بإخفاء مرضه .

في غرفته ، طرح دانتي على نفسه الأسئلة .

عندما رأى المريض أن الشاب لم يعد ، حاول الذهاب إليه . كان ضعيفاً لدرجة أنه لم يستطع عبور الممرّ .

اضطر إدمون للذهاب إليه و سحبه إلى زنزانته . قال عندئذ فاريا: __ ستكون ملزماً بالإستماع إليّ و تصديقي ، إليك قصتي :

" كنت صديقاً لآخر فرد من عائلة سبادا ، العائلة الأعرق في روما . لم يكن غنياً ، لكن والدا جدّيه كانوا كذلك . وكان ما يزال يقال : فلان غني مثل سبادا. و كان قد عَهد إليّ بحث إبن أخيه على العمل ... لكن الطفل مات ، و بقيت لأعتني بالعم . و في أحد الأيام ، أطلعني على حياة ألكسندر و سيزار بورجيا . و علمت كيف أنهما وللحصول على المال ، قضيا على الرّجلين الأكثر ثراء في روما في ذلك الوقت و هما : جان روسبيغليوزي وسيزار سبادا. ولكن وإن وُجد كنز الأول ، فإنّ كنزعائلة سبادا بقي مخبّأ ... وحثت بدوري ، و لم أجد أكثر ممّا وجده كثيرون قبلي ...

مات صديقي في عام ١٨٠٧ ، و ترك لي أوراق عائلته و كتبه الخمسة آلاف و مبلغ صغير من المال .

وبعد موته بخمسة عشر يوما، كنت متعباً من تناول غداء ثقيل، غفوت أمام النار وكتاب قديم في يدي. كانت الساعة الثالثة من بعد الظهر. صحوت عند الساعة السادسة. كان الظلام مخيّماً. قرعت الجرس ليأتوني بمصباح، فلم يأت أحد بحثت عن ورقة لكي

l'allumer au feu. J'en trouve un dans le livre. Je l'allume... Entre mes doigts, je vois des lettres apparaître* J'éteins aussi vite que je peux. Un tiers du papier seulement manque. C'est celui que vous avez lu ce matin. Relisez-le, Dantès.

L'abbé tend le papier. Dantès le prend, le relit rapidement, mais ne dit rien.

— Regardez ce deuxième papier, reprend l'abbé :

98, devant diner j'ai peur de ne ché pour mon neveu oit qu'il connaît o tous mes biens:
l les trou-ingtième ésor qui ns de pièces tie la plus ar Spada.

Dantès lit et ne comprend toujours pas.

— Rapprochez le deuxième papier du premier et lisez maintenant, dit Faria.

Ce jour, le 25 avril 1498, devant dîner avec Alexandre Borgia, j'ai peur de ne pas revenir et j'ai caché pour mon neveu Guido Spada dans un endroit qu'il connaît dans l'île de Monte-Cristo tous mes biens: or, argent, bijoux, pierres. Il les trouvera dans une grotte, sous le vingtième rocher, à partir du sud. Ce trésor qui peut se monter à deux millions de pièces

أشعلها من النار فوجدت واحدة في الكتاب . أشعلتها ... و بين أصابعي ، رأيت أحرفاً تظهر . أطفأتُها بما أمكنني من سرعة، كان ثلث الورقة فقط ناقصاً . و هي الورقة التي قرأتَها هذا الصباح. اقرأها ثانية يا دانتي.

مدّ الكاهن الورقة . أخذها دانتي و أعاد قراءتها بسرعة ، لكنه لم يقل شيئاً .أردف الكاهن :

_ انظر إلى هذه الورقة الثانية:

خفت ألا خفت ألا خفت ألا خفت ألا خفيت من أجل إبن أخي خفيت من أجل إبن أخي ن يعرفه ن يعرفه كالمستحدة المستحدة الم

قرأ دانتي و ما زال لا يفهم شيئاً . قال فاريا : _ قرّب الورقة الثانية من الأولى ، و اقرأ الآن :

(في هذا اليوم ٢٥ نيسان ١٤٩٨ ، قبل تناول العشاء مع ألكسندر بورجيا ، خفت ألا أعود و أخفيت من أجل ابن أخي جيدو سبادا، في مكان يعرفه في جزيرة مونت كريستو كل أموالي : ذهب، فضة، جواهر، أحجار كريمة. سيجدها في مغارة، تحت الصّخرة العشرين ابتداءً من الجنوب. هذا الكنز الذي يمكن أن يزيد على مليونين من القطع

ار سيادا.

d'or est enterré dans la partie la plus haute de la grotte.

25 avril 1498, César Spada.

- Eh bien, comprenez-vous enfin? Guido Spada est mort empoisonné* en même temps que son oncle César et personne n'a pu retrouver le trésor.
  - Qui a complété* ainsi la lettre?
- Moi, en retrouvant des papiers de l'an 1500.
  - Et qu'avez-vous fait alors?
- Je suis parti à l'instant même pour l'île de Monte-Cristo. J'emportais avec moi le commencement de mon grand travail sur l'Italie; mais la police m'a arrêté au port de Piombino, et me voici... Maintenant, continue Faria en regardant Dantès, comme un père regarde un fils, maintenant, mon ami, vous en savez autant que moi. Si nous nous sauvons ensemble, la moitié de mon trésor est à vous. Si je meurs ici et que vous vous sauviez seul, tout sera à vous.
  - Mais combien vaut ce trésor?
- Vous avez lu comme moi : deux millions de pièces d'or.
  - Impossible!
- Impossible! et pourquoi? reprend le vieillard. La famille Spada était en 1498 une des plus anciennes et des plus riches familles d'Italie. On a quelquefois retrouvé des trésors presque aussi importants... Eh bien, Dantès, vous ne me remerciez pas?

الذهبية ، مدفون في الجزء الأكثر ارتفاعاً من المغارة .

۲۵ نیسان ۱٤۹۸ *سیزار سبادا* .

_ إذاً ، فهمتَ أخيراً ؟ لقد مات جيدو سبادا مسموماً ، و في الوقت نفسه مات عمّه سيزار. و لم يتمكن أحد من إيجاد الكنز .

_ مَن أكمل الرسالة إذاً ؟

_ أنا ، عندما وجدتُ أوراقاً تعود لعام ١٥٠٠ .

_ و ماذا فعلت عندئذ ؟

_ انطلقت في نفس اللحظة إلى جزيرة مونت _ كريستو . كنت أحمل معي بدايات عملي الكبير حول إيطاليا ، لكن الشرطة أوقفتني في مرفأ بيومبينو ، و ها أنذا هنا ... و الآن ، تابع فاريا وهو ينظر إلى دانتي كأب ينظر إلى ولده ، الآن يا صديقي ، أنت تعرف عن الأمر بقدر ما أعرف . إن نجونا سوية ، فإن نصف كنزي يكون لك . و إن مت هنا و نجوت وحدك ، فكل شيئ سيكون لك.

- _ لكن ، بكم يقدّر ذلك الكنز ؟
- _ لقد قرأت مثلى ، مليونى قطعة ذهبية .
  - _ غير ممكن ا

أردف العجوز:

_ غير ممكن ! و لماذا ؟ لقد كانت عائلة سبادا في العام ١٤٩٨ واحدة من أعرق و أغنى العائلات في إيطاليا . و قد وُجدت في بعض الأحيان كنوز بنفس الأهميّة تقريباً ...إذاً يا دانتي ، ألا تشكرني ؟

— Ce trésor est à vous, mon ami, dit Dantès, à vous seul et je ne suis pas votre parent.

— Vous êtes mon fils, Dantès! s'écrie le vieillard. Vous êtes l'enfant de mes prisons. Dieu vous a envoyé à l'homme qui ne pouvait pas être père, au prisonnier qui ne pouvait pas être libre.

Et Faria tend le bras. Le jeune homme se jette en pleurant contre la poitrine du vieillard.

LA TROISIEME ATTAQUE

L'abbé Faria est tout heureux à l'idée d'avoir donné son trésor et, chaque jour, il explique à Dantès tout le bien qu'un homme peut faire avec deux millions de pièces d'or. Dantès écoute, mais pense surtout au mal qu'il fera à ses ennemis.

L'abbé ne connaît pas l'île de Monte-Cristo; mais Dantès est souvent passé devant elle, en allant de la Corse à l'île d'Elbe. C'est un rocher presque rond, haut sur la mer.

Dantès fait des dessins, et Faria donne des conseils sur les moyens de trouver la grotte. Mais, si Dantès est sûr maintenant que l'abbé a toute sa raison, il se demande si le trésor est encore à Monte-Cristo.

A ce moment, un mur est reconstruit le long du château et le couloir creusé par nos amis, et heuقال دانتي:

_ هذا الشَّنز لك يا صديقي ، لك وحدك و أنا لست قريبك . صاح العجوز :

_ أنت ولدي يا دانتي ! أنت طفل سنوات سجني . لقد أرسلك الله إلى الرجل الذي لم يتمكن من أن يصبح أباً ، إلى السجين الذي لم يتمكن من أن يصبح حراً .

مدّ فاريا ذراعه ، فارتمى الشاب باكياً فوق صدر العجوز.

النوية الثالثة

الكاهن فاريا سعيد لفكرة أنه أعطى كنزه. و في كل يوم ، شرح لدانتي عن الخير الذي يمكن للمرء أن يفعله بمليوني قطعة ذهبية . أصغى دانتي ، لكنه فكّر بشكل خاص بالشّرّ الذي سيُلحقه بأعدائه .

لم يكن الكاهن يعرف جزيرة مونت كريستو ، لكن دانتي غالباً ما مرّ من أمامها عند ذهابه من كورسيكا إلى جزيرة إلبا . إنها صخرة شبه دائرية ، مرتفعة عن سطح البحر .

نفذ دانتي مخططات ، وأعطاه فاريا نصائح حول طرق إيجاد المغارة . لكن ، وإن كان دانتي متأكد الآن من أن الكاهن بكامل عقله ، فقد تساءل ما إن كان الكنز ما يزال في مونت كريستو .

في تلك الأثناء ، أعيد بناء جدار على طول القصر ، و المصر السني حفره أصدقاءنا و الني لحسن الحظ

reusement rebouché, est fermé par de grosses pierres.

- Vous voyez, dit Dantès, je resterai avec vous et, moi aussi, je mourrai en prison. Mon bonheur sera de vous avoir près de moi et de vous écouter le plus longtemps possible.
- Mon fils, reprend Faria, apprenez par cœur la lettre de Spada. Un jour, vous serez libre. N'ayez alors qu'une pensée : aller à Monte-Cristo et trouver le trésor.

Deux années passent encore.

Une nuit, Edmond se réveille. Il croit avoir entendu appeler. Il ouvre les yeux dans le noir et il écoute. Son nom arrive jusqu'à lui. Quelqu'un se plaint.

— Grand Dieu! s'écrie-t-il, est-ce que ce serait... Il déplace son lit, traverse le souterrain, entre dans le cachot de l'abbé.

Près de la pierre qui a été soulevée, le vieil homme est assis. Son visage et ses lèvres sont blancs. Ses mains tremblent. Il n'y a pas de doute. Il est de nouveau malade.

- Eh bien, mon ami, dit-il, vous comprenez, n'est-ce pas?
- A l'aide! crie Edmond en courant vers la porte.
- Silence! dit Faria, ou vous êtes perdu. Ne pensons plus qu'à vous. Il vous faudrait des années pour refaire seul ce que j'ai fait ici... Un autre malheureux viendra prendre ma place. Il pourra peut-être vous aider à fuir. Moi, je vous en empêchais... Dieu fait enfin quelque chose pour

أعادوا سدّه ، أغلق بأحجار ضخمة . قال دانتي :

_ أرأيت ، سوف أبقى معك ، وسوف أموت أنا أيضاً في السجن، و ستكون سعادتي ببقائك إلى جانبي و بالإستماع إليك لأطول وقت ممكن .

أردف فاريا:

_ يا بنيّ ، احفظ رسالة سبادا عن ظهر قلب . يوماً ما ، ستكون حرّاً ، عندئذ ، لا تفكر إلا بشيئ واحد: الذهاب إلى مونت كريستو و إيجاد الكنز.

انقضت أيضاً سنتان.

و ذات ليلة ، استيقظ إدمون . تخيّل أنه سمع نداء . فتح عينيه في الظلام و أنصت . و صل إليه اسمه ، شخص ما يتألم . صاح :

_ يا إلهي العظيم ! هل يكون ذلك ... ترك سريره ، اجتاز السرداب و دخل زنزانة الكاهن.

بالقرب من الحجر الذي كان مرفوعاً ، جلس الرجل العجوز ، وجهه و شفتاه شاحبان ، ويداه ترتجفان . ليس هناك من شك ، إنه مريض من جديد . قال:

_ إذاً يا صديقي ، أنت تدرك أليس كذلك ؟ ركض إدمون نحو الباب صائحاً:

_ النجدة !

قال فاريا:

_ اصمت ! أو ستهلك . دعنا لا نفكر بعد الآن إلا بك. سيلزمك سنوات لتعيد وحدك فعل ما فعلته أنا هنا ... سيأتي بائس آخر ليأخذ مكاني . ربما سيمكنه مساعدتك على الهرب. أنا كنت سأعيقك ... لقد فعل الله أخيراً شيئاً

vous: il vous donne plus qu'il ne vous prend et il est temps que je meure.

— Oh! mon ami, taisez-vous... Je vous ai déjà sauvé une fois, je vous sauverai encore!

Il soulève le pied du lit et tire le médicament.

- Voyez, reprend-il. Il en reste encore. Vite, dites-moi ce qu'il faut que je fasse, cette fois.
- Le froid monte déjà en moi. Dans cinq minutes, l'attaque, la troisième attaque commencera. N'attendez pas si longtemps que la dernière fois pour me faire prendre les gouttes. Si je ne vais pas mieux, faites-moi boire tout le reste de la bouteille. Maintenant, portez-moi sur mon lit. Je ne peux plus me lever... C'est bien... Merci... Je vois le trésor des Spada. N'oubliez pas... dans la grotte... Je ne suis pas fou... Oh! la voilà, la mort, elle vient... Votre main, Dantès!...

Le vieil homme pousse encore une plainte, puis des cris. Dantès fait couler dix gouttes dans la bouche du vieillard, puis un quart d'heure plus tard, tout le reste de la bouteille. Quelques minutes passent. Alors Dantès se penche. Il pose la main sur le cœur de son ami. Il ne bat plus. Le vieillard est mort.

Six heures sonnent. Le jour vient. Dantès rentre dans le souterrain, ramène la pierre sur sa tête, rentre chez lui. Il était temps. Le gardien arrive. Du cachot de Dantès, il descend à celui de l'abbé.

Edmond entend des cris, des bruits de pas. Appelés par le gardien, des soldats arrivent. من أجلك ، لقد أعطاك أكثر مما أخذ منك ، و قد حان الوقت لأموت .

_ أوه ! يا صديقي ، اسكت...لقد سبق أن أنقذتك مرّة، وسأنقذك ثانية !

رفع قدم السرير و سحب الدواء . أردف :

_ أترى ، ما يزال هناك منه . بسرعة ، قل لي ماذا يجب أن أفعل هذه المرة .

_ لقد سرَت البرودة إليّ ، وخلال خمس دقائق ، النوبة ، النوبة الثالثة ، ستبدأ ، لا تنتظر وقتاً طويلاً كما في المرة السابقة لتعطيني النقاط . و إن لم أتحسّن ، أشربني كل ما يتبقى في الزجاجة . و الآن ، احملني إلى سريري ، لم أعد أقوى على النهوض... هذا جيد ... شكراً... إني أرى كنز السبادا... لا تنسَ.. في المغارة... أنا لستُ مجنوناً ... أوه لاها هو قادم ، الموت ، لقد جاء ، يدُك ، دانتي لا

أطلق الرجل العجوز أنيناً أيضاً ، ثم صرخات ، سكب دانتي عشر نقاط في فم العجوز ،ثمّ ، بعد ربع ساعة ، كل ما تبقى في الزجاجة .

مرّت بضع دقائق . عندها ،انحنى دانتي ، وضع يده فوق قلب صديقه ، لم يعد ينبض ، لقد مات العجوز .

دقّت الساعة السادسة . طلع النهار . عاد دانتي إلى السرداب، أعاد الحجر فوق رأسه و عاد إلى زنزانته.

كان قد حان الوقت . وصل الحارس . ومن زنزانة دانتي نزل إلى زنزانة الكاهن . سمع إدمون صيحات ووقع خطوات . وصل الجنود الذين ناداهم الحارس .

Dantès va écouter dans le souterrain, sous la pierre.

- Le fou, dit une voix, est allé retrouver ses trésors.
- Avec tous ses millions, dit l'autre, il n'aurait pas de quoi payer son enterrement.
- Oh! répond un troisième, les enterrements au château d'If ne coûtent pas cher.
- Comme c'est un abbé, reprend la première voix, on le mettra peut-être dans un sac neuf.

Des hommes repartent. D'autres entrent : le médecin sans doute et le gouverneur.

- Il est bien mort, dit la voix d'un des nouveaux arrivés, sans doute celle du médecin.
- Je l'aimais bien, répond le gouverneur. C'était un prisonnier doux, amusant et surtout facile.
- Oh! fait la voix du gardien, on aurait pu laisser la porte ouverte. Il serait bien resté cinquante ans ici sans jamais essayer de se sauver. Il était un peu médecin lui aussi. Un jour, ma femme était malade. Je lui en ai parlé. Il m'a expliqué comment la soigner. J'ai suivi ses conseils. Elle a guéri.
- Eh bien, fait le gouverneur. Nous le remercierons en lui donnant le sac le plus neuf qu'on pourra trouver.
- Devons-nous le mettre dedans tout de suite ? demande le gardien.
  - Oui. Dépêchez-vous.

Puis il ajoute:

— A ce soir!

ذهب دانتي لينصت من داخل السرداب ، تحت الحجر .

قال صوت :

_ المجنون ، ذهب لملاقاة كنوزه .

قال الآخر:

_ مع كل ملايينه ، لم يكن يملك ما يدفع به كلفة دفنه . أحاب ثالث :

_ أوه ١ الدفن في قصر إيف لا يكلّف غالياً .

أردف الصوت الأول:

_ بما أنه كاهن ، ربما سنضعه في كيس جديد .

غادر رجال و دخل آخرون: الطبيب دون شكّ و الحاكم.

قال صوت أحد القادمين الجدد ، لا شك أنه صوت الطبيب :

_ لقد مات ميتة حسنة .

أجاب الحاكم:

_ كنت أحبه كثيراً. كان سجيناً رقيقاً و مسلياً و على الأخص

قال صوت الحارس:

_ أوه ! كان يمكن أن نبقي الباب مفتوحاً . لكان بقي خمسين عاماً هنا ، دون أن يحاول الهرب أبداً . كان طبيباً بعض الشيئ هو أيضاً ، فذات يوم ، كانت زوجتي مريضة . حدّثته عن ذلك . شرح لى كيفية علاجها ، فاتبعت نصائحه و شُفيَت .

قال الحاكم:

_ إذاً ، سنشكره بإعطائه أجدد كيس يمكن إيجاده .

سأل الحارس:

_ هل يحب أن نضعه فيه على الفور؟

_ أجل أسرعوا .

ثم أضاف:

_ إلى اللقاء هذا المساء ا

- Vers quelle heure? demande le gardien.
- Mais vers dix ou onze heures.
- Quelqu'un devra-t-il rester avec le mort?
- Pour quoi faire? Une tempête se prépare. La mer est déjà grosse. On ne peut pas envoyer chercher un autre abbé pour dire les prières*. On fermera le cachot comme si l'abbé était vivant, voilà tout.

Des pas s'éloignent au bout d'un temps qui paraît long à Dantès. Le silence revient. Alors, le jeune homme soulève la pierre avec sa tête. Il jette un regard dans la chambre. La chambre est vide. Il entre.

LE CIMETIERE DU CHATEAU D'IF

Devant lui, sur le lit, Dantès voit un sac de toile. Faria, le bon Faria qui lui a appris tant de choses est mort. Il ne pourra plus voir son ami, plus l'entendre. Seul, il est de nouveau seul. « Je voudrais mourir moi aussi », pense-t-il d'abord. Mais non! Dantès ne veut pas mourir.

— Mourir! oh non! reprend-il, ce n'est pas la peine d'avoir tant appris, pour mourir maintenant! Mourir, c'était bon il y a quelques années; mais maintenant, je veux vivre. Je veux remercier ceux qui ont dû chercher à m'aider, et punir les autres. Hélas! un jour, peut-être, je sortirai

سأل الحارس:

- _ نحو أيّة ساعة ؟
- _ نحو الساعة العاشرة أو الحادية عشرة .
  - _ هل يجب أن يبقى أحد مع الميت ؟

_ و لماذا ؟ هناك عاصفة قادمة ، والبحر هائج ، لا يمكننا أن نرسل بطلب كاهن آخر ليتلو الصلوات . سنغلق الزنزانة كما لو كان الكاهن حياً . هذا كل شيئ .

بعد وقت بدا طويلاً بالنسبة لدانتي ، ابتعدت الخطوات ، و عاد الصّمت . عندئذ ، رفع الشاب الحجر برأسه ، ألقى نظرة داخل الغرفة . كانت الغرفة فارغة ، فدخل .

مقبرة قصر إيف

أمامه ، فوق السرير ، رأى دانتي كيساً من الكتّان . فاريا ، الطيّب فاريا ، الذي علمه الكثير من الأشياء قد مات . لن يستطيع بعد الآن أن يرى صديقه ، أو أن يسمعه. وحيد ، إنه من جديد وحيد . فكّر في البداية :

" أريد أن أموت أنا أيضا ." لكن لا ! لا يريد دانتي أن يموت .

_ أموت ! أوه لا ! لم يكن من داع أن أتعلم الكثير ، لأموت الآن الأن أموت ! كان ذلك جيداً منذ بضع سنوات. لكن الآن ، أريد أن أعيش ، أريد أن أشكرأولئك الذين لا بد أنهم سعوا لمساعدتي، وأن أقتص من الآخرين. للأسف ! يوماً ما، ربمًا سأخرج

de ma prison comme Faria... Comme Faria?... Mais pourquoi pas à sa place?... Oui, si seuls les morts sortent d'ici, prenons la place des morts.

Il se penche sur le sac, le découd* avec le couteau de Faria, sort le mort, l'emporte chez lui, le couche dans son lit, le coiffe et le couvre de sa couverture. Il embrasse une dernière fois ce visage aimé, rentre dans l'autre cachot, prend l'aiguille, le couteau, le fil, se déshabille, cache ses habits dans le souterrain, entre dans le sac, recoud* de l'intérieur, puis attend.

— Quand on m'aura enterré, pense-t-il, je saurai bien creuser et sortir la nuit venue... Si on s'aperçoit, avant, que je ne suis pas un mort, j'ouvrirai le sac d'un coup de couteau, je me battrai et je me sauverai... Mais le gardien peut vouloir me regarder dans mon lit? Bah! il m'a vu si souvent couché, j'ai si souvent refusé de lui parler! Comme d'habitude, il posera le pain et la soupe sur la table et s'en ira sans me parler.

A sept heures du soir, aucun bruit ne se fait entendre. Le gardien ne s'est donc aperçu de rien.

Les heures passent lentement. Enfin, voici des pas. Des hommes descendent l'escalier, s'arrêtent. La porte s'ouvre. Une lumière paraît. A travers le sac, Dantès voit deux ombres approcher. Une troisième, à la porte, tient une lumière. Les deux premières ombres se placent en haut et en bas du lit. Dantès sent qu'on le soulève*.

— Ah! dit un des hommes, il est bien lourd pour un vieil homme maigre!

من سجني مثل فاريا... مثل فاريا ؟ لكن ، لم لا يكون بدلاً منه؟ أجل ، إن كان الموتى وحدهم يخرجون من هنا ، فلنأخذ مكان الموتى .

انحنى فوق الكيس ، فتقه بواسطة سكّين فاريا ، أخرج الميت، حمله إلى زنزانته ، مدّده على سريره ، غطى له رأسه و غطاه بغطائه. قبّل للمرة الأخيرة ذلك الوجه الحبيب وعاد إلى الزنزانة الأخرى . أخذ الإبرة و السنّكين و الخيط ، خلع ثيابه و أخفاها في السرداب ، دخل الكيس ، أعاد خياطته من الداخل ، ثم انتظر . فكّر :

_ بعد أن يدفنونني ، سأتمكن من الحفر جيداً و الخروج عند حلول الليل ... و إن لاحظوا قبلها أنني لست ميتاً ، فسأفتح الكيس بضربة سكين ، وأقاتل وأهرب ... لكن من المحتمل أن يرغب الحارس برؤيتي في سريري ؟ أف ! غالباً ما رآني نائماً ، و غالباً ما رفضت أن أكلمه ! كالعادة ، سيضع الخبز و الحساء فوق الطاولة وسيذهب دون أن يكلمني .

عند الساعة السابعة مساء ، لم تُسمع أية ضجة ، إذاً ، فالحارس لم يلاحظ شيئا .

مرّت الساعات ببطء . أخيراً ،ها هي خطوات

نزل رجال السلم. توقفوا . انفتح الباب . ظهر ضوء . و من خلال الكيس ، رأى دانتي ظلّين يقتربان ، و ثالث عند الباب يمسك ضوءاً . أخذ الظلان الأوّلان مكانهما عند رأس السرير و أسفله. شعر دانتي أنهم يرفعونه.

قال أحد الرجال:

_ آه ا إنه ثقيل جداً بالنسبة لرجل عجوز هزيل ا

- On dit que chaque année ajoute au poids des os, reprend un autre.
  - As-tu préparé la pierre ?
  - Je l'ai laissée en haut.

« Pourquoi une pierre? », se demande Dantès. Les hommes montent un escalier. Tout à coup, l'air frais de la mer lui arrive à travers la toile du sac. Les porteurs font encore une dizaine de mètres, s'arrêtent de nouveau et posent Dantès sur le sol. Un des porteurs s'éloigne.

— Sais-tu que tu n'es pas léger du tout? dit un des hommes en s'adressant à celui qu'il croit mort.

Dantès prend peur. Il pense ouvrir le sac et fuir. Mais il se dit qu'il doit être dans la cour intérieure de la prison. Il attend.

- Eclaire-moi donc, animal, dit l'homme qui s'est éloigné. Si je ne vois pas clair, je ne trouverai jamais ce que je cherche.
- Que cherche-t-il? se demande Dantès. Une pioche?
  - Ah! j'ai trouvé! s'écrie l'homme.
  - Dépêche-toi, dit l'autre. Il fait froid ici.

L'homme revient. Quelque chose de lourd tombe tout près de lui. Dantès sent ses pieds pris par une corde.

- C'est fait? demande quelqu'un.
- Oui. Et bien fait.
- Alors, en route.

Les deux hommes reprennent le corps. Le troisième, celui qui tenait la lampe, porte quelque chose, tout près de Dantès, quelque chose, qui, أردف آخر:

_ يقولون أن كل عام يضيف إلى وزن العظام .

_ هل جهّزتَ الحجر ؟

_ تركتُه في الأعلى .

" لماذا الحجر ؟ " تساءل دانتي.

صعد الرجال سلماً . فجأة ، وصل إليه هواء البحر المنعش من خلال قماش الكيس . سار الحاملان قرابة عشرة أمتار أخرى. توقفا من جديد ووضعا دانتي على الأرض . ابتعد أحد الحاملان.

قال أحد الرجال موجّهاً الّكلام إلى ذلك الذي يحسبه ميتاً:

_ هل تعلم أنك لست خفيف الوزن على الإطلاق ؟

خاف دانتي . فكّر أن يفتح الكيس و يهرب ، لكنه قال لنفسه أنه لا بد أن يكون في الباحة الداخلية للسجن ، فانتظر .

قال الرجل الذي ابتعد:

_ أضئ لي يا حيوان . إن لم أر بوضوح ، فلن أجد أبداً ما أبحث عنه .

عمّ يبحث ؟ عن معول ؟ " تساءل دانتي .

صاح الرجل :

آه! لقد وحدته.

قال الآخر:

_ أسرع ، الجوّ بارد هنا .

عاد الرجل . سقط شيئ ثقيل بالقرب من دانتي ، و شعر أن قدماه ربطتا بحبل .

سأل أحدهم :

_ هل تمّ الأمر؟

_ أجل ؟ وقد تمّ بشكل جيد .

_ إذاً ، لننطلق .

حمل الرجلان الجسد ، و الثالث ، ذلك الذي كان يمسك بالمصباح ، حمل شيئًا ما قريباً جداً من دانتي ، شيئ

par moments, tire sur la corde autour de ses jambes.

Une porte s'ouvre. Le bruit de la mer frappant des rochers se fait entendre de très près.

- Mauvais temps! dit un des porteurs, il ne ferait pas bon d'être en mer cette nuit.
- Oui, l'abbé va être mouillé, dit l'autre, et ils rient.
  - Bon !nous voilà arrivés ! reprend le premier.
- Plus loin, plus loin, dit l'autre. Tu sais bien que le dernier mort est resté en route, sur les rochers, et que le gouverneur, le lendemain, n'était pas content.

Les hommes font encore quelques pas, respirent fort, posent quelque chose de très lourd sur le corps de Dantès et se placent à chaque bout du sac, le plus grand d'un côté, les deux autres de l'autre côté.

- Une, crient-ils ensemble.
- Deux.
- Trois!

كان من وقت لآخر يشدّ الحبل حول ساقيه .

انفتح باب وسمع هدير البحر الذي يضرب الصخور قريباً جداً . قال أحد الحاملان :

_ طقس سيّئ ! ليس من الجيد أن يكون المرء في البحر هذه الليلة .

قال الآخر:

_ أجل ، سوف يبتلّ الكاهن .

و ضحكوا . أردف الأول :

_ حسناً ! ها قد وصلنا !

قال الآخر:

_ أبعَد ، أبعَد . تعلم جيداً أن الميت الأخير بقي في الطريق فوق الصخور ، و أنه في اليوم التالي لم يكن الحاكم مسروراً .

سار الرجال بضع خطوات أخرى ، تنفسوا بعمق ، وضعوا شيئاً ثقيلاً جداً فوق جسد دانتي و توضعوا عند طرفي الكيس ، الأضخم بينهم من جهة ، و الإثنان الآخران من الجهة الأخرى . صاحوا سوية:

- _ واحد .
- ـــ إثنان .
- _ ثلاثة !

Dantès se sent lancé en l'air. Il lui semble tomber dans un vide sans fin, tiré par quelque chose de très lourd.

Il entre dans la mer, et le froid de l'eau lui fait pousser un grand cri. Il descend, descend... Une grosse pierre a été attachée à ses pieds.

La mer est le cimetière du château d'If.

L'ILE DE TIBOULEN

Dantès essaie de ne pas respirer, et, avec son couteau tout prêt dans sa main droite, il ouvre le sac, sort les bras, puis la tête. Mais, sous le poids de la pierre, il continue à descendre dans cette mer profonde. Alors, il cherche la corde autour de ses jambes et la coupe. Il était temps. Il touchait le fond de la mer et ses poumons étaient vides. Il a la force de donner un coup de pied sur le rocher. Il remonte... si lentement!

Arrivé à l'air, il respire, puis sans rien regarder rentre sous l'eau et nage. Il continue le plus longtemps possible. Il remonte. Au-dessus de sa tête, le ciel est noir. Un grand vent chasse des nuages bas. Une tempête se prépare. Derrière lui, plus noir que la mer, plus noir que le ciel, il voit le château d'If. Ses rochers, comme des bras, semblent vouloir le reprendre. Tout en haut, une lampe éclaire trois ombres. Il lui semble شعر دانتي بنفسه يُقذف في الهواء . بدا له أنه يسقط في خَواءٍ لا نهاية له ، مسحوباً بشيئ ثقيل جداً .

دخل في البحر و جعلته برودة المياه يطلق صرخة عالية . نزل ، ونزل ... حجراً كبيراً كان معلقاً بقدميه .

البحر هو مقبرة قصر ايف.

جزيرة تيبولان

حاول دانتي ألا يتنفس ، و بواسطة سكينه المجهّز في يده اليمنى، فتح الكيس ، أخرج ذراعيه ثم رأسه . لكن ، تحت ثقل الحجر ، استمرّفي النزول في ذلك البحر العميق . عندها ، بحث عن الحبل حول ساقيه و قطعه .

جاء وقت ، كاد يلامس قاع البحر ، و كانت رئتاه فارغتان . امتلك القوّة ليضرب الصخور بقدمه ، و صعد ثانية ...ببطء شديد !

عندما وصل إلى الهواء ، تنفس . ثم دون أن ينظر إلى شيئ ، عاد ثانية تحت الماء و سبح. تابع لأطول وقت ممكن ، و عاود الصعود . فوق رأسه ، كانت السماء سوداء ، وريح قوية تبدّد غيوماً منخفضة. هناك عاصفة قادمة . و خلفه ، أشد سواداً من البحر وأشد ظلمة من السماء ، رأى قصر إيف ، بدت صخوره كأذرع تريد استرجاعه . و في الأعلى ، أضاء مصباح ثلاثة أخيلة . بدا له

que ces ombres se penchent sur la mer. On a sans doute entendu le cri qu'il a poussé. Dantès recommence à nager sous l'eau... La troisième fois où il remonte, les ombres ont disparu.

Il faut qu'il nage jusqu'à une île. A terre, il serait tout de suite repris. Les îles Ratonneau ou Pomègue sont habitées; l'île de Daume l'est aussi. Les îles les plus sûres sont donc celles de Tiboulen ou de Maire, à quatre kilomètres du château d'If. Dantès nage vers elles.

Une lumière lui apparaît. En allant droit sur elle, il sait qu'il laisserait Tiboulen un peu à gauche. Mais pourra-t-il nager jusque-là?

Heureusement, il a creusé les murs de sa prison, il a travaillé, il est resté en bonne santé et il se retrouve dans l'eau comme le poisson qu'il était, enfant... Mais la peur ne le quitte pas. Il écoute. Chaque vague lui semble une barque. Alors il nage plus vite et se fatigue.

Il y a maintenant plus d'une heure qu'il a quitté le château d'If. Il pense qu'il n'est plus loin de Tiboulen. Il fait un nouvel effort.

Tout à coup, il lui semble que le ciel devient plus sombre encore, qu'un nuage épais, lourd, vient sur lui. Au même moment, ses genoux rencontrent quelque chose de dur. Il croit qu'il a reçu une balle, qu'il est blessé. Il nage encore et sent un rocher sous sa main. Il est à Tiboulen.

Il se couche sur une pierre. Et il s'endort. Au bout d'une heure, il est réveillé par un coup de tonnerre. Un éclair traverse le ciel, tout près de أن هذه الأخيلة تتحني فوق البحر . سمعوا دون شك الصرخة التي أطلقها . عاود دانتي السباحة تحت الماء ...

وعندما صعد للمرة الثالثة ، كانت الأخيلة قد اختفت . يجب أن يسبح إلى جزيرة ما . على اليابسة ، سيُقبض عليه على الفور . جزر راتونو أو بوميج مأهولتان ، وكذلك جزيرة دوم . الجزر الأكثر أماناً هي إذاً جزر تيبولان أو مير على بعد أربعة كيلومترات من قصر إيف . سبح دانتي باتجاهها .

بدا له ضوء ما. كان يعلم أنه بذهابه مباشرة إليه سيخلّف جزيرة تيبولان إلى اليسار قليلاً. لكن ، هل سيتمكن من السباحة إلى هناك ؟

لحسن الحظ ، كان قد حفر جدران سجنه . عمل ، وبقي بصحة جيدة ، ووجد نفسه في الماء كالسمكة كما كان وهو طفل ... لكن الخوف لم يفارقه . أنصت . كل موجة بدت له قارباً . عندئذ ، سبح بسرعة أكبر ، و تعب .

مضى الآن أكثر من ساعة على تركه قصر إيف . اعتقد أنه لم يعد بعيداً عن تيبولان ، فبذل جهداً آخر .

فجأة ،بدا له أن السماء أصبحت أكثر تجهّماً ، و أن غيمة كثيفة ، ثقيلة تأتي فوقه .

في نفس اللحظة ، اصطدمت ركبتاه بشيئ ما صلب. خُيّل إليه أنه تلقى رصاصة و أنه جُرح . سبح أكثر و شعر بصخرة تحت يده . إنه في تيبولان .

استلقى على صخرة وغفى . بعد ساعة ،استيقظ على صوت الرعد . اخترق برق السماء بالقرب

lui, comme un serpent de feu. Il se cache sous un rocher. L'île tremble sous les coups de la mer.

Il se rappelle alors qu'il n'a pas mangé depuis vingt-quatre heures. Il a faim. Il a soif. Il boit l'eau de la tempête, dans le creux d'un rocher.

Tout à coup, un éclair lui montre un petit bateau de pêcheurs qui s'approche rapidement. Quatre hommes sont à bord. Leurs cris arrivent jusqu'à lui. Dantès crie, lui aussi, pour les prévenir du danger. Trop tard, le bateau a touché les rochers. Les hommes sont roulés par les vagues, écrasés. Ils disparaissent. Dantès court vers les rochers. Il écoute. Il n'entend plus que le bruit de la tempête.

Peu à peu le vent tombe. Le ciel s'éclaire vers l'ouest. Le jour se lève. Il doit être cinq heures du matin.

« Dans deux ou trois heures, se dit Dantès, le gardien entrera dans ma chambre. Cette fois-ci, il voudra me parler. Il touchera le corps de mon ami. Il appellera. On trouvera le souterrain. Les hommes qui m'ont jeté à la mer diront qu'ils ont entendu crier. On me cherchera. On enverra des barques de tous côtés. On tirera le canon*. Tout le monde saura qu'un prisonnier s'est sauvé. Alors, que deviendrai-je? J'ai faim. J'ai froid. Je n'ai pas d'habit. J'ai même perdu le couteau de Faria. Mon Dieu, venez à mon aide! »

منه، كأفعى من نار. اختبأ تحت صغرة. اهتزّت الجزيرة تحت ضربات البحر. تذكّر عندئذ أنه لم يأكل منذ أربع وعشرين ساعة. إنه جائع، و عطشان. شرب من ماء العاصفة من تجويف في صغرة.

فجأة ،أظهر له بريق قارب صيد صغير يقترب بسرعة ، وعلى متنه أربعة رجال . وصلت صيحاتهم إليه .صرخ دانتي هو أيضا لينبههم إلى الخطر لكن، بعد فوات الأوان فقد اصطدم القارب بالصخور. لفّت الأمواج الرجال، تهشموا ،واختفوا ركض دانتي نحو الصخور . أصغى . لم يعد يسمع سوى هدير العاصفة .

شيئاً فشيئاً ، ركدت الرياح و برقت السماء باتجاه الغرب . طلع النهار . لا بدّ أنها الساعة الخامسة صباحاً .

قال دانتي لنفسه: "خلال ساعتين أو ثلاث ساعات ، سيدخل الحارس إلى غرفتي هذه المرة سيود أن يكلمني. سيلمس جسد صديقي . سينادي . سيجدون السرداب، و سيقول الرجال الذين رموني في البحر أنهم سمعوا صراخاً . سيبحثون عني . سيرسلون قوارب في كل الاتجاهات. سيطلقون المدفع و سيعرف الجميع أن سجيناً قد هرب . عندئذ، ماذا سيحل بي؟ أنا جائع و بردان . لا ملابس لدي ، حتى أنني أضعت سكين فاريا. يا إلهي ساعدني !"

LA JEUNE-AMELIE

A ce moment, un bateau paraît derrière l'île Pomègue. Il vient d'un village à côté du port de Marseille. Il avance rapidement.

— Oh! s'écrie Edmond, je pourrais facilement, en une demi-heure, me placer sur le chemin de ce bateau. Mais que fera-t-on de moi? Le capitaine me reconduira à Marseille et on m'enfermera de nouveau. Mais, j'y pense, je pourrai dire que j'étais sur la barque de pêcheurs, cette nuit. Personne, hélas! ne pourra venir raconter que c'est faux. Tous sont morts.

Dans l'eau, devant lui, à côté de planches, il aperçoit un bonnet* de matelot. Il se jette à l'eau, nage vers le bonnet, s'en couvre la tête. Une large planche vient sous sa main gauche. Il s'y appuie* et, nageant de la main droite et des pieds, il essaie de couper la route du bateau vers la mer.

Le bateau, s'il va vers l'Italie, doit passer assez près de l'île. Il se rapproche. Quand Dantès n'est plus qu'à un kilomètre, il se soulève* et tend son bonnet... Mais personne ne le voit du bateau qui s'éloigne.

Dantès veut appeler. Il n'en a plus la force, et, de toute façon, le bateau est trop loin. Il s'appuie

لا جون ـ أميلي

في تلك اللحظة، ظهر مركب من خلف جزيرة بوميج، قادم من قرية بالقرب من مرفأ مرسيليا و تقدّم بسرعة.

صاح إدمون :

_ أوه لا قد أتمكن و بسهولة من أن أكون في نصف ساعة في طريق هذا المركب . لكن ، ماذا سيفعلون بي ؟ سيقودني القبطان إلى مرسيليا و سيسجنونني من جديد . لكن ، فكرت بذلك ، يمكنني أن أقول أنني كنت في قارب الصيادين هذه الليلة ، ولن يستطيع أحد وللأسف لا أن يأتي ليقول أن ذلك غير صحيح ، فقد ماتوا جميعهم.

في الماء، أمامه ، بجانب ألواح خشبية ، أبصرقبعة بحّار . رمى بنفسه في الماء و سبح نحو القبعة . وضعها على رأسه . وصل لوح خشبي عريض تحت يده اليسرى فاستند إليه ، وسبح بواسطة يده اليمنى و قدميه.

حاول أن يقطع على المركب طريقه باتجاه البحر .

إن كان المركب متجهاً إلى إيطاليا ، فلا بد أن يمر بمحاذاة الجزيرة . اقترب . و عندما لم يعد دانتي يبعد سوى كيلومتراً واحداً ، رفع نفسه و مد قبعته ... لكن أحداً لم يره من المركب الذي ابتعد.

أراد دانتي أن ينادي ، لم يعد يقوى عملى ذلك . وفي جميع الأحوال ، المركب بعيد جداً . استند

plus fort sur la planche. Sans elle, il se laisserait peut-être couler*.

Le bateau revient vers Dantès. Celui-ci fait un dernier effort. Il remue le bonnet au bout du bras et crie. Cette fois-ci, on le voit et on l'entend. Le bateau tourne. Une barque est mise à la mer.

Dantès croit qu'il n'a plus besoin de la planche. Il nage aussi vite qu'il peut vers la barque. Il en est à cinquante mètres quand il se sent tout à coup sans force. Il respire avec peine. Il pousse un cri.

Les hommes l'entendent de la barque. Ils lui crient : « Courage ! » Le mot lui arrive au moment où une grosse vague retombe sur lui. Il coule, puis reparaît. Il pousse un troisième cri. L'eau passe par-dessus sa tête. A travers l'eau, le ciel lui semble noir. Il remonte encore. Cette fois-ci, il ne voit plus rien, mais il sent qu'on le prend par les cheveux.

Quand Dantès rouvre les yeux, il se trouve sur le bateau La Jeune-Amélie, qui continue son che-

بقوّة أكبر على اللوح الخشبي ، من دونه ، لربما كان قد ترك نفسه يغرق.

عاد القارب باتجاه دانتي ، فقام هذا بجهد أخير. لوح بالقبعة بيده و صاح. هذه المرّة ، رأوه و سمعوه. دار المركب ، وأنزل قارب إلى البحر.

اعتقد دانتي أنه لم يعد بحاجة إلى اللوح الخشبي. سبح بأقصى ما أمكنه من سرعة باتجاه القارب. و كان على بعد خمسين متراً منه، عندما شعر بنفسه فجأة دون قوة. تنفس بصعوبة وأطلق صرخة.

سمعه الرجال من القارب فصاحوا به :" تشجّع! " وصلت الكلمة إليه في اللحظة التي سقطت فيها موجة كبيرة فوقه . غرق ، ثم ظهر ثانية . أطلق صرخة ثالثة . غطّى الماء رأسه ، ومن خلال الماء ، بدت له السماء مظلمة . عاود الصعود ثانية ، و هذه المرة ، لم يعد يرى شيئاً لكنه شعر أن أحداً أمسكه من شعره .

عندما فتح دانتي عينيه ، وجد نفسه فوق المركب لاجون ـ أميلي، الذي تابع طريقه.

min. Son premier regard est pour voir quelle direction elle suit : on s'éloigne du château d'If.

Dantès est si faible que son cri de bonheur est pris pour une plainte.

Il est couché. Des hommes l'entourent; l'un d'eux frotte ses membres avec une couverture de laine. Un autre, celui qui lui a crié: « Courage! », lui fait boire un peu d'alcool. Un troisième, le patron, lui demande en mauvais français:

- Qui êtes-vous?
- Je suis né dans l'île de Malte, répond Dantès en mauvais italien... Nous venions de Syracuse. Nous portions un chargement de vin à Marseille. La tempête nous a jetés contre ces rochers, làbas. Mon capitaine est mort. Tous mes camarades sont noyés. Je reste seul vivant. J'ai aperçu votre bateau. Je me suis jeté à l'eau et j'ai nagé vers vous. J'étais perdu, quand l'un de vos matelots m'a pris par les cheveux.
- C'est vrai, dit l'homme. Il était temps : vous couliez.
- Oui, dit Dantès en lui tendant la main, oui, mon ami, merci.
- Un peu plus, je vous laissais aller. Avec votre barbe et vos longs cheveux, vous avez l'air d'un bien méchant homme.
- Qu'allons-nous faire de vous ? demande le patron.
- Ce que vous voudrez. Je n'ai plus de patron, plus de bateau. J'ai perdu mes habits. Heureusement, je suis bon matelot. Jetez-moi dans le

كانت نظرته الأولى لرؤية وجهة سير المركب. لقد ابتعدوا عن قصر إيف.

كان دانتي ضعيفاً لدرجة أن صرخة الفرح بدت أنيناً . نام . أحاط به عدة رجال ، واحد منهم فرك له أطرافه بغطاء صوفي . و آخر ، ذلك الذي صاح به " تشجّع! " أشربه قليلاً من الكحول . و ثالث ، وهو ربّ العمل سأله بفرنسية رديئة :

_ من أنت ؟

فأجاب دانتي بإيطالية رديئة:

_ وُلدت في جزيرة مالطة ، كنا قادمين من سيراكوزا ، وكنا نحمل شحنة من النبيذ إلى مرسيليا . رمت بنا العاصفة فوق تلك الصخور ، هناك . مات القبطان و غرق جميع رفاقي . بقيت وحدي حياً . رأيت مركبكم فرميت بنفسي في البحر و سبحت باتجاهكم . كنت على وشك الهلاك عندما أمسكني أحد بحارتكم من شعري .

قال الرجل:

_ هذا صحيح ، جاء وقت ، كدتَ تغرق .

قال دانتي و هو يمدّ له يده:

_ أجل ، أجل يا صديقي ، شكراً .

_ قليلاً أيضاً ، و كنت تركتك لمصيرك . بلحيتك و شعرك الطويل تبدو كأنك رجل شرير جداً.

سأل ربّ العمل:

_ ماذا سنفعل بك ؟

_ كما تشاؤون . لم يعد لدي ربّ عمل ، ولا مركباً. فقدت ملابسي . لحسن الحظ أننى بحّار ماهر . ألقوا بي في

premier port où vous vous arrêterez. Je trouverai du travail.

- Vous connaissez la Méditerranée ? Les bons endroits pour mouiller* ?
- Je peux entrer et sortir des ports les plus difficiles, les yeux fermés.
- Eh bien, patron, dit le matelot qui a crié « courage » à Dantès, si le camarade dit vrai, pourquoi ne pas le garder avec nous ?
  - Je ferai plus que je n'ai promis, dit Dantès.
- Oh! Oh! dit le patron en riant, nous verrons cela.
- Quand vous voudrez, reprend Dantès en se levant. Où allez-vous?
  - A Livourne.
- Alors ne continuez pas en direction du large. Allez tout droit.
  - Nous toucherions l'île de Riou.
  - Vous en passerez à plus de trente mètres.
- Montrez-nous donc ce que vous savez faire, dit alors le patron.

Sans perdre une minute, Edmond prend la direction du bateau et le fait passer à trente mètres juste de l'île.

- Très bien! dit le patron.
- Très bien! répètent les matelots.
- Vous voyez que je peux vous être utile, dit Dantès. Si vous ne voulez plus de moi, à Livourne, vous me laisserez là, sans me payer, avec seulement les habits que vous me donnerez.
  - Le patron vous donnera ce qu'il donne aux

```
أول ميناء تتوقفون فيه ، و سأجد عملاً.
```

_ هل تعرف البحر المتوسط ؟ الأماكن المناسبة للإرساء ؟

_ أستطيع الدخول و الخروج من أكثر المراسي صعوبة مغمض عينين .

قال البحّار الذي صاح بدانتي " تشجّع " :

_ إذاً أيّها القائد ، إن كانّ الرفيق يقول الحقيقة ، لم لا نبقيه عنا ؟

قال دانتي:

_ سأقوم بأكثر ممّا وعدت.

قال ربّ العمل ضاحكاً:

_ أوه ! أوه ! سنرى ذلك .

أردف دانتي و هو ينهض :

_ عندما تشاؤون ، الى أين أنتم ذاهبون ؟

_ إلى ليفورن .

_ إذاً ، لا تتابعوا باتجاه عرض البحر . سيروا بخط مستقيم .

قد نلامس جزیرة ریو .

_ ستمرّون بها على بعد أكثر من ثلاثين متراً .

قال عندئذ ربّ العمل:

_ أرنا إذاً ، ما تجيد عمله .

و دون أن يضيع دقيقة واحدة ، تولى إدمون قيادة المركب ، وجعله يمرّ على بعد ثلاثين متراً تماماً من الجزيرة.

قال ربّ العمل:

_ حيّد جداً .

و ردّد البحارة:

_ حيّد حداً .

قال دانتى :

ــ ترون أنني يمكن أن أكون نافعاً لكم . إن لم تعودوا تريدون شيئاً منيّ في ليفورن ، اتركوني هناك ، دون أن تدفعوا لي ، فقط بما ستعطوني من ملابس .

_ سيعطيك القائد ما يعطيه

autres. Vous en savez plus que nous, dit le matelot qui a sauvé Dantès.

— Jacopo! dit le patron, ne perdons plus de temps. Habillez votre nouveau camarade. Donnezlui du pain et du vin. Il en a sûrement besoin. Et puis, repartons.

On apporte du pain et du vin à Dantès. Il commence à manger, quand un coup de canon est tiré du château d'If.

- Qu'est-ce que ça veut dire? demande le patron.
- Un prisonnier a dû se sauver cette nuit, dit Dantès et on prévient les bateaux.

Le patron regarde le jeune homme. Il le voit boire tranquillement à la bouteille et dire :

- Voilà du vin qui est fort et qui fait du bien. Le patron se tait. Il pense :

«Ce qui est sûr, c'est que j'ai trouvé un bon matelot, et puis, j'ai vraiment trop d'armes à bord pour retourner à terre. On pourrait m'arrêter. »

Un peu plus tard, Jacopo vient s'asseoir près de Dantès.

- Quel mois sommes-nous? demande ce dernier.
  - Le 28 février, répond Jacopo.
  - De quelle année?
  - Vous avez oublié l'année où nous sommes?
- Que voulez-vous! J'ai eu si peur cette nuit, dit en riant Dantès, que je ne sais plus où j'en suis.
  - Nous sommes le 28 février 1829.

للآخرين . أنت تعرف أكثر ممّا نعرف . قال البحّار الذي أنقذ دانتي. قال ربّ العما،:

الجديد و أعطوه خبزاً و خمراً ، مؤكّد أنّه بحاجة إليها . ثمّ لننطلقُ ثانىة .

-أحضروا لدانتي خبزاً و خمراً . بدأ يأكل ، عندما أطلقت ضرية مدفع من قصر إيّف .

سأل دتّ العمل:

_ ماذا يعنى ذلك ؟

قال دانتي :

_ لا بد ان أحد السجناء قد هرب هذه الليلة ، و هم ينبهون

نظر ربّ العمل إلى الشاب فرآه يشرب بطمأنينة من الزجاجة

_ إنه نبيذ حاد و يفيد .

صمت ربّ العمل و فكّر:

ما هو أكيد ، أنني وجدت بحّاراً ماهراً . ثمّ إنني في الحقيقة أحمل الكثيرِمن الأسلحة على ظهرالمركب لأعود بها إلى اليابسة، فمن المكنّ أن يوقفوني ."

بعد قليل ، جاء جاكوبو و جلس قرب دانتي. سأل هذا الأخير:

_ في أيّ شهر نحن ؟

أجاب جاكوبو:

_ فے ۲۸ شیاط .

_ من أيّ عام ؟

_ هل نسيت في أيّ عام نحن ؟ قال دانتي ضاحكاً :

_ ماذا تريد ! اعتراني خوف كبيرهذه الليلة ، لدرجة أنني لم أعد أعرف في أيّ عام أناً .

_ إننا في ٢٨ شباط عام ١٨٢٩ .

Il y a quatorze ans que Dantès a été arrêté. Il est entré à dix-neuf ans au château d'If. Il en sort à trente-trois ans.

Il se demande ce que Mercédès a pu devenir. Puis un éclair s'allume dans ses yeux en pensant à Danglars, à Fernand, à Villefort. Il se promet de les retrouver.

Qui pourrait maintenant empêcher La Jeune-Amélie d'arriver à Livourne?

SUR LA MEDITERRANEE

La Jeune-Amélie ne va pas tout de suite en Italie. Elle s'arrête dans plusieurs petits ports et rencontre, au large, d'autres bateaux. Des tissus prennent la place d'armes, des armes celle de tissus. On charge et on décharge aussi du tabac.

Dantès comprend vite le métier de ses nouveaux amis et s'il sait qui est son patron, le patron, lui, ne sait pas qui est son nouveau matelot.

Arrivé à Livourne, Edmond se demande s'il se reconnaîtra lui-même après quatorze ans qu'il ne s'est pas vu. Il entre chez un coiffeur pour faire couper sa barbe et ses longs cheveux.

L'homme le regarde avec étonnement, mais ne pose pas de questions et fait rapidement le travail demandé. Edmond se regarde alors dans une glace. Il était entré au château d'If avec la figure لقد أوقف دانتي منذ أربع عشرة سنة . دخل إلى قصر إيف في سنّ التاسعة عشرة و خرج منه في الثالثة و الثلاثين .

تساءل عمّا يكون قد حلّ بمرسيدس. ثم أضاء بريق في عينيه عندما فكر بدانغلار و فرناند و فيللفور ، وعاهد نفسه أن يجدهم. من عساه الآن يستطيع أن يمنع لاجون ـ أميلي من الوصول إلى ليفورن ؟

في البحر الأبيض المتوسط

لم تذهب لاجون - أميلي على الفور إلى إيطاليا ، فقد توقفت في عدّة موانئ صغيرة . التقت في عرض البحر بمراكب أخرى . حلّت أقمشة محلّ أسلحة ، و أسلحة محلّ أقمشة . حمّلوا و أفرغوا تبغاً أنضاً .

فهم دانتي بسرعة مهنة أصدقائه الجدد . وإن علم من يكون ربّ عمله ، فإن ربّ العمل لم يعلم من يكون بحّاره الجديد .

عند وصوله إلى ليفورن ، تساءل إدمون إن كان سيتعرّف على نفسه بعد أربعة عشر عاماً لم ير نفسه فيها .

دخل عند حلاق لقص لحيته و شعره الطويل.

نظر إليه الرجل باستغراب ، لكنه لم يطرح أسئلة وقام بسرعة بالعمل المطلوب منه . عندئذ ، نظر إدمون إلى نفسه في المرآة . كان قد دخل إلى قصر إيف بوجه

ronde et souriante d'un jeune homme heureux. Il voit, maintenant, devant lui, le visage dur d'un homme de trente-trois ans, qui a beaucoup souffert et qui a beaucoup appris. Son corps est toujours mince, mais il est devenu plus dur, plus lourd. Sa voix a changé.

Il sourit en se voyant. Même son meilleur ami, s'il lui en restait un, ne pourrait pas le reconnaître. Peut-il lui-même se reconnaître?

Il achète un pantalon, une chemise et un bonnet neufs, puis retourne à bord de La Jeune-Amélie et rend les habits qu'on lui a prêtés. Ses camarades le regardent avec étonnement. Ils se demandent s'il est vraiment un simple matelot. Mais le patron, qui est très content de l'avoir rencontré, préfère encore ne pas poser de questions. Il demande à Dantès de rester à son service.

En huit jours, le bateau est déchargé, nettoyé et chargé de nouveau de tissus, de tabac, de vins et d'armes. On part pour la Corse. D'autres bateaux y prendront le chargement et le feront passer en France.

Le lendemain, en montant tôt sur le pont, comme d'habitude, le patron trouve Dantès qui regarde passer, à sa gauche, des rochers gris couverts d'une lumière rose : l'île de Monte-Cristo.

Dantès pense qu'il pourrait sauter à la mer et que, dans une demi-heure, il serait sur cette terre tant espérée. Mais, là que ferait-il? Sans outils pour trouver le trésor, sans armes pour le مدور باسم لشاب سعید . و یری الآن أمامه وجهاً قاسیاً لرجل في الثالثة و الثلاثین من عمره عانی الكثیر و تعلم الكثیر . ما زال جسمه نحیلاً لكنه أصبح أكثر صلابة و أثقل وزناً ، و تغیر صوته . ابتسم عندما رأی صورته . حتی أفضل صدیق له ، إن كان قد بقی لدیه واحد ، لن یتمكن من التعرّف علیه . و هل استطاع هو نفسه التعرّف علی نفسه ؟

اشترى سروالاً و قميصاً و قبعة جدد ، ثم رجع إلى لاجون ـ أميلي وأعاد الملابس التي أعاروه إياها .

نظر إليه رفاقه باستغراب و تساءلوا إن كان حقاً بحاراً بسيطاً. لكن ربّ العمل الذي كان سعيداً جداً بالإلتقاء به فضّل مع ذلك عدم طرح الأسئلة ، و طلب من دانتي البقاء في خدمته.

في غضون ثمانية أيام ، أفرغ المركب من حمولته ، نُظّف و حمّل من جديد بالأقمشة و التبغ و الخمور و الأسلحة ، و انطلق قاصداً كورسيكا.

و هناك ، ستأخذ مراكب أخرى الحمولة وتنقلها إلى فرنسا.

في اليوم التالي ، عند صعود ربّ العمل باكراً كالعادة إلى سطح المركب ، وجد دانتي ينظر إلى صخور تمرّ إلى يساره ، رماديّة ، تغمرها أشعّة ورديّة : إنها جزيرة مونت ـ كريستو .

فكر دانتي أنه كان بوسعه أن يقفز إلى البحر و أن يكون في نصف ساعة فوق تلك الأرض التي طالما تمنّاها .

لكن ماذا عساه يفعل هناك؟ دون أدوات لإيجاد الكنز، ودون سلاح

défendre? Et puis, que diraient les matelots? Que penserait le patron? Il faut attendre.

Heureusement, Dantès sait attendre: il a attendu quatorze ans sa liberté. Il peut bien, maintenant qu'il est libre. attendre six mois ou un an la richesse, si cette richesse n'est pas née dans la tête malade du pauvre abbé Faria, si elle n'est pas, elle-même, morte avec lui?

On se réveille en face d'Aleria. On attend, tout le jour, au large. Le soir, des feux s'allument à terre et La Jeune-Amélie s'approche. Des barques viennent à elle, chargent tissus, armes, vins et tabac. Au matin, le bateau est déjà loin et le patron remet à chacun deux mille francs (1). Puis, on part pour la Sardaigne.

Là, La Jeune-Amélie fait une mauvaise ren-

للدفاع عنه ؟ ثمّ ، ماذا قد يقول البحّارة ؟ و ماذا قد يفكر ربّ العمل؟ لا بدّ من الانتظار .

لحسن الحظ ، دانتي يحسن الإنتظار فقد انتظر حريّته أربع عشرة سنة . بإمكانه جيداً ، الآن و قد أصبح حراً ، انتظار الثروة سنة أشهر أو سنة ، إن لم تكن هذه الثروة قد وُلدت في الرّأس المريض للكاهن المسكين فاريا .

إن لم تكن هي نفسها ماتت معه .

استيقظوا مقابل أليريا . انتظروا طوال اليوم في عرض البحر . وفي المساء ، أشعلت نار على اليابسة و اقتربت لاجون ـ أميلي . أتت قوارب إليها ، حمّلت أقمشة و أسلحة و خموراً و تبغاً . و عند الصباح، كان المركب قد ابتعد . و أعطى رب العمل لكل واحد منهم ألفي فرنك، ، ثم انطلقوا قاصدين جزيرة ساردينيه .

هناك ، التقت لاجون - أميلي بأشخاص خطرين

⁽¹⁾ Le patron remet deux mille francs à chacun de ses matelots. Patron et matelots de La Jeune-Amélie font un commerce défendu (armes, tabac...), un commerce qui est donc dangereux. Leur bateau peut être attaqué, coulé et chaque homme peut être obligé de fuir. On paie donc chaque homme après chaque affaire chaque vente qui a rapporté de l'argent.

سلم رب العمل ألفي فرنك لكل واحد من بحارته . يقوم رب العمل و بحارة الاجون - أميلي
 بتجارة ممنوعة (أسلحة ، تبغ...) فهي إذا تجارة خطرة . يمكن لمركبهم أن يُهاجَم أو يغرق .
 ويمكن لكل رجل أن يضطر للهرب . يُدفع إذا لكل رجل بعد كل عمل و كل بيع يدر مالأ.

contre. Il y a un tué et deux matelots blessés. Dantès est l'un d'eux. Une balle l'a touché à l'épaule. Quand il le voit tomber, Jacopo le croit mort. Il se jette sur lui, le relève et le soigne en bon camarade.

« Ce monde n'est donc pas si mauvais », pense Dantès. Et si son épaule lui fait mal, il est heureux d'avoir vu froidement un homme tué en face de lui. « J'en verrai bientôt d'autres », se dit-il, en pensant à Villefort, à Fernand, à Danglars.

En attendant de les retrouver, il pense à louer une barque dans quelques semaines, quand il aura gagné un peu d'argent, pour se rendre alors, seul à l'île de Monte-Cristo.

Quelques semaines passent. Dantès se demande toujours ce qu'il doit faire, quand son patron se met d'accord avec un autre commandant de bateau pour se retrouver, deux jours plus tard, à Monte-Cristo. De là, on passera des armes en Corse. D'autres les y prendront pour les revendre en Espagne ou en France.

L'ILE DE MONTE-CRISTO

Dantès est heureux. Tout naturellement, simplement, il va arriver dans « son » île. La nuit, il ne peut pas dormir. S'il ferme les yeux, il voit le

فكان هناك قتيلاً ، وبحّاران جريحان، دانتي أحدهما أصابته رصاصة في كتفه. عندما رآه جاكوبو يسقط ، ظنّه مات ، فارتمى فوقه ، أنهضه و اعتنى به كرفيق مخلص . فكر دانتي : " إذاً ، فهذا العالم ليس سيئاً لهذه الدّرجة ." و إن كان كتفه يؤلمه فهو سعيد أنه رأى و ببرود رجلاً مقتولاً أمامه . قال لنفسه وهو يفكر بفيللفور، بفرناند و بدانغلار : " قريباً سوف أرى قتلى آخرين ."

وبانتظار الإلتقاء بهم ، فكر باستئجار قارب خلال بضعة أسابيع، عندما يكون قد جنى القليل من المال ، ليذهب عندئذ وحده إلى جزيرة مونت ـ كريستو .

انقضت بضعة أسابيع . و طوال الوقت ، تساءل دانتي عمّا عليه أن يفعل ، بعد أن عقد ربّ العمل اتفاقاً مع قبطان مركب آخر على الإلتقاء بعد يومين في مونت ـ كريستو . من هناك ، سينقلون أسلحة إلى كورسيكا ، حيث سيأخذها آخرون لبيعها في إسبانيا أو فرنسا .

جزيرة مونت ـ كريستو

دانتي سعيد ، فبشكل طبيعي و بكل بساطة ، سوف يصل إلى جزيرته . في الليل ، لم يستطع النوم ، فإذا أغمض عينيه ، رأى

papier de Faria ou bien il descend sous terre par un escalier sans fin.

La Jeune-Amélie part pour la Corse. Le patron, qui a compris que Dantès connaissait mieux la mer que lui et, surtout, qu'il donnait des ordres plus clairs aux matelots, a pris l'habitude de le laisser conduire le bateau.

La mer est belle. Le vent est frais. Dantès reste toute la nuit, seul, entre le ciel et l'eau. Au matin, l'île de Monte-Cristo est devant lui, rose dans le ciel bleu.

La Jeune-Amélie est la première au rendezvous. Toute la journée, on attend au large. La nuit vient. On approche de l'île. Dantès saute le premier à terre. La lune se lève à ce moment-là. Elle semble couvrir la mer de diamants.

Dantès demande à Jacopo:

- Où allons-nous passer la nuit?
- Mais à bord du bateau.
- Ne serions-nous pas mieux dans les grottes?
- Quelles grottes?
- Dans les grottes de l'île.
- Je connais bien l'île, dit Jacopo. Il n'y a pas de grottes.
  - Il n'y a pas de grottes à Monte-Cristo?
  - Non.

Tout semble tourner devant les yeux de Dantès. Mais il se dit que Spada a pu fermer la dernière grotte.

A ce moment, une lumière s'allume au large et, comme un grand oiseau blanc, le bateau-ami arrive. Tout le reste de la nuit, on décharge, puis ورقة فاريا أو نزل تحت الأرض عبر سلّم لا نهاية له .

انطلقت لاجون ـ أميلي إلى كورسيكا . و ربّ العمل الذي أدرك أن دانتي كان يعرف البحر أكثر منه خاصة أنه يعطي أوامر أوضح للبحارة ، تعوّد أن يتركه يقود المركب .

البحر رائع ، و الهواء منعش . بقي دانتي طوال الليل وحده ، بين السماء والماء . وفي الصباح ، كانت جزيرة مونت ـ كريستو أمامه ورديّة في السماء الزرقاء .

كانت لاجون ـ أميلي أوّل الواصلين إلى الموعد . انتظروا طوال النهار في عرض البحر .

حلّ الليل ، فاقتربوا من الجزيرة . كان دانتي أول من قفز إلى اليابسة . ظهر القمر في تلك اللحظة ، و بدا و كأنه يغطي البحر بالألماس .

سأل دانتي جاكوبو:

- _ أين سنمضى الليل؟
- _ على سطح المركب.
- _ ألن نكون في حال أفضل في المغارات؟
  - _ أنّة مغارات ؟
  - _ في مغارات الجزيرة .
    - قال جاكوبو :
- _ أعرف الجزيرة جيداً ، ليس هناك من مغارات .
  - _ ألا يوحد مغارات في مونت _ كريستو ؟
    - ــ لا.

بدا و كأن كل شيئ يدور أمام عيني دانتي . لكنه قال لنفسه أن سبادا ربمًا أغلق آخر مغارة .

في تلك اللحظة، أضيئ نور في عرض البحر، وكطائر أبيض كبير، وصل المركب الصديق. و أمضوا ما تبقى من الليل يفرغون الحمولة، ثمّ on charge des caisses d'armes. Dantès travaille comme tout le monde et quand le lendemain, au lever du jour, il prend un fusil et dit qu'il va tuer une des chèvres qu'on voit sauter sur les rochers, on trouve son idée toute naturelle. Jacopo, seul, demande à le suivre. Dantès n'ose pas refuser; mais il tue bientôt une chèvre et dit à son ami d'aller la faire cuire auprès de leurs camarades.

— Je la mangerai avec vous à mon retour. En attendant qu'elle soit prête, je vais essayer d'en tuer une autre... Allons! dépêche-toi. Le patron va vouloir repartir rapidement.

Dantès s'éloigne. Il suit le bord de la mer. Il remarque des trous creusés par des mains d'hommes, dans une vingtaine de rochers. De temps en temps, ces trous disparaissent sous des plantes. Depuis de très longues années, personne n'est certainement passé là.

Si aucune grotte ne s'ouvre devant lui, Edmond remarque une très grosse pierre posée à une certaine hauteur. Il revient alors sur ses pas, en sautant de rochers en rochers.

— Il va tomber et se casser un membre, dit Jacopo qui le regarde venir.

Juste à ce moment, Edmond disparaît en poussant un cri. Les matelots et le patron courent vers lui. Ils le trouvent couché, sans mouvement. On lui fait boire de l'alcool. Il ouvre les yeux et se plaint de la tête et des reins*. On veut le porter à bord. Il répond qu'il a trop mal et qu'il préfère mourir où il est. يحمّلون صناديق من الأسلحة . عمل دانتي كالجميع . و في اليوم التالي ، عند طلوع النهار ، و عندما أخذ بندقية و قال أنه سيذهب لقتل إحدى الماعز التي رأوها تقفز فوق الصخور ، وجدوا فكرته طبيعية جداً . وحده جاكوبو طلب أن يذهب معه . لم يجرؤ دانتي على الرفض . لكنه بعد ذلك قتل ماعزاً و طلب من صديقه أن يذهب لطهوها بالقرب من رفاقهم .

_ سآكلها معكم عند عودتي . و بانتظار أن تجهز ، سأحاول قتل واحدة أخرى ... هيّا لا أسرع ، فسيود ربّ العمل أن نغادر بسرعة . ابتعد دانتي . سار بمحاذاة الشاطئ . لاحظ تجاويفاً حفرتها يد الإنسان في ما يقارب العشرين صخرة . من وقت لآخر ، كانت هذه التجاويف تتوارى تحت النباتات . مؤكد أنه منذ سنوات طويلة جداً لم يمرّ أحد من هنا .

و إن لم تنفتح أمامه أيّة مغارة ، فقد لاحظ إدمون صخرة ضخمة جداً متوضّعة على ارتفاع معين . عندئذ عاد أدراجه قافزاً من صخرة لصخرة . قال جاكوبو الذي رآه قادماً :

_ سيقع و يكسر أحد أطرافه .

في تلك اللحظة تماماً ، اختفى إدمون مطلقاً صرخة . ركض البحّارة و ربّ العمل إليه فوجدوه مستلقياً دون حراك . أشربوه كحولاً . فتح عينيه و تألم من رأسه و أسفل ظهره . أرادوا أن يحملوه إلى سطح المركب ، فأجاب أنه يتألم كثيراً و أنه يفضل الموت حيث هو .

— Allez manger, dit-il, puis revenez voir si je vais mieux.

Une heure après, ils reviennent. Ils retrouvent Edmond au même endroit.

— Il a les reins cassés, dit tout bas le patron. Il est perdu. Mais nous ne pouvons pas le laisser là.

Dantès refuse de nouveau d'être touché. Il refuse que le bateau l'attende, même un jour.

- J'ai été maladroit, dit-il au patron. Je suis puni. Laissez-moi une couverture, un peu de pain sec, un fusil pour tuer des chèvres, si je peux me lever, et une pioche pour creuser un trou sous un rocher, s'il se met à pleuvoir.
  - Tu mourras de faim.
- J'aime autant mourir de faim que de faire un mouvement. Partez!
- Ce n'est pas possible, dit le patron. Mais nous devons prendre un chargement, près de Marseille, dans deux nuits, il m'est donc impossible d'attendre... après, il serait trop tard... Et ensuite, nous ne pourrons pas être de retour avant huit jours.

Si vous rencontrez un bateau de pêche, répond Dantès, envoyez-le-moi. Je le paierai pour me ramener à Livourne. Si vous n'en trouvez pas, revenez dans huit jours. قال:

_ اذهبوا و كُلوا ، ثم عودوا لتروا إن أصبحت بحال أفضل . بعد ساعة ، عادوا ، فوجدوا إدمون في نفس المكان . قال ربّ العمل بصوت منخفض :

_ لقد كسر أسفل ظهره . لقد هلك . لكننا لا نستطيع أن نتركه هنا .

رفض دانتي من جديد أن يُلمس ، و رفض أن ينتظره المركب و لو ليوم واحد .قال لربّ العمل :

ــ لقد كنت طائشاً ، و قد نلت جزائي . اتركوا لي غطاء و قليلاً من الخبز اليابس و بندقية لقتل الماعز إن استطعت النهوض ، و معولاً لحفر تجويف تحت إحدى الصخور إن بدأت تمطر .

_ ستموت جوعاً .

_ أفضّل الموت جوعاً على أن أقوم بأيّة حركة . اذهبوا ! قال ربّ العمل :

_ هذا غير ممكن . لكن علينا أن نأخذ حمولة بالقرب من مرسيليا خلال ليلتين و سيكون من غير الممكن والحالة هذه ، أن أنتظر ... بعدئذ ، سيكون قد فات الأوان ... ثم أننا لن نتمكن من العودة قبل ثمانية أيام. أجاب دانتي :

_ إن التقيتم بقارب صيد ،أرسلوه إلي ، سأدفع له ليأخذني إلى ليفورن . و إن لم تجدوا أيّ قارب ، فعودوا بعد ثمانية أيام .

- Moi, je reste avec toi, dit Jacopo.
- Merci, mon ami, répond Dantès. Mais tu as une femme et des enfants et, si tu restais avec moi, tu ne serais pas payé. Je n'ai besoin de personne. Dans deux jours, je serai guéri.

Les hommes partent. Dantès leur dit au revoir de la main. Puis, quand il pense qu'ils sont montés à bord, il s'avance jusqu'à un rocher et regarde partir *La Jeune-Amélie*. Alors, plus léger qu'une chèvre de l'île, il court au rocher rond posé sur du sable et s'écrie en le regardant:

— Et maintenant, à nous deux!

UNE PLUIE D'ETOILES

Il n'est encore que neuf heures du matin. Des oiseaux chantent. Des insectes courent ou s'envolent sous les pas de Dantès. Les feuilles de petits arbres remuent sous le vent. Au loin, des chèvres sautent. L'île est habitée, vivante. Edmond s'y sent d'abord heureux sous la main de Dieu.

Puis, une sorte de peur monte en lui. Il lui semble que, derrière chaque rocher, des yeux le regardent. Il s'arrête. Il pose sa pioche. Il prend son fusil. Il monte sur le rocher le plus haut de l'île. Il ne voit ni la Corse, à l'ouest, ni la Sardaigne, ni l'île d'Elbe, ni très loin, à l'est, les

قال جاكوبو:

_ أنا سأبقى معك .

أجاب دانتي:

_ شكراً يا صديقي ، لكن أنت لديك زوجة و أطفال ، و إن بقيت معي ، فقد لا يُدفع لك . لستُ بحاجة لأحد خلال يومين سأكون قد شفيت .

غادر الرجال . لوح لهم دانتي بيده مودّعاً . ثمّ ، عندما اعتقد أنهم صعدوا إلى سطح المركب ، تقدّم نحو صخرة و شاهد لاجون أميلي تغادر . عندئذ ، و بأخفّ من ماعز الجزيرة ، ركض نحو الصّخرة الدائرية المتوضّعة فوق الرمال و صاح و هو ينظر إليها : _ و الآن ، جاء دورنا !

غيث من النجوم

لم تكن الساعة قد تجاوزت التاسعة صباحاً . غردت عصافير . وجرت حشرات أو طارت تحت خطوات دانتي . و اهتزّت أوراق أشجار صغيرة في الهواء . و في البعيد ، قفزت ماعز . الجزيرة مأهولة ، حيّة في البداية ، شعر إدمون أنه سعيد هنا ، بين يدي الله . ثمّ ، اعتراه نوع من الخوف . بدا له أن خلف كل صخرة ، هناك عيون تنظر إليه . توقف . وضع معوله ، أمسك بندقيته و صعد فوق الصخرة الأكثر ارتفاعاً في الجزيرة ، فلم ير كورسيكا في الغرب، ولا ساردينيه ، و لا جزيرة إلبا ، ولا بعيداً جداً في الشرق

côtes d'Italie. Il cherche La Jeune-Amélie. Elle est déjà en face de Bonifacio. Elle va disparaître. Puis, Edmond regarde l'île. Au-dessous de lui, pas un homme; autour de lui, pas une barque: rien que la mer qui vient battre les rochers et qui entoure l'île d'une ligne d'argent.

Il marche jusqu'à la très grosse pierre ronde qu'il a remarqué le matin. C'est bien la vingtième, à partir du sud de l'île. La mer est à quelques dizaines de mètres plus bas tout près. On voit du sable entre deux rochers. Un petit bateau a pu entrer là. Spada a dû s'y cacher, décharger son or loin de tous et l'enterrer presque au-dessus, dans une grotte, sous la pierre ronde.

« Mais comment, se demande Dantès, des hommes ont-il pu remuer une pierre presque aussi grosse qu'un rocher qui pèse plusieurs milliers de kilos ?... » Une idée lui vient : « Au lieu de la faire monter, se dit-il, on l'aura fait descendre ». Il croit retrouver plus haut son ancienne place.

Il redescend, prend sa pioche, enlève les herbes qui ont poussé tout autour et creuse. Il trouve de la terre, pas de sable comme partout autour. Il coupe une branche d'arbre et, après bien des efforts. il réussit à enlever quelques pierres. Alors, le grand rocher roule, va s'écraser dans la mer et une pierre plate, travaillée par des mains d'homme, apparaît sous un peu de terre.

Dantès tremble. Un nuage brûlant passe devant ses yeux. Son cœur bat si fort qu'il est obligé de s'asseoir. Au bout de quelques minutes, il se remet شواطئ إيطاليا. بحث عن لاجون ـ أميلي. إنها الآن مقابل بونيفاسيو، وقد أخذت تختفى عن الأنظار.

ثمّ ، نظر إدمون إلى الجزيرة ، تحته ، ليس هناك أيّ إنسان . وحوله ، ليس هناك أيّ قارب . لا شيئ سوى البحر الذي يضرب الصخور و الذي يحيط الجزيرة بطوق من الفضة .

مشى حتى الصخرة الضخمة الدائرية التي لاحظها في الصباح. إنها بعينها الصخرة العشرين انطلاقاً من جنوب الجزيرة ، و البحر على انخفاض بضع عشرات من الأمتار قريب جداً.

رأى رمالاً بين صخرتين . مركب صغير ربمًا قد دخل إلى هنا . لا بدّ أن سبادا اختبأ هنا ، أفرغ ذهبه بعيداً عن الجميع و دفنه في الأعلى تقريباً ، في مغارة تحت الصخرة الدائرية .

تساءل دانتي: "لكن كيف تمكن رجال من تحريك حجريكاد يكون بضخامة صخرة تزن عدة آلاف من الكيلوغرامات ؟" خطرت له فكرة . قال لنفسه : " بدلاً من رفعه ، ربمًا يكونون قد أنزلوه." و فكّر أنه سيجد في الأعلى مكانه القديم. نزل ثانية، أخذ معوله، أزال الأعشاب التي نمت من كل جهة، و حفر. وجد تراباً و ليس رملاً كما في كل مكان حوله . قطع غصن شجرة . وبعد جهد كبير، نجح بإزالة بضعة أحجار . عندئذ تدحرجت الصخرة الكبيرة، لنتحطم في البحر . و ظهرت تحت قليل من التراب صخرة مسطّحة منحوتة بأيد بشرية . ارتعش دانتي . مرّ ضباب حارق أمام عينيه. نبض قلبه بشدة لدرجة أنه اضطر للجلوس. بعد بضعة دقائق ، عاد نبض قلبه بشدة لدرجة أنه اضطر للجلوس. بعد بضعة دقائق ، عاد

au travail, creuse et soulève la pierre : une sorte d'escalier descend dans le sol.

— Si je ne trouve rien, je vais devenir fou, pense Dantès. Il faut donc me dire que Faria a fait un rêve, que Spada n'est jamais venu ici... S'il y est venu, le terrible Borgia l'a suivi et il a descendu cet escalier avant moi... Oui, c'est certain, Borgia est venu, quelque nuit, ici, une lampe à la main. Il n'a rien laissé derrière lui. »

Il reste un moment à regarder le sombre escalier. Puis il continue à haute voix :

— Mais s'il y est venu, il a pris le trésor et Faria dit que le trésor n'a pas été retrouvé... Et puis, il n'aurait pas perdu son temps à replacer le rocher.

Il ramasse des herbes, en fait un paquet, y met le feu et le jette dans le trou ouvert. Des insectes s'envolent. Un grand serpent vert et bleu coule* sur le sable.

Dantès attend encore un moment. Puis, il descend l'escalier. Il ne voit d'abord rien. Mais la grotte n'est pas tout à fait sombre. Une douce lumière passe entre deux rochers. On voit des herbes, quelques feuilles remuer au vent, sur un morceau de ciel.

Le sol est plat. Il n'y a pas de partie plus haute. Dantès fait le tour de la grotte en frappant les rochers. Dans le fond, la pierre lui renvoie un son qu'il reconnaît. « Voilà un mur creux », se dit-il.

Il fait, de nouveau, le tour de la grotte en frappant. Les autres murs lui semblent pleins.

إلى العمل . حفر و أزال التراب ، فنزل في الأرض نوع من سلم . فكر دانتي :

_ إن لم أجد شيئاً فسأجن . يجب القول عندئذ أن فاريا قد سبح بخياله و أن سبادا لم يأت إلى هنا مطلقاً ... و إن كان قد أتى ، فقد تبعه بورجيا الرهيب و نزل هذا السلم قبلي ... أجل ، هذا مؤكد ، لقد جاء بورجيا ذات ليلة إلى هنا ، و بيده مصباح ، ولم يترك شيئاً وراءه .

بقى للحظة ينظر إلى السلم المظلم ، ثم تابع بصوت مرتفع :

_ لكن ، لو أنه أتى إلى هنا لكان قد أخذ الكنز ، و قد قال فاريا أنه لم يُعثر على الكنز... ثم أنه لما كان أضاع وقته بإعادة الصخرة إلى مكانها .

جمع حشائش و عمل منها حزمة . أشعلها و رماها في الحفرة المفتوحة . طارت حشرات ، و انسلّت أفعى خضراء و زرقاء كبيرة فوق الرّمال .

انتظر دانتي لحظة أخرى ، ثمّ نزل السلم . في البداية ، لم ير شيئاً . لكن المغارة لم تكن مظلمة تماماً . كان ضوء خفيف ينفذ من بين صخرتين ، و تُرى بعض الأعشاب و بضعة أوراق تتحرك في المهواء فوق قطعة من السماء .

كانت الأرض منبسطة و لم يكن هناك جزء أكثر ارتفاعاً . جال دانتي في المغارة ضارباً الصخور . وفي العمق ، ردد الحجر صوتاً معروفاً بالنسبة له . قال لنفسه : " ها هو ذا جدار مجوّف " . جال من جديد في المغارة و هو يضرب ، بدت له بقيّة الجدران ممتلئة .

Il revient et frappe plus fort. Des morceaux de pierres et de la terre tombent. L'ancien prisonnier, le travailleur du château d'If, les touche des doigts. Il est maintenant sûr de lui : ce mur a été fait par des hommes. C'est derrière qu'il faut chercher.

Au lieu de trouver, tout de suite, en lui une force nouvelle, il se sent faible. La pioche tombe presque de ses mains. Il la pose sur le sol, s'essuie le front, remonte vers la lumière « pour voir, se dit-il, si personne ne vient ». Il a besoin d'air. Il se sent mal.

Il est maintenant près de midi. L'île brûle sous un soleil de feu. Il n'y a plus de vent. Au loin, très loin, du côté de la Corse, sur la mer bleue, les voiles de petites barques de pêcheurs se tendent.

Dantès n'a encore rien mangé: mais c'est bien long de manger, dans un pareil moment. Il boit un peu de vin et rentre dans la grotte. La pioche, qui lui a semblé si lourde, est redevenue légère. Il la soulève comme une plume et se remet au travail. Les pierres du mur sont seulement posées les unes sur les autres. C'est pour lui un jeu de les faire tomber.

Une nouvelle grotte apparaît au-dessus de la première, mais plus sombre. L'air en est humide, épais. A gauche de Dantès, le sol monte : Voilà la partie haute. L'heure est venue. Il reste deux pieds de sable à creuser, pour savoir...

Dantès avance et frappe le sol. Au cinquième ou sixième coup, le fer de la pioche rencontre عاد و ضرب ثانية بقوة أكبر ، فسقطت قطع من الحجارة و أتربة. السجين السابق ، العامل بقصر إيف ، تلمسها بأصابعه . إنه الآن واثق من نفسه ، هذا الجدار بناه بشر ، وخلفه يجب أن يبحث .

و بدل من أن يجد في الحال في نفسه قوة جديدة ، شعريضعف ، و كاد المعول أن يسقط من بين يديه . وضعه على الأرض ، مسح جبينه ، و صعد ثانية إلى الضوء . قال لنفسه :"لرؤية إن لم يأت أحد". إنه بحاجة للهواء و قد شعر بسوء .

الوقت الآن يقارب على الظهيرة، و الجزيرة تلتهب تحت شمس حارقة . لم يعد هناك رياح . و في البعيد ، البعيد جداً ، من جهة كورسيكا ، فوق البحر الأزرق ، امتدّت أشرعة قوارب صيد صغيرة .

لم يكن دانتي قد أكل شيئاً بعد ، لكن تناول الطعام مضجر جداً في مثل هذه اللحظة شرب القليل من الخمر و عاد إلى داخل المغارة . المعول الذي بدا له ثقيلاً جداً ، أصبح خفيفاً . رفعه كريشة و بدأ العمل . كانت حجارة الجدار موضوعة فقط الواحدة فوق الأخرى ، فكان إسقاطها لعبة بالنسبة له .

ظهرت مغارة جديدة إلى الأعلى من الأولى ، لكنها أكثر ظلمة والهواء فيها رطب و سميك على يسار دانتي ارتفعت الأرض . ها هو ذا الجزء الأعلى . لقد حان الوقت . بقي سماكة قدمين من الرمل ليحفرها ليعرف ... تقدم دانتي و ضرب الأرض . وعند الضربة الخامسة أو السادسة ، اصطدم حديد المعول

quelque chose de dur. Il enlève la terre et voit des planches, une caisse.

A ce moment, une ombre rapide passe devant l'ouverture de la grotte. Dantès prend son fusil et sort : une chèvre le regarde. Il n'ose pas la tuer. Il a peur qu'on entende le coup de fusil.

De nouveau, il se demande: «Et si la caisse était vide?» Une fois de plus, il attend. Il marche jusqu'au feu allumé par ses camarades, quelques heures plus tôt. Il y allume une branche d'arbre, pour mieux voir... s'il trouve quelque chose.

Il redescend l'escalier, s'approche de la caisse, creuse d'un côté, fait entrer le fer de sa pioche entre deux planches... Il tire. La caisse ne s'ouvre pas... Dantès prend son fusil et le place près de lui... Puis il tire de nouveau sur la pioche. La caisse s'ouvre. Elle est pleine de pierres vertes, bleues, rouges, blanches, de pièces d'or. Dantès ferme les yeux, puis il remplit ses deux mains de pierres. Il les touche, les prend, les fait rouler. Il les laisse retomber, les reprend, les regarde briller entre ses doigts. Enfin, il se lève, sort de la grotte et court comme un fou. Il saute sur un rocher d'où il peut voir très loin : pas un homme sur terre ; pas un bateau au large. Il est bien seul avec l'or et les pierres.

Il revient. Il tombe à genoux devant la caisse et remercie Dieu. Il est enfin sûr que toutes ces richesses sont à lui.

Il essaie, alors, de les compter. Quand il arrive à vingt mille pièces d'or, il est encore seulement بشيئ ما صلب. أزال التراب و رأى ألواحاً خشبية ، صندوق.

في تلك اللحظة ، مرّ ظلّ سريع أمام فتحة المغارة . أخذ دانتي بندقيته و خرج : كانت ماعز تنظر إليه . لم يجرؤ على قتلها ، خشي أن يسمع أحد صوت الطلقة .

تساءل من جدید : " و إن كان الصندوق فارغاً ؟ ". مرّة أخرى انتظر . سار حتى وصل إلى النار التي أشعلها رفاقه قبل عدّة ساعات. أشعل منها غصن شجرة ، ليرى بشكل أفضل... إن وجد شيئاً .

نزل السلم ثانية . اقترب من الصندوق . ثقبه من جهة و أدخل حديد المعول بين خشبتين... و ضرب . لم ينفتح الصندوق . أخذ دانتي بندقيته ووضعها إلى جانبه ، ثمّ ضرب من جديد على المعول فانفتح الصندوق . كان مملوءاً بجواهر خضراء و زرقاء ، حمراء و بيضاء ، و بقطع ذهبية . أغلق دانتي عينيه ، ثم ملأ يديه الإثنتين بالجواهر. تلمسها . أمسكها . دحرجها . تركها تسقط و عاد و التقطها . نظر إليها تلتمع بين أصابعه .

و أخيراً ، وقف . خرج من المغارة و ركض كمجنون . قفز فوق صخرة من حيث يمكنه أن يرى بعيداً جداً. ليس من إنسان على اليابسة ، أو قارب في عرض البحر . إنه وحده فقط ، مع الذهب والجواهر.

عاد . ركع على ركبتيه أمام الصندوق و شكر الله . أخيراً تأكد أن كل هذه الثروة له .

حاول عندئد إحصائها . عندما وصل إلى العشرين ألف قطعة ذهبية ، كان ما يزال فقط

au quart de la caisse. Il remplit, alors, dix fois ses deux mains de diamants*...

Le jour baisse. Il a peur qu'on le trouve devant son trésor. Il sort, son fusil à la main. Il mange un morceau de pain sec et boit un peu de vin. Puis, il remet la pierre au-dessus de l'escalier et se couche sur elle. Il dort quelques heures à peine.

Le jour vient. Dantès, les yeux ouverts, l'attend depuis longtemps. Il e lève, monte sur le rocher le plus élevé de l'île et regarde avec attention. Il n'y a toujours personne. Il est toujours seul. Il descend dans la grotte. Il remplit de pierres une de ses poches, replace les planches, les couvre de terre, de sable et d'herbes sèches, sort, remet la pierre à l'entrée de l'escalier, la couvre de sable, efface ses pas et attend le retour de La Jeune-Amélie.

Le bateau revient le sixième jour et le ramène à Livourne. Il vend, alors, quatre de ses plus petites pierres, soixante-dix mille francs chacune. L'acheteur est sûr de gagner dix mille francs par pierre. Il ne pose pas de questions.

Le lendemain, Dantès offre un bateau à Jacopo. Il lui remet de l'argent pour payer des matelots et lui dit d'aller à Marseille demander des nouvelles d'un vieil homme, nommé Louis Dantès, et d'une jeune fille, Mercédès.

Dantès dit au revoir à ses amis de *La Jeune-Amélie*. Il leur donne à chacun trente pièces d'or.

- Ne me remerciez pas, leur dit-il. Ce n'est

عند ربع الصندوق. عندها ، ملأ عشر مرات يديه الإثنتين بالألماس...

انخفض ضوء النهار . خشي أن يجده أحد أمام كنزه . خرج وبندقيته بيده . أكل قطعة من الخبز اليابس و شرب قليلاً من الخمر ثم أعاد وضع الحجر فوق السلم و استلقى فوقه . نام بالكاد بضعة ساعات .

طلع النهار و قد انتظره دانتي طويلاً و عيناه مفتوحتان . نهض ، صعد فوق الصخرة الأعلى في الجزيرة و نظر بانتباه . لا يزال لا يوجد أحد . لا يزال وحده . نزل إلى المغارة . ملأ إحدى جيوبه بالجواهر وأعاد الألواح الخشبية إلى مكانها . غطّاها بالتراب و الرمال والأعشاب الجافة و خرج . أعاد وضع الحجر على مدخل السلم ، غطّاه بالرمال ، مسح آثار خطواته و انتظر عودة لاجون ـ أميلي .

عاد المركب في اليوم السادس و اصطحبه إلى ليفورن . عندئذ ، باع أربعاً من جواهره الأصغر حجماً بسبعين ألف فرنك لكل قطعة. كان المشتري متأكداً من أنه سيربح عشرة آلاف فرنك في الجوهرة، فلم يطرح أسئلة .

في اليوم التالي ، قدّم دانتي لجاكوبو مركباً و أعطاه نقوداً ليدفع أجرة بحّارة و أمره بالذّهاب إلى مرسيليا ليسأل عن أخبار رجل عجوز اسمه لويس دانتي ، و فتاة شابة هي مرسيدس .

ودّع دانتي أصدقاءه من لأجون ـ أميلي ، و أعطى كل واحد منهم ثلاثين قطعة ذهبية . قال لهم :

ـ لا تشكروني ، لست

pas moi qui les ai gagnées, mais un vieil oncle qui ne m'aimait pas et qui voulait m'obliger à travailler. Le pauvre homme vient de mourir. Il m'a aissé quand même son argent.

Le patron et les matelots, qui le trouvaient trop bien élevé pour un simple matelot, le croient.

Dantès part pour Gênes. Là, on lui offre un bateau, petit mais rapide, qu'un Anglais a commandé, mais n'a pas payé. Il l'achète, après avoir donné l'ordre de construire, tout de suite, une armoire sous le lit.

- Je ne veux pas, dit-il, qu'on puisse voir la porte de cette armoire et tout doit être prêt demain matin. Je paierai le prix que vous me demanderez.
- Combien de matelots voulez-vous? lui demande-t-on.
  - Aucun. Je voyage toujours seul.

Le lendemain, Dantès quitte Gênes. Il essaie son bateau avec plaisir. Il n'en a jamais monté d'aussi rapide.

A Monte-Cristo, où Jacopo doit venir le retrouver, il s'arrête de nuit justa en dessous de la grotte et, deux jours plus tard, tout le trésor est aubord.

أنا من كسبها ، إنما عمّ عجوز لم يكن يحبّني ، و كان يريد أن يجبُرني على العمل . توفي الرجل المسكين و ترك لي مع ذلك نقوده.

صدّقه ربّ العمل و البحّارة الذين كانوا يرونه ذو تربية حسنة جداً نسبة لبحّار بسيط .

انطلق دانتي إلى جنوى . و هناك ، عُرض عليه مركب صغير لكن سريع ، أوصى عليه رجل إنكليزي لكنه لم يدفع . فاشتراه بعد أن أمر بإنشاء ، وعلى الفور ، خزانة تحت السرير. قال :

ــ لا أريد أن يتمكن أحد من رؤية باب تلك الخزانة ، و كل شيئ يجب أن يكون جاهزاً غداً صباحاً ، و سأدفع السّعر الذي ستطلبوه.

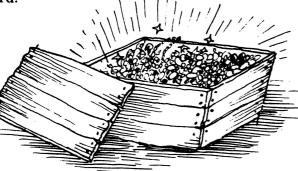
سألوه:

_ كم بحاراً تريد ؟

_ و لا أي بحار . أنا أسافر وحدى دائماً .

في اليوم التالي ، غادر دانتي جنوى . جرّب مركبه بسرور . لم يكن قد ركب مركباً بمثل سرعته مطلقاً .

في مونت ـ كريستو ، حيث كان على جاكوبو أن يأتي لملاقاته. توقف ليلاً إلى الأسفل من المغارة تماماً . و بعد يومين كان الكنز كله على سطح المركب .

IIN RICHE ANGLAIS

Dantès attend au large. Il tourne autour de l'île. Il essaie son bateau, comme un cheval.

Le huitième jour, la barque de Jacopo arrive de Marseille : le vieux Dantès est mort ; Mercédès a disparu.

Edmond ne dit rien; mais il descend à terre pour être seul. Il revient une heure plus tard et demande à deux matelots de Jacopo de monter sur son bateau. Il part pour Marseille.

A son arrivée, il présente un passeport anglais acheté à Livourne et on le laisse passer sans difficulté.

Dans le port, il rencontre un des anciens matelots du *Pharaon*. Il va droit à cet homme et lui pose plusieurs questions. L'homme ne le reconnaît pas. Dantès lui donne une pièce d'argent pour le remercier.

- Pardon, monsieur, dit le matelot, vous vous êtes trompé. C'est une pièce de cinquante francs. C'est trop.
- Ce n'est pas assez, répond Dantès, et il donne, au matelot, une autre pièce de cinquante francs.

Le matelot le regarde s'éloigner, sans penser à remercier.

إنكليزي ثري

انتظر دانتي في عرض البحر . دار حول الجزيرة . جرب مركبه كحصان .

في اليوم الثامن ، وصل قارب جاكوبو من مرسيليا : لقد مات العجوز دانتي ، و اختفت مرسيدس .

لم يقل إدمون شيئاً ، لكنه نزل إلى اليابسة ليكون وحده . بعد ساعة ، عاد و طلب من اثنين من بحّارة جاكوبو الصّعود إلى مركبه ، و انطلق إلى مرسيليا .

عند وصوله ، أبرز جواز سفر إنكليزي اشتراه من ليفورن ، فتركوه يمرّ دون صعوبة .

في المرفأ ، التقى بأحد بحّارة الفرعون القدامى . ذهب مباشرة إلى ذلك الرجل و طرح عليه عدّة أسئلة .

لم يتعرّف الرجل عليه . أعطاه دانتي قطعة نقود ليشكره . قال البحّار :

_ المعذرة يا سيدي ، لقد أخطأت ، إنها قطعة من فئة الخمسين فرنكاً ، و هذا كثير .

أجاب دانتي:

_ إنها ليست كافية . و أعطى البحّار قطعة أخرى من فئة الخمسين فرنك .

نظر إليه البحّار يبتعد دون أن يفكر بشكره.

— C'est quelque roi qui arrive de l'Inde, dit-il. Dantès traverse la ville. Chaque rue, chaque maison lui rappelle quelque chose. Près de la Canebière, il se revoit, enfant, traversant une place en courant et, plus tard, jeune homme, marchant lentement, Mercédès à son bras. Le cheval d'une voiture manque de le faire tomber.

Enfin, il arrive à la maison de son père. Il demande à entrer au deuxième étage, dans la chambre où le vieil homme est mort. Ce sont deux jeunes gens, mariés depuis huit jours, qui l'habitent.

Dantès ne reconnaît rien de ce qu'il a connu et aimé. Le papier des murs n'est plus le même. Les meubles, ces amis d'enfance, ont disparu. Un nouveau lit a pris la place de l'ancien. C'est à cet endroit que le vieil homme a dû mourir en l'appelant.

Il ne peut pas s'empêcher de pleurer. Les jeunes gens lui parlent gentiment. Quand Edmond les quitte, ils lui disent :

- Revenez quand vous voudrez.

En passant à l'étage en dessous, Edmond s'arrête devant une autre porte. Il demande si Caderousse habite toujours là. On lui répond que le tailleur a fait de mauvaises affaires et qu'il est parti depuis longtemps.

Le soir-même, Dantès achète toute la maison. Il la loue aux deux jeunes gens pour le même-prix que leur petite chambre. Il leur demande seulement d'habiter au premier étage.

Le lendemain, au village de Mercédès, per

قال:

_ إنه أحد الملوك وصل من الهند .

اجتاز دانتي المدينة . كل شارع و كل منزل ذكره بشيئ. بالقرب من كانبيير ، استرجع صورته طفلاً يعبر الساحة راكضاً . و بعد ذلك شاباً يسير بهدوء و مرسيدس تمسك بيده .

كاد حصان عربة أن يسقطه .

أخيراً ، وصل إلى منزل والده . طلب أن يدخل إلى الطابق الثاني ، إلى الغرفة التي مات فيها الرجل العجوز .

كان يسكنها شابّان متزوّجان منذ ثمانية أيام.

لم يتعرّف دانتي على شيئ ممّا عرف و أحبّ. ورق الجدران لم يعد هو نفسه . قطع الأثاث ، أصدقاء طفولته اختفت . احتلّ سرير جديد مكان القديم . لا بدّ أنه في هذا المكان مات العجوز و هو يناديه .

لم يستطع منع نفسه عن البكاء . كلّمه الشابان بلطف، وعندما غادرهما إدمون قالا له :

_ ارجع متى شئت .

عندما وصل إلى الطابق الأسفل ، توقف إدمون أمام باب آخر . سأل إن كان كادروس ما يزال يسكن هناك . أجابوه أن الخيّاط قام بأعمال خاسرة و أنه غادر منذ وقت طويل .

في المساء ذاته ، اشترى دانتي كامل المنزل و أجّره للشابان بنفس أجرة غرفتهما الصغيرة . طلب منهما فقط أن يسكنا الطابق الأول.

sonne ne peut dire à l'Anglais ce que la jeune fille est devenue.

Tout ce que Dantès a appris sur ses anciens amis, c'est que Caderousse a acheté un petit hôtel, sur le Rhône, entre Beaucaire et Bellegarde.

L'HOTEL DE BEAUCAIRE

De son hôtel, où bien peu de voyageurs s'arrêtent, Caderousse voit, un jour, arriver un abbé à cheval. L'abbé arrête son cheval, descend et dit à l'hôtelier:

- C'est bien vous Caderousse, l'ancien tailleur de Marseille ?
- Oui, monsieur l'abbé. Mais, j'ai fait de mauvaises affaires et je suis ici, où je ne gagne pas beaucoup plus d'argent. Ne voulez-vous pas boire quelque chose?
  - Un verre de vin, s'il vous plaît.

Caderousse l'apporte. L'abbé lui demande :

- Avez-vous connu, en 1814 ou 1815, un jeune homme qui s'appelait Dantès?
- Dantès !... Si je l'ai connu, ce pauvre Edmond! C'était un de mes meilleurs amis.
  - Oui, je crois bien qu'il s'appelait Edmond.
  - Savez-vous ce qu'il est devenu?
  - Il est mort prisonnier.
- Pauvre petit! fait Caderousse. Ah! le bon Dieu n'est bon que pour les méchants.

لم يستطع أحد أن يقول للإنكليزي ماذا حلّ بالفتاة الشابة . كلّ ما علمه دانتي عن أصدقائه القدامي هو أن كادروس اشترى فندقاً صغيراً على ضفة نهر الرون بين بوكير و بيلغارد .

فندق بوكير

من فندقه ، حيث يتوقف قلّة جدّاً من المسافرين ، رأى كادروس ذات يوم كاهناً يصل على حصان . أوقف الكاهن حصانه ، ترجّل و قال لصاحب الفندق :

- _ أنت بالتأكيد كادروس ، الخياط السَّابق من مرسيليا ؟
- _ أجل يا سيدي الكاهن . لكنني قمت بأعمال خاسرة . و أنا هنا حيث لم يزد ربحي من النقود كثيراً . ألا تريد أن تشرب شيئاً ؟
  - _ كأس نبيذ من فضلك.

أحضره كادروس. سأله الكاهن:

- _ هل عرفت في العام ١٨١٤ أو ١٨١٥ شاباً كان اسمه دانتي ؟
- _ دانتي ! ... طبعاً عرفته . ذلك المسكين إدمون ! كان واحداً من أفضل أصدقائي .
  - _ أجل أعتقد أنه كان يدعى إدمون.
    - _ هل تعرف ماذا حلّ به ؟
      - _ مات سجيناً .
      - قال كادروس :
- الصغير المسكين ١ آه ١ الرّب الرّحيم ، ليس رحيماً سوى مع الأشرار .

- Vous paraissez avoir aimé ce garçon, monsieur.
- Il avait toujours l'air trop heureux et, par moment, ça ne plaisait pas. Mais je l'aimais bien et je l'ai plaint, croyez-moi. Vous l'avez connu?
- J'ai été appelé par lui quelques jours avant sa mort...
  - Savait-il pourquoi il était en prison?
  - Il n'en savait rien.
- Ah bien!... C'est vrai, c'est vrai... il ne pouvait pas savoir.
- Ne perdons pas de temps, reprend l'abbé. Dantès avait soigné un autre prisonnier. Cet homme avait pu garder, sur lui, un diamant. Il l'avait donné à Dantès avant de mourir. Et, le jour de sa mort, Edmond me l'a donné à son tour. Il m'a dit : « J'ai trois bons amis et une fiancée. Voilà le diamant. Vendez-le et donnez une part à chacun. L'un de ces bons amis est Caderousse ». Voilà pourquoi je vous ai cherché.
  - Et, ce diamant était gros?
  - Comme le pouce.

- _ يبدو أنك أحببت ذلك الفتى يا سيدي .
- _ كان يبدو سعيداً دائماً . و من وقت لآخر ، لم يكن ذلك يعجب ، لكنني كنت أحبّه كثيراً و قد أشفقت عليه صدقني . هل عرفته ؟
  - _ استدعاني قبل موته بعدة أيام ...
  - _ هل كان يعلم لماذا كان مسجوناً ؟
    - _ لم يكن يعرف شيئاً عن ذلك.
- _ حسناً \... هذا صحيح ، هذا صحيح ... لم يكن بإمكانه أن بعلم .

أردف الكاهن:

- ـ دعنا لا نضيع الوقت . كان دانتي قد اعتنى بسجين آخر، وكان ذلك الرجل قد استطاع أن يحتفظ معه بقطعة ألماس . و قبل أن يموت ، أعطاها لدانتي . و إدمون بدوره أعطاني إياها يوم وفاته ، و قال لي : "لديّ ثلاثة أصدقاء مخلصين و خطيبة . إليك قطعة الألماس . بعها و أعط حصّة لكل واحد . أحد هؤلاء الأصدقاء المخلصين هو كادروس ." ولذلك بحثت عنك .
  - _ و هل كانت قطعة الألماس تلك كبيرة؟
    - _ بحجم الإبهام .

- Qu'est-ce qu'il valait?
- On m'en a donné cent cinquante mille francs.
  - Cent cinquante mille francs!...
- Les deux autres amis d'Edmond s'appelaient Danglars et Fernand, n'est-ce pas ?

Caderousse fait un mouvement comme s'il voulait parler.

- Attendez, dit l'abbé, laissez-moi finir. J'ai oublié le nom de la fiancée. L'avez-vous connue?
  - Bien sûr. Elle s'appelait Mercédès.
- Ah! oui, c'est cela, reprend l'abbé, Mercédès. Qu'est-ce qu'elle est devenue?
  - Elle s'est mariée avec Fernand.

L'abbé devient blanc et ouvre les lèvres comme s'il allait parler. Mais il se tait. Caderousse, qui pense aux cent cinquante mille francs, n'a rien remarqué. Il continue:

- Alors, vous voulez faire quatre parts du diamant?
- Non, cinq. Edmond voulait que je donne aussi une part à son père.
  - Le pauvre homme est mort.
  - On me l'avait dit. Mais je n'en étais pas sûr.
- Qui peut le savoir mieux que moi ? reprend Caderousse. J'habitais une chambre dans la même maison que lui. Et savez-vous de quoi il est mort ? De faim !
- De faim? dit l'abbé, en se levant de table. Même les chiens ne meurent pas de faim. Vous vous trompez!
  - J'ai dit ce que j'ai dit, répond Caderousse.

- _ و كم تساوى ؟
- _ أعطوني بها مئة و خمسين ألف فرنك .
  - _ مئة و خمسون ألف فرنك !...
- _ كان الصديقان الآخران لإدمون يدعيان دانغلار و فرناند أليس كذلك ؟

قام كادروس بحركة كما لو كان يريد التكلم . قال الكاهن :

- _ انتظر ، دعني أنهي ، لقد نسيت إسم الخطيبة . هل عرفتها ؟
  - ــ بالتأكيد ، كان اسمها مرسيدس .

أردف الكاهن :

- _ آه ا أجل هذا هو ، مرسيدس . و ماذا حلّ بها ؟
  - _ لقد تزوجت بفرناند .

شحب الكاهن و فتح فمه كما لو كان سيتكلم ، لكنه صمت . و لم يلاحظ كادروس الذي فكر بالمئة و خمسين ألف فرنك شيئاً ، و تابع :

- _ إذاً ، تريد أن تجعل من قطعة الألماس أربع حصص .
- _ لا ، خمس ، كان إدمون يريد أن أعطى أيضاً حصّة لأبيه .
  - _ لقد مات الرجل المسكين.
  - _ قالوا لى ذلك لكننى لم أكن متأكداً منه .
    - أردف كادروس :
- _ من يمكن أن يعرفه أكثر مني ؟ كنت أسكن في غرفة في نفس المنزل الذي كان يسكن فيه. و هل تعرف مم مات ؟ من الجوع!
  - قال الكاهن وهو ينهض عن الطاولة:
- _ من الجوع ؟ حتى الكلاب لا تموت من الجوع . أنت مخطئ ! أجاب كادروس :
  - _ لقد قلت ما قلت.

- Personne ne l'a aidé?
- Si, monsieur Morrel, l'ancien patron de Dantès, et Mercédès, la fiancée. Mais le vieil homme ne voulait rien demander à monsieur Morrel et il refusait de recevoir Mercédès quand elle venait avec Fernand, celui que vous croyez l'ami de Dantès et à qui vous voulez donner une part. Combien dites-vous?
  - Trente mille francs à chacun.
- Croyez-moi, Danglars n'était pas l'ami d'Edmond.
- Dantès m'a dit, reprend l'abbé: si un de mes amis est mort ou si vous apprenez qu'il m'a fait du mal, donnez sa part aux autres.
- Ah! fait Caderousse, alors je vais tout vous raconter.

Et il raconte à Dantès ce qu'il sait. Il parle de la lettre écrite par Danglars, portée par Fernand, de l'amitié de M. Morrel pour Dantès, des soins qu'il a donnés à son père.

- Mais, que voulez-vous? Un jour, il a refusé de prendre l'argent que monsieur Morrel lui apportait. A moi, il a dit : « Si vous revoyez mon Edmond, dites-lui que je meurs en pensant à lui. » Et puis, il n'a plus rien mangé, il s'est laissé mourir. Monsieur Morrel a payé l'enterrement.
  - Et Mercédès ?
- Oh! elle a fait pour le vieil homme tout ce qu'elle a pu.
  - Et ensuite?
- Eh bien! Fernand est parti pour la guerre. Il a bien réussi. Il est revenu. C'est alors qu'il est

- _ ألم يساعده أحد ؟
- _ بلى ، السيد موريل ، ربّ العمل السابق لدانتي، و مرسيدس الخطيبة . لكن الرجل العجوز لم يكن يريد أن يطلب شيئا من السيد موريل و كان يرفض استقبال مرسيدس عندما كانت تأتي مع فرناند ، ذلك الذي تحسبه صديق دانتي و الذي تريد أن تعطيه حصة . قلت كم ؟
  - _ ثلاثون ألف فرنك لكل واحد .
  - _ صدقني ، لم يكن دانغلار صديقاً لإدمون .

أردف الكاهن:

ــ قال لي دانتي : " إن مات أحد أصدقائي ، أو علمت أنه أساء إلىّ ، أعطِ حصّته للآخرين .

قال كادروس :

_ آه لي هذه الحال ، سأخبرك بكل شيئ .

و روى لدانتي ما يعرفه . تحدّث عن الرسالة التي كتبها دانغلار ، و نقلها فرناند . عن محبة السيد موريل لدانتي و العناية التي قدّمها لوالده .

_ لكن ، ماذا تريد ؟ في أحد الأيام ، رفض أخذ النقود التي كان يحضرها السيد موريل له ، و قال لي :

" إذا رأيت ولدي إدمون ثانية قل له أنني متّ و أنا أفكر فيه ." ثم، لم يأكل شيئاً بعد ذلك . ترك نفسه يموت وقد دفع السيد موريل تكاليف الدفن .

- _ و مرسیدس ؟
- _ أوه ! لقد فعلت كل ما استطاعت من أجل الرجل العجوز .
  - _ و بعد ذلك ؟
- _ حسناً! ذهب فرناند إلى الحرب، و أحرز نجاحاً كبيراً. رجع، و عندها

arrivé ce qui devait arriver et qu'ils se sont mariés.

- Ah oui! fait simplement l'abbé.
- Que voulez-vous? Elle ne savait pas ce qu'il avait fait et elle croyait Edmond mort. Depuis, Fernand est devenu très riche. Il se fait appeler maintenant le comte de Morcerf. Danglars, lui aussi, a gagné beaucoup d'argent. Tous ces gens vivent à Paris. Ils ont de belles maisons. On parle d'eux, et moi, je vis ici, comme un pauvre. Je vous l'ai dit, monsieur l'abbé, Dieu n'aide que les méchants.
- Vous avez tort. Voilà les cent cinquante mille francs du diamant. Ils sont à vous.

L'abbé se lève, serre la main de Caderousse et repart pour Marseille. Caderousse le regarde partir, en pensant que cet abbé doit avoir encore de l'argent sur lui et qu'il aurait mieux fait de le tuer.

LA MAISON MORREL

Le lendemain du jour où Caderousse a reçu un abbé, c'est un Anglais qui se présente chez le maire de Marseille.

— Monsieur, lui dit-il, je suis un agent de la maison Thompson et French de Rome. Nous faisons des affaires, depuis dix ans, avec la maiحصل ما كان يجب أن يحصل و تزوّجا .

قال الكاهن ببساطة:

آه ! أجل .

_ ماذا تريد ؟ لم تكن تعلم ما الذي كان قد فعله ، و كانت تعتقد أن إدمون قد مات . منذ ذلك الحين ، أصبح فرناند ثرياً جداً ، و يعرف الآن بكونت دو مورسيرف . و دانغلار ، كسب هو أيضاً الكثير من المال . كل هؤلاء الناس يعيشون في باريس ، لديهم منازل جميلة و يتحدث الناس عنهم . وأنا ، أعيش هنا كفقير . قلت لك يا سيدي الكاهن ، الله لا يساعد سوى الأشرار .

_ أنت مخطئ . ها هي المئة و خمسين ألف فرنك من قطعة الألماس، إنها لك .

وقف الكاهن ، صافح كادروس و غادر عائداً إلى مرسيليا. نظر إليه كادروس يغادر ، و فكر بأن هذا الكاهن لا بدّ يحمل معه المزيد من النقود و أنه قد يكون من الأفضل قتله .

مؤسسة موريل

في اليوم التالي لليوم الذي استقبل فيه كادروس كاهناً ، قدّم إنكليزي نفسه إلى رئيس بلدية مرسيليا ، و قال له :

_ سيدي ، أنا عميل لمؤسسة تومبسون و فرنش في روما ، و نقوم منذ عشر سنوات بأعمال مع مؤسسة

son Morrel, de Marseille. Celle-ci nous doit plus de deux cent mille francs, et... de mauvais bruits courent sur elle. C'est pour savoir ce qui est vrai, que j'arrive de Rome.

— Monsieur, répond le maire, monsieur Morrel est le meilleur des hommes et il a été très riche, mais depuis quatre ou cinq ans, il a eu de nombreux malheurs. Il a perdu plusieurs bateaux et il ne lui en reste plus qu'un, le vieux *Pharaon*. Si vous voulez en savoir plus, allez donc voir monsieur de Boville, l'inspecteur des prisons, rue de Noailles, n° 15. Il a prêté, lui aussi, je crois, deux cent mille francs à la maison Morrel.

L'Anglais arrive au bureau de M. de Boville. Quand il l'aperçoit, il fait un mouvement comme s'il le reconnaissait. M. de Boville, lui, ne pense qu'à son argent et regarde à peine l'Anglais. Il répond à ses questions.

- Oh! Monsieur Morrel sort d'ici, il n'y a pas une demi-heure. Si son bateau, *Le Pharaon*, ne rentre pas avant le 15 du mois, il ne pourra pas me rendre mon argent. Et *Le Pharaon* est déjà en retard. Il doit, lui aussi, être perdu.
- Monsieur, je vais vous payer les deux cent mille francs que la maison Morrel vous doit.
  - Vous allez... Quand?
  - Tout de suite.
- Oh, monsieur, vous me sauvez! Mais pour quelles raisons?
- J'ai ordre, de ma maison, de racheter toutes les traites* de la maison Morrel. Je ne vous de-

موريل في مرسيليا . و هي مدينة لنا بأكثر من مئتي ألف فرنك، وتُشاع عنها أخبار سيئة . و قد أتيت من روما لمعرفة ما هو حقيقي . أجاب رئيس البلدية :

_ سيدي ، السيد موريل أفضل الرجال و قد كان ثرياً جداً ، لكن منذ أربع أو خمس سنوات ، حلت به عدّة مصائب ، فقد فقد عدّة مراكب ، و لم يعد يملك منها سوى واحد ، الفرعون القديم . إن أردت معرفة المزيد عن ذلك ، اذهب لرؤية السيد دوبوفيل، مفتش السجون ، شارع نواي ، بناء رقم ١٥ ، فقد أقرض هو أيضاً على ما أعتقد مئتي ألف فرنك لمؤسسة موريل .

وصل الإنكليزي إلى مكتب السيد دوبوفيل . و عندما رآه ، قام بحركة كما لو أنه تعرف عليه . أما السيد دوبوفيل ، فلا يفكر سوى بنقوده و بالكاد نظر إلى الإنكليزي و أجاب على أسئلته .

_ أوه القد خرج السيد موريل من هنا منذ أقل من نصف ساعة، وإن لم يرجع مركبه الفرعون قبل الخامس عشر من الشهر فلن يستطيع أن يعيد لي نقودي . و الفرعون الآن متأخّر ، لا بدّ أن يكون قد ضاع هو أيضاً .

_ سيدي ، سأدفع لك المئتي ألف فرنك التي تدين لك بها مؤسسة وريل .

- _ سوف ... متى ؟
  - _ الآن حالاً .
- _ أوه سيدى ، لقد أنقذتنى ! لكن ، لأية أسباب ؟
- _ لـدي أمـر مـن مـؤسسـتي بإعـادة شـراء جميـع كـمبيالات مـؤسسـة مـوريـل ، ولـن

manderai qu'un petit service. Vous êtes inspecteur des prisons?

- Oui, depuis quatorze ans.
- J'ai été élevé à Rome par un vieil abbé qui a disparu. J'ai appris qu'il avait été prisonnier au château d'If.
  - Son nom?
  - L'abbé Faria.
- Oh! je me le rappelle très bien, dit l'inspecteur. Il était fou. Il croyait connaître un trésor. Il est mort il y a cinq ou six mois. Un homme très dangereux occupait le cachot à côté de lui. Il a voulu se sauver et il a été noyé. On a retrouvé son corps avec ceux de matelots. Voulez-vous voir les papiers de l'abbé?
  - Cela me ferait plaisir.
- Asseyez-vous. Pour mes deux cent mille francs...
- Vous les aurez tout de suite après. Laissezmoi lire.
  - Tout ce que vous voudrez.

Après les papiers de Faria, l'Anglais regarde ceux de Dantès. Il trouve la lettre de M. Morrel. Il lit les remarques de M. de Villefort.

- M. de Boville s'est éloigné et regarde un journal; il ne voit pas l'Anglais prendre une lettre, la plier et la mettre dans sa poche. C'est la lettre écrite par Danglars, le 24 février 1815.
- Monsieur, dit peu après l'Anglais en se levant, merci. Voici vos deux cent mille francs. Signez simplement ce papier.

L'Anglais rachète aussi, à la maison Pascal et à

أطلب منك سوى خدمة صغيرة . أنت مفتش السجون ؟

ــ أجل ، منذ أربع عشرة سنة .

ــ لقد تهذّبت في روما على يد كاهن عجوز اختفى . و قد علمت أنه كان مسجوناً في قصر إيف .

_ ما اسمه ؟

_ الكاهن فاريا .

قال المفتش:

_ أوه لا أذكره جيداً . كان مجنوناً . كان يعتقد أنه يعرف كنزاً . و قد مات منذ خمسة أو ستة أشهر . و كان رجل خطير جداً يشغل الزنزانة بجواره . أراد أن يهرب و قد غرق ، وجدوا جثته مع جثث البحارة . هل تريد رؤية أوراق الكاهن ؟

_ إن ذلك ليسعدني .

_ تفضّل واجلس. بالنسبة للمئتى ألف فرنك خاصتى ...

_ ستحصل عليها فوراً ، فيما بعد. دعني أقرأ .

_ كل ما تشاء .

بعد أوراق فاريا ، شاهد الإنكليزي أوراق دانتي . وجد رسالة موريل و قرأ ملاحظات السيد فيلفور .

ابتعد السيد بوفيل و نظرإلى صحيفة و لم يشاهد الإنكليزي يأخذ رسالة ، يطويها و يضعها في جيبه . إنها الرسالة التي كتبها دانغلار بتاريخ ٢٤ شباط ١٨١٥ .

بعد وقت قصير، قال الانكليزي: و هو يقف:

_ سيدي ، شكراً . هذه هي المئتي ألف فرنك خاصتك . وقّع فقط هذه الورقة .

اشترى الإنكليزي أيضاً من مؤسسة باسكال

la maison Wild et Turner, trois cent mille francs de traites signées par Morrel.

Le jour où celui-ci apprend que Le Pharaon est perdu à son tour, il reçoit toutes les traites qu'il avait signées et un million de francs. Pour racheter un autre bateau, lit-il sans comprendre.

A la même heure, l'Anglais quitte Marseille en se disant : « Maintenant, je n'ai plus qu'à m'occuper des autres ». Les autres, ce sont Danglars, Fernand, Villefort...

ومؤسسة ويلد و تورنر كمبيالات بقيمة ثلاثمئة ألف فرنك موقّعة من موريل.

وفي اليوم الذي علم فيه هذا الأخير أن الفرعون ضاع بدوره، استلم جميع الكمبيالات التي كان قد وقعها ، و مليون فرنك "لشراء مركب جديد" قرأ دون أن يفهم.

في الوقت نفسه ، غادرالإنكليزي مرسيليا وهو يقول لنفسه: "والآن ، لم يعد لديّ سوى أن أهتمّ بالآخرين"

و الآخرين هم دانغلار ، فرناند و فيللفور ...

TABLE DES MATIERES

الفهرس

7	Préface مقدّمة
11	L'arrivée à Marseilleا
25	Le père et le fils الأب و الأبن
31	Mercédès
43	الرسالة الرسالة الرسالة العرب العر
49	Le repas
55	Monsieur de Villefort فيللفور
69	Le château d'If
83	Monsieur Morel موريل
91	غضب و جنون غضب و جنون
99	ضجة في الجدار Un bruit dans le mur
111	Le souterrain
119	L'Abbé Faria الكاهن فاريا
131	La chambre de l'Abbé غرفة الكاهن
139	La maladie المرض
147	Le trésor
157	
165	Le cimetière du Château d'If مقبرة قصر إيف
173	L'île de Tiboulen L'île de Tiboulen
179	La «Jeune-Amélie» الاجون ـ أميلي
189	Sur la Méditerranée في البحر الأبيض المتوسط
195	جزيرة مونت ـ كريستو كريستو كريستو
203	غيث من النجوم d'étoiles فيث من النجوم النجوم عنيث من النجوم عنيث من النجوم عنيث من النجوم ال
217	انڪليزي ثري بات riche Anglais
221	L'hôtel de Beaucaire فندق بوكير
229	مؤسسة موريل مؤسسة موريل